

БРАЧНИ
ИГРИ

ИРИС
СИБЛИОТЕКА

Джейн Фийдър

Джейн Фийдър

Брачни игри

1

Джентълменът, заел позиция в горния край на стълбището, водещо към Националната галерия, държеше в ръка брой на вестник „Мейфеър Лейди“, така че да се вижда отдалече, измерваше с внимателен поглед многобройните любители на изкуството, които бързаха към огромния портал на музея зад него. Търсеше човек със същите опознавателни знаци.

Над Трафалгар Скуеър се издигна ято гълъби – точно в момента, когато една фигура мина през площада, като хвърляше храна на птиците. Тя пресече улицата точно пред музейния комплекс, спря на най-долното стъпало, смачка хартиеното пликче, от което беше хранила птиците, и вдигна изпитателен поглед към портала. В свободната си ръка държеше навит на руло вестник. Когато мъжът направи колебливо движение със своя вестник, жената хвърли смачканото пликче в кошчето за отпадъци и забърза насреща му по стълбите.

Фигурата ѝ беше дребна и женствена... Това беше единственото, което джентълменът можа да установи в момента. Беше загърната в свободно палто от алпака – една от онези връхни дрехи, които дамите избират при излизане с автомобил, за да не се напрашат. Освен това носеше широкопола филцова шапка с воал от плътен шифон, който напълно скриваше лицето ѝ.

– Bonjour, M'sieur – поздрави дамата. – Мисля, че имаме уговорена среща, N'est-ce pas? – Размахна вестника и попита: – Вие сте доктор Дъглас Фарел, нали?

– Същият, мадам – отвърна джентълменът с лек поклон. – А вие сте...

– Аз, естествено, съм „Мейфеър Лейди“ – отвърна весело тя. Воалът ѝ се движеше при всяка дума.

С невероятно фалшив френски акцент, помисли си развеселено доктор Фарел, но реши, че още не е настъпил момента да я изобличи в лъжа.

– Самата „Мейфеър Лейди“? – попита недоверчиво той.

– Представителка на изданието, мосю – обясни тя с лек укор в гласа.

– Аха. – Той кимна. – А посредницата?

– Едно и също лице, сър – обясни дамата с решително кимване. – И

ако съм разбрала правилно какво желаете, сър, пред вас е точно посредницата, която би могла да ви е от полза.

Този дяволски френски акцент постоянно ме размива, мислеше си в същото време почтената дама Частити Дънкан. Независимо кой го употребяваше – тя или някоя от сестрите ѝ, – всички бяха на едно мнение: говореха като френски камериерки в комедия на Фодьо. Но това беше едно от най-добрите средства за преправяне на гласа.

– Всъщност очаквах срещата да се състои в някаква кантора – отбеляза лекарят с недоверчив поглед към обстановката. Мястото беше прекалено оживено. Хладният декемврийски вятър метеше площада и рожеше перушината на гълъбите.

– Нашата кантора не е достъпна за посетители, мою – отговори спокойно дамата. – Предлагам да влезем в музея. Там има много удобни местенца, където можем да разговаряме. – Тя се запъти към портала и придружителят ѝ побърза да отвори едното крило. Полите на широкото палто го докоснаха, когато дамата мина покрай него към високото, мрачно преддверие на галерията.

– Хайде да отидем в залата на Рубенс, мою – предложи тя и посочи с вестника към стълбището. – Там има няколко кръгли пейки, където ще можем да разговаряме незабелязано. – И закрачи енергично към стълбата, която водеше към главната зала. Доктор Фарел я последва с готовност. Поведението ѝ не само го забавляваше, но и бе събудило любопитството му.

На половината височина дамата се отклони от парадното стълбище и мина бързо през няколко помещения, в които висяха голямоформатни ренесансови картини със сцени на жестоки мъчения, тъгуващи Богородици и разпятия. Без да хвърли дори бегъл поглед към произведенията на изкуството, тя спря едва когато стигнаха до просторно овално помещение с кръгъл диван в средата.

В помещението бяха изложени две Рубенсови картини, изобразяващи отсъждането на Парис. С тайно задоволство сестрите Дънкан бяха избрали тъкмо тази заличка за срещите си с бъдещите клиенти на посредническата служба. Пищните тела на Венера, Юнона и Минерва им се струаха най-подходящият фон за споразуменията, които трябваше да постигнат.

– Тук е спокойно, никой няма да ни пречи – обясни дамата и седна на дивана, като прибра полите си, за да може придружителят ѝ да седне близо до нея.

Дъглас се огледа с интерес. Естествено, помещението не беше

съвсем празно. Имаше няколко посетители, които вървяха от картина към картина и разговаряха приглушено. Ала кръглият диван, макар и точно в средата на залата, образуваше истински малък оазис, където двама души можеха да седят близо един до друг и да си говорят, без да привличат излишно внимание. Той седна до нея и вдъхна дълбоко аромата на парфюма ѝ – свежа миризма на цветя, която струеше изпод воала.

Частити обърна към него забуленото си лице. Беше в по-изгодна позиция от доктор Дъглас Фарел, защото го бе видяла в мига, когато си купи броя на „Мейфеър Лейди“ от магазинчето на мисис Бейдлис, докато тя седеше отзад в кухнята и наблюдаваше клиентите. Беше точно такъв, какъвто бе останал в спомените ѝ: необичайно грамаден мъж, който не се забравя лесно. Едър и широкоплещест, силен и мускулист като спортист. Най-вероятно боксьор или борец, каза си тя. Веднага ѝ направи впечатление лекото изкривяване на носа, причинено вероятно от счупване. Чертите му бяха изразителни, макар и неравномерни: широка уста, ръбеста брадичка, гъсти черни вежди, събрани над носа, изпод които гледаха дълбоки черни очи. Косата му също беше черна, леко начупена, късо, практично подстригана. Всичко в него показваше, че не държи кой знае колко на външния си вид. Носеше най-обикновено палто, затворено до брадичката, шал и ръкавици. Скромната, мека филцова шапка почиваше в скута му.

Внезапно Частити осъзна, че мълчанието, което съпътстваше тази преценка на личността му, се е удължило ненужно много, и каза бързо:

– Е, с какво би могла да ви помогне посредническата служба, мосю?

Погледът му се плъзна по залата с видима изненада.

– Нима това е кантората на „Мейфеър Лейди“?

Частити отново чу лекия шотландски акцент на гласа му – тя ѝ бе направила впечатление още докато го наблюдаваше при мисис Бейдлис.

– Non, както вече ви казах, не посрещаме клиенти в кантората – отвърна нетърпеливо тя. При това премълча, че така наречената „кантора“ беше или чайният салон във „Фортнъм и Мейсън“, или горният салон в дома на баща им, някогашната Светая светих на майка им. Нито едно от двете помещения не беше подходящо за работа с клиенти.

– И защо? – поинтересува се той.

– „Мейфеър Лейди“ трябва да остане анонимна – отвърна остро тя.
– Не бихме ли могли да продължим разговора си, мосю?

– Да, естествено. Но трябва да призная, мадам „Мейфеър Лейди“,

че съм любопитен. Защо държите да останете анонимна?

Частити въздъхна.

– Прочетохте ли вестника, мою?

– Да, естествено. В противен случай нямаше да се натъкна на вашата посредническа служба.

– Може да сте прочели обявите, без да обърнете внимание на статиите – възрази тя и за малко забрави акцента си.

– Прочетох и статиите.

Дамата реагира с типично галско вдигане на раменете.

– Тогава сигурно ви е направило впечатление, че възгледите и оценките в тях са доста... спорни. Тъкмо затова издателите предпочитат да останат анонимни.

– Разбирам. – Или поне така мислеше. – Тайнствеността би трябвало да направи вестника по-интересен за публиката.

– Това е вярно – призна тя.

Дъглас кимна.

– Ако си спомням добре, преди няколко месеца имаше процес за клевета. „Мейфеър Лейди“ бе обвинена, че е навредила на доброто име на... – той смръщи чело, после лицето му се проясни – на граф Баркли, нали?

– Обвинението бе отхвърлено – каза Частити.

– Да. – Той завъртя замислено шапката между пръстите си. – Спомних си. Помня също, че списанието бе представено от анонимна личност на пейката за свидетели. Прав ли съм?

– Да.

– Много интересно. Сигурно след този процес продажбите са нараснали бързо?

– Може би сте прав – отвърна неясно тя. – Но не по тази причина не разкриваме идентичността си. Е, хайде да говорим за вас, мою.

Дъглас, който беше все така любопитен, разбра, че за момента нямаше да научи нищо повече.

– Както вече обясних в писмото си, търся жена.

Дамата извади писмото му от ръчната си чанта.

– Да, но не пишете нищо повече. Бихме искали да научим повече за личната ви ситуация, както и какъв тип жена предпочитате. Само така ще знаем дали сме в състояние да ви помогнем в търсенето.

– Да, естествено – кимна той. – Но всъщност има само две качества, които бих желал да притежава бъдещата ми съпруга. – Докато говореше, той свали ръкавиците си и ги пхна в джоба на палтото. – Дано

намерите в картотеката си жена, която да съответства на желанията ми. С изключение на тези две точки, не съм особено придирчив.

С хладен, делови тон той се опита да разясни ситуацията, като при всяка важна точка слагаше по един пръст върху дланта на другата ръка.

– Както споменавам в писмото си, аз съм лекар. Пристигнах в Лондон едва наскоро от Единбург, където следвах и практикувах няколко години. Имам намерение да открия кабинет на Харли стрийт, който със сигурност ще ми донесе добри доходи, разбира се, щом си създам име в лондонското общество.

Частити не отговори. Само сплете ръце в скута си, без да свали ръкавиците, и се вгледа в него през воала си. Мъчеше я лошо предчувствие за изхода на този разговор – а интуицията ѝ рядко я лъжеше.

Лекарят свали и шала си. Макар че в залата беше хладно, на него явно му беше топло. Частити, която беше премръзнала от дългия път в студения декемврийски ден, му завидя. Може би мъж с толкова едър ръст създава повече телесна топлина, помисли си развеселено тя.

– Във всеки случай – продължи Дъглас, – трябва да намеря жена, която е богата.

След това изявление Частити разбра, че интуицията наистина не я е излъгала. Остана неподвижна, все така обгърната в мълчание.

– Създаването на лекарска практика изисква много средства. Надявам се, че разбирате това – продължи мъжът с предишната деловитост. – Наемите на Харли стрийт са високи, освен това богатите пациенти очакват съответната обстановка. Мебелите трябва да оставят у тях впечатление, че са се доверили на лекар, който лекува само хора, свикнали на най-доброто и можещи да си позволят най-доброто.

Частити повярва, че е открила в тона му следа от сарказъм. Гласът ѝ прозвуча дистанцирано:

– Моят опит показва, че лекарите на Харли стрийт печелят много добре. Толкова добре, че са в състояние да предложат на жена си всичко, от което се нуждае.

Дъглас вдигна рамене.

– Да, след като са изградили практиката си. Но аз още не съм стигнал дотам. Това е целта ми и за да я постигна, ще ми трябва помощ на старта. Разбирате ли ме сега?

– Общо взето, не ме смятат за ограничена – отвърна ледено тя.

В случай, че унищожителният ѝ тон бе смутил доктора, той не допусна това да се забележи и продължи все така равнодушно:

– Трябва ми жена, която да внесе в брака известна финансова

сигурност. Освен това бих искал да притежава обществени таланти и връзки, които да са полезни за практиката ми. Накратко, дама, която благодарение на изкуството си да убеждава ще привлече в кабинета ми... – в търсене на подходящите думи той леко сбръчка чело – ...дами с мигрена, жени с въображаеми страдания, дължащи се на това, че няма за какво да мислят и не вършат нищо разумно, както и господата с подагра и други болки и мъки, дължащи се на разкоша и леността, в които живеят. Трябва ми жена, която да лови такива пациенти и да им внушава сляпо доверие в лекарското изкуство на съпруга си.

– Накратко казано, мосю, вие имате нужда не толкова от жена, колкото от banker и сводница – заключи Частити, без да се тревожи дали е дала твърде ясен израз на своето възмущение.

– Абсолютно правилно – кимна невъзмутимо той. – Схванахте ситуацията съвсем точно. Предпочитам да наричаме нещата с истинските им имена. – Погледна я пронизващо и попита: – Би ли било възможно да видя лицето ви, мадам?

– Absolument pas, M'sieur. Напълно изключено.

Раменете му се опънаха.

– Естествено... както желаете. Но дори ако изключим факта, че предпочитам да преговарям с човек, когото познавам, цялата тази тайнственост ми се струва излишна. Няма ли поне да се откажете от този фалшив акцент?

Зад воала Частити прехапа устни. Наистина, не беше очаквала докторът да се хване на уловките ѝ, но пък беше наясно, че акцентът отлично преpravяше гласа. А когато дойдеше моментът да застане лице в лице с него това щеше да бъде необходимо, ако го приемеше като клиент, – той не биваше да разбере, че дамата от националната галерия е била почитената Частити Дънкан. В никакъв случай!

Без да разисква повече този въпрос, тя продължи хладно:

– Като посредница съм длъжна да попитам дали съм права в предположението си, че не се интересувате от брак, в който привързаността и уважението имат някакво значение. Вярно ли е, че за вас имат значение само парите и обществената позиция?

Този път Дъглас нямаше как да не разбере смисъла на думите ѝ. Той удари с ръкавиците си по дланта на другата си ръка.

– Това са приоритетите ми – отговори твърдо той. – Но не ми се вярва, че посредницата има право да ги поставя под въпрос. Вие сте представителка на агенция, която предлага услуга. Нищо повече.

Частити усети как бузите ѝ пламнаха.

– За да сме ви полезни, мосю, ние имаме право да зададем всички въпроси, които считаме за нужни.

Той смръщи чело, но после кимна в знак на съгласие.

– Хайде да го изразим другояче: при избора на съпруга аз се ръководя от изцяло практични съображения.

В погледа му светеше недоволство. Онова, което му се струваше толкова просто, сега, незнайно по каква причина, се оказваше трудно, а фактът, че нямаше визуални опорни точки, правеше нещата още по-сложни.

Частити го наблюдаваше внимателно през воала. Виждаше съвсем ясно какво го вълнува, четеше повечето от мислите му. Инстинктът я съветваше без бавене да го отхвърли като клиент – нежните й струни, с които беше благословена богато и пребогато, се противяха упорито да намерят заможна съпруга за този безсрамен материалист. Но тя не можеше да вземе това решение сама. Първо трябваше да го обсъди със сестрите си, а тя знаеше още отсега, че те ще отхвърлят категорично благородните й подбуди. Те имаха агенция и не можеха да си позволят да отблъснат клиент, който си плащаше, само защото им е бил несимпатичен. Частити знаеше, че ще бъде принудена да се вслуша в сухия, прагматичен глас на Прюдънс и да пренебрегне собствената си спонтанна, емоционално оцветена реакция. Също така знаеше, че Констанс – все едно какво мнение щеше да си състави за добрия доктор Фарел – веднага ще заяви, че клиентът си е клиент и щом си плаща, те са длъжни да го обслужат. Имаше доста жени, които отчаяно си търсеха съпруг и бяха готови да се съгласят дори на такава връзка, каквато искаше докторът. Естествено, Констанс щеше още да каже, че тези жени трябва да добият повече самоувереност, че са длъжни да ги превъзпитат. Дотогава обаче не им оставало нищо друго, освен да изпълняват поставените от самите тях условия.

Както Прюдънс, така и Констанс имаха право. „Мейфър Лейди“ и посредническата агенция осигуряваха независимостта на сестрите Дънкан и приятния живот на баща им. Макар че Прюдънс и Констанс вече си имаха съпрузи, които им даваха богата издръжка, нито една от двете не беше готова да се откаже от независимостта си.

При мисълта за баща си Частити неволно въздъхна и воалът и се раздвижи. Въздишката не убягна от вниманието на събеседника и.

– Какво има?

– О, нищо – отговори тя. – Смятам, че за днес приключихме, мосю. Ще се върна в кантората, за да се посъветвам със сестр... със

сътрудничките си. Ще получите нашите предложения още преди края на седмицата. – Тя стана и му подаде ръка.

Дъглас я стисна и попита:

– Кога ще се запозная с евентуалните кандидатки?

– Това ще научите, когато му дойде времето – отговори с усмивка тя. – Все още не знам дали ще намерим жена, която ще изпълни условията ви и ще се задоволи с брак по разум, без уважение и привързаност. Желая ви добър ден, доктор Фарел. – Тя му кимна и изчезна, преди да е успял да реагира.

Дъглас направи крачка след нея и изумлението му отстъпи място на луд гняв. Защо беше този остър тон, защо бяха тези груби думи? Ала дамата беше вече далеч от него, в препълнената с посетители галерия. Не можеше да се втурне след нея в толкова оживено място, за да ѝ поиска извинение – но още отсега знаеше, че трябва да го получи. Как смееше тя да го съди толкова тесногръдо и самодоволно? Какво знаеше за живото му, за мисията му?

Вътрешният глас му напомни, че не ѝ е разказал нищо за мрачната действителност, за сенчестите страни на професионалната си дейност. Това беше едно от нещата, които предпочиташе да пази за себе си. Освен това посредническата агенция не се интересуваше от такива проблеми. Нейната задача беше да обслужва клиентите. Нищо повече.

Независимо от прогресивните възгледи, които личаха в статиите на „Мейфър Лейди“, те издаваха, че авторите и издателите – все жени, както предположи Дъглас, – разполагат с пари и са образовани. Тези жени нямаха представа от мизерните улички в Ърлс Корт, от мрачните редици къщи, в които тичаха пълчища плъхове и вонята на клозетите отравяше въздуха. Те не знаеха нищо за действителността на туберкулозата и скарлатината, които дебнеха в тъмните ъгли, за отчаяните майки, които едва успяваха да съберат няколко дребни монети, за да купят мляко за рахитичните си деца, за безработните мъже, които пропиваха парите на семейството, за шумните кръчми на всеки ъгъл. Не беше трудно да се застъпваш за правото на жените да гласуват и за равенство пред закона. Много по-трудно беше да защитаваш подобни възгледи пред лицето на мрачната действителност, в която живееха бедните.

Докато напускаше музея, Дъглас Фарел усещаше как гневът бушува в гърдите му. Израснал без баща в семейство, състоящо се от майка и шест по-големи сестри, в дом, препълнен с бърбещи, свадливи, но задушавачо нежни жени, той беше склонен да се присъедини към жалбите на своя сънародник Джон Кнокс за чудовищността на всяко женско

владичество. Разбира се, Кнокс имаше предвид кралиците, управлявали Англия и Шотландия преди триста години, но за Дъглас, който с мъка беше намерил пътя си сред женския лабиринт, завладял детството и младостта му, беше голямо облекчение да се възползва от този израз за собствената си ситуация. Излишеството от любов имаше същите недостатъци като липсата ѝ. Той бе установил това още в младите си години и бе успял да преживее тридесет и пет лета, без да падне в брачния капан.

Спомни си какво стана с Мариан, извика му вътрешният глас и той си заповяда да бъде откровен. Потисна безмилостно тихия шепот на сърцето си и за пореден път си каза, че миналото е минало. Щом сега беше готов да се откаже от спокойствието на ергенския живот в интерес на самопожертвователната си работа за лондонските бедняци, това беше само и единствено негова работа.

Не можеше да разбере защо богатството на някоя привилегирована, може би дори от аристократичното съсловие жена да не е пригодно да послужи за облекчаване на участието на страдащите, чието съществуване тя изобщо не забелязва.

Не виждаше и защо да не постави значителните си медицински способности в служба на същите тези нещастници, като взема парите на хипохондриците, които можеха да си позволят скъпото му лечение. С какво право дребното, забулено същество от агенцията му говореше, при това със смешен френски акцент, за любовта и уважението в брака? Тя предлагаше услуга и изобщо не я засягаше по каква причина я търсят клиентите ѝ. Той беше имунизиран срещу любовните връзки. Веднъж завинаги. Ако искаше такава връзка, щеше сам да си намери жена.

Кипящ от гняв, той слезе по стълбите на музея и закричи към парка Сент Джеймс с надеждата, че студеният въздух ще уталожить възбудата му. Така и стана. Когато прекоси парка и стигна до Бъкингамския дворец, чувството му за хумор отново се обади. Още от петата си година се беше научил, че в общуването с жените мъжът се нуждае от чувство за хумор, за да запази разума си.

Частити вървеше по Графалгар Скуеър и не обръщаше внимание на гълъбите, които се вдигаха на ята в краката ѝ и гъргореха протестиращо. На Чаринг крос махна на един наемен файтон и даде на файтонджията адрес „Манчестър Скуеър“ 10. Седна във файтона и се намръщи от струящата от тапицерията миризма на застоял тютюн.

Беше очаквала срещата с Дъглас Фарел с искрена радост... В деня, когато той влезе в магазинчето на мисис Бейдли, за да си купи последния брой на „Мейфеър Лейди“, тя бе чула интересни неща за лекаря, който практикувал в ужасния Ърлс Корт. Личността му също бе събудила любопитството ѝ, особено фактът, че се беше запасил с няколко фунта сладки неща, с бонбони и захарни пръчки, които със сигурност нямаше да изяде сам. Вероятно сладостите бяха предназначени за бедните деца, които майките водеха в кабинета му в Сент Мери Абътс. Тази представа трогна сърцето ѝ и събуди у нея желанието да опознае този мъж по-отблизо. Сега обаче знаеше, че действителността е много различна. Тя вдигна воала си и въздъхна облекчено, когато декемврийският въздух охлади пламтящите ѝ бузи. Мисис Бейдли го намираще много мил, но собственицата на малкото магазинче сигурно не познаваше много добре клиентите си. Дали живее в Кенсингтън? Вероятно да, след като често посещаваше магазинчето на мисис Бейдли. Кварталът беше почтен, но не можеше да се определи като изискан частен адрес на лекар, който се стреми да направи кариера и да практикува на Харли стрийт. Докато за практика в Ърлс Корт беше напълно приемлив. Вероятно и достатъчно евтин... защото беше ясно, че той има проблем с парите.

Частити отново се опита да си втълпи, че брачното посредничество не изисква от нея да произнася морални присъди над клиентите си. Погледнато делово, можеше да се каже, че лекарят е изразил представите и изискванията си кратко и ясно. Толкоз.

Да, той знаеше какво очаква от бъдещата си съпруга, но Частити не беше в състояние да приеме подобни изисквания. Доктор Фарел беше студен и пресметлив. Искаше жена с пари и влияние, жена, която да обслужва неговите честолюбиви цели. Кожата на главата ѝ тръпнеше. Чувството на разочарование заплашваше да я завладее напълно.

Файтонът спря пред впечатляващата фасада на № 10 и тя слезе. Плати на файтонджията и изкачи с бързи крачки парадното стълбище, треперейки от вятъра, който брулеше площада. Икономът Дженкинс отвори вратата, преди да е стигнала до последното стъпало.

– Видях файтона, мис Час – обясни той. – Днес вятърът е дяволски неприятен.

– Мирише на сняг – отговори Частити и влезе в залата, отоплявана от масивна камина. – Тук ли е баща ми?

– Негово благородие не е напускал библиотеката, мис Час – съобщи Дженкинс. – Каза, че бил малко настинал.

– О, божичко! – Частити се намръщи, докато свалеше ръкавиците и шапката си. – Да повикаме ли лекар?

– Попитах го, но той отказа.

Частити кимна.

– Ще отида да го видя. Може би има нужда от горещ чай с уиски.

– Веднага след обяда му занесох гарафата с уиски в библиотеката – каза Дженкинс.

Частити се намръщи още повече. Лорд Дънкан страдаше от засилващи се депресии, откакто процесът за клевета извади на бял свят подлостта на някогашния му най-добър приятел граф Баркли. Случаят разкри както измамата на приятеля му, така и собственото му глупаво и сляпо доверие към него. По мнението на трите му дъщери, именно тази сляпа доверчивост караше баща им да страда особено силно. Това лековерие го бе лишило от семейното богатство, което бе поверил в ръцете на един измамник и подлец. Точно по тази причина дъщерите на лорд Дънкан издаваха „Мейфеър Лейди“ и бяха основали брачна агенция – две начинания, които им носеха добри печалби и те доста време успяха да държат баща си в неведение относно действителното финансово състояние на семейството. Когато научи истината, тя беше още един тежък удар върху гордостта му. Фактът, че дъщерите му криеха истината, докато се стараеха да спасят домакинството от банкрут, му причиняваше мъчителна болка.

Частити отиде до библиотеката и дори вдигна ръка да почука, но застина напред движението. Откакто Прюдънс се бе омъжила преди шест седмици, тя беше единствената дъщеря, останала в бащиния дом. Товарът на засилващите се депресии на лорд Дънкан тежеше изцяло върху нейните крехки рамене, макар че сестрите ѝ бяха изразили готовността си да го споделят с нея. Но те не живееха вече в бащиния дом и нямаха представа за силните колебания в настроението му.

Накрая тя все пак почука тихо и влезе в помещението, в което цареше полумракът на късния следобед. Сиянието на огъня в камината беше единственият източник на светлина.

– Няма ли да запалиш светлина, татко? – попита тя и затвори вратата зад себе си.

– Не, мила, предпочитам да стоя на тъмно. Не е добре да хабим газта – отговори сериозно лорд Дънкан от дълбочината на старото си кресло пред камината. – Достатъчно е да запалим лампите при настъпването на мрака.

Частити извъртя очи. Баща ѝ постоянно настояваше да пестят –

най-често от дребни, безсмислени неща. Това беше неговият начин да се справя със знанието за истинското състояние на нещата.

– Дженкинс ми каза, че не се чувстваш добре. Искаш ли да повикам доктор Хейстингс?

– Не, не. Не е нужно да даваме пари за този шарлатанин – отвърна негово благородие. – Само съм настинал, нищо повече.

Когато баща ѝ посегна към гарафата, Частити видя, че липсваха почти две трети от съдържанието ѝ. Беше сигурна, че Дженкинс я е донесъл в библиотеката пълна догоре. Баща ѝ не изглеждаше пиан. Сигурно това е обичайното му количество, помисли си тя. Но сега пиеше сам, докато по-рано по цял ден седеше с приятелите си в клуба. Не можа да си спомни кога за последен път бе отишъл в клуба.

– Навън ли ще вечеряш днес, татко? – попита тя, старайки се да говори безгрижно.

– Не – гласеше краткият отговор.

– Защо не отидеш в клуба?

– Нямам настроение, Частити. – Баща ѝ отпи голяма глътка уиски.

– Няма ли поне да дойдеш с мен на вечерята, която дават Прюдънс и Гидиън? – настоя тя.

– Знаеш, че отхвърлих поканата, скъпа. И няма да променя решението си просто ей така. Освен това сестра ти сигурно вече е наредила гостите на масата. – Лорд Дънкан се наведе напред и си наля още уиски.

Частити въздъхна и се предаде. Знаеше, че може да промени решението на баща си само с дипломация, никога директно. Затова се наведе към него и го целуна по бузата.

– Облечи си нещо топло, татко. Ще ида да видя какво ти е приготвила мисис Хъдсън за вечеря.

– О, малко хляб и сирене ще са ми достатъчни.

Частити въздъхна. Икономическото мъченичество на баща ѝ се понасяше по-трудно от някогашното му безгрижно пилеене.

– Смятам да отида малко по-рано при Прю. Там ще се преоблека. Отивам да приготвя нещата си. Преди да тръгна, ще мина да те видя.

– Много добре, обич моя.

Частити излезе от библиотеката и отново срещна Дженкинс, който палеше газените лампи в залата. Според лорд Дънкан електрическата светлина беше едно от отвратителните постижения на модерния свят. (Естествено, той никога не споменаваше, че не може да си я позволи.)

– Моля ви, Дженкинс, запалете няколко лампи и в библиотеката – каза му тя. – Татко твърди, че не са му нужни, но не бива да седи дълго

на тъмно. Толкова е потискащо.

– Ако питате мен, мис Час, негово благородие има нужда от развлечение – отвърна Дженкинс.

– Знам, знам. Сестрите ми и аз непрестанно си блъскаме главите да измислим нещо, което да го заинтересува – въздъхна Частити. – Надявам се Коледа да го разведри. Винаги е обичал лова на втория празничен ден.

– Да се надяваме – промърмори Дженкинс и в гласа му ясно пролича съмнение. – Исках да поговоря с вас за подготовката на празника, мис Час. С мисис Хъдсън ще заминем за Роумзи Мейнър в деня преди Бъдни вечер.

– Правилно, а ние ще пристигнем в късния следобед на двадесет и четвърти, след сватбата на лорд Лукас и Хестър Уинтропс – каза Частити. – Приемът ще е по обед, така че ще можем да вземем влака в четири и да пристигнем навреме за коледните певци.

– Много ще се радвам отново да отпразнуваме Коледа с голямо семейство – отбеляза Дженкинс.

Частити се усмихна меланхолично.

– Да, откакто мама почина, не сме празнували Коледа там. Но тази година сигурно ще бъде прекрасно – с Прю и Гидиън, Сара и Мери Уинстън, Констанс, Макс и лелите...

– Точно както беше някога. Ще отида да запаля лампите в библиотеката, мис Час. Вече казах на Кобхъм, че ще имате нужда от него в шест. Каретата ще ви чака отпред. Вероятно ще останете до утре при мис Прю... исках да кажа, при лейди Малвърн – поправи се с усмивка той.

– Не, не го казвайте в нейно присъствие, защото няма да се сети, че се отнася за нея – отговори през смях Частити. – Да, ще остана у Прю до утре. Кочияшът на сър Гидиън ще ме върне у дома. – С тези думи тя се запъти към кухнята, за да обсъди вечерята на баща си със старата им готвачка.

– О, не се притеснявайте, мис – каза ѝ винаги спокойната мисис Хъдсън. – Приготвила съм за негово благородие два чудесни фазана с ябълково пюре, както ги обича. И любимата му супа с кестени. Даже сварих и сметанов пудинг. Убедена съм, че ще му се услади.

– Знаех си, че сте се погрижили – похвали я Частити. – Как сладко мирише в кухнята! – Тя се сбогува с готвачката с мила усмивка и се качи в стаята си, за да събере нещата си за вечерта.

Все още се чувстваше някак странно, а понякога ѝ беше много

самотно в голямата празна къща. По-рано сестрите се обличаха заедно, тичаха между стайте си, сменяха рокли, накити и допълнения, гонеха се с машините за коса, обсъждаха тоалетите си. Констанс и Прюдънс, които разбираха, че Частити е самотна, се стараеха тя да прекарва с тях почти толкова време, колкото преди, когато живееха под един покрив. Много рядко се случваше тя да се облича сама, когато трябваше да вземе участие в някое светско събитие заедно със сестрите си. Макар че и двете къщи бяха широко отворени за нея, естествената ѝ деликатност я възпираше да се възползва неограничено от щедрите им предложения. Колкото и да ценеше зетьовете си и макар да знаеше, че симпатията почива на взаимност, тя не искаше да се натрапва в браковете на сестрите си.

Докато ровеше в гардероба си, тя бърчеше чело, ала мислеше повече за предстоящия разговор със сестрите си за Дъглас Фарел, отколкото за тоалета си. Една част от нея хранеше тайното желание те да се възмутят от материалистичните му искания също като нея и да го отхвърлят като клиент. Много добре знаеше, че тази надежда е фалшива – сестрите ѝ никога нямаше да отхвърлят клиент, който щеше да си плати. Но как щяха да намерят кандидатка за доктора: хем достатъчно богата, хем жадуваща да се омъжи, и на всичкото отгоре с високо обществено положение?

Накрая избра смарагдовозелена копринена рокля с дълбоко деколте и къс шлейф, който падаше на тежки дипли от високата талия. Роклята беше изработена от Дюке и Констанс я бе донесла на сестра си от сватбеното пътешествие в Париж. Частити остави роклята на един висок стол и грижливо избра допълненията към нея. След това ги подреди в малка пътна чанта заедно с нощницата, четката за зъби и четката за коса. Преметна роклята на ръката си, взе чантата и слезе по стълбата точно когато часовникът удари шест.

Дженкинс взе чантата от ръцете ѝ и я отнесе в чакащата карета, докато Частити се сбогуваше с баща си. Лорд Дънкан беше вече в по-добро настроение. Светлините създаваха уют, огънят прашчеше весело. Гаррафата с уиски беше допълнена, от кухнята се носеше сладък аромат на печен фазан.

– Поздрави сестрите си от мен – каза той. – И им предай, че не би било лошо да ме посещават от време на време.

– О, татко, не бива да говориш така – разсърди се не на шега Частити. – Нали вчера бяха тук! Знаеш, че идват почти всеки ден.

– Да, но не толкова за да видят стария си баща, колкото да работят върху поредния брой на жалкото вестниче, с което всички толкова се

гордеете – заяви величествено лорд Дънкан. – Не мога да си представя каква е била целта на майка ви, когато започна да го списва.

– Много добре знаеш, че ставаше въпрос за правото на жените да избират – отговори Частити, макар че нямаше никакво желание да се впуска в такъв дебат. – Ние се заклехме да продължим нейната борба.

Лорд Дънкан се нацупи и ѝ посочи вратата.

– Хайде, върви. Нали не искаш да закъснееш?

– Утре ще се върна – каза тя и го целуна по челото. – Наслаждавай се на вечерята. Мисис Хъдсън е приготвила любимите ти ястия. Моля те, не забравяй да ѝ благодариш.

Лорд Дънкан не отговори. Частити поклати глава и предостави баща си на уискито му. Кобхъм чакаше до каретата, когато тя изтича с леки стъпки надолу по стълбата, потрепервайки от декемврийския студ. Електрическите улични лампи бяха вече запалени, по пътната настилка танцуваха ярки бели кръгове. Тази светлина е много по-студена от златното сияние на газовите фенери, помисли си Частити, когато поздрави кочияша и се качи в каретата.

– Сестра ми каза, че сте пожелали догодина да се оттеглите в пенсия, Кобхъм – каза тя и се уви в топлото одеяло.

– Да, мис Час. Крайно време е – отговори възрастният мъж и подкара конете с остро изсвирване през зъби. – Нали знаете, мис Прю... поточно лейди Малвърн, ни предложи хубава малка къщичка. Жена ми направо не е на себе си от радост. Да не говорим за прекрасната зеленчукова градина... ще живеем щастливо като снежните крале.

– Убедена съм в това – засмя се Частити и се скри под одеялото, докато каретата трополеше към дома на сестра ѝ на площад Пел Мел.

2

– Здравей, лельо Час!

– Здравсти, Сара. – Частити поздрави единайсетгодишната заварена дъщеря на сестра си с топла целувка. – Как върви училището?

– Скучно ми е – отговори момичето и въздъхна театрално. – Ужасно скучно!

Частити избухна в смях.

– Нали знаеш, че мен не можеш да излъжеш, Сара?

Момичето се присъедини към смеха ѝ.

– Е, да, има някои неща, които ми харесват, но трябва да казвам, че в училище е скучно, иначе хората ще си помислят, че нещо не ми е наред.

Частити съвсем правилно предположи, че споменатите „хора“ са съученичките на Сара.

– Разбирам те – каза съчувствено тя. – Знам, че е много трудно да се преструваш на скучаеща, когато всъщност ти е интересно.

– О, аз съм добра артистка – увери я весело Сара. – Това ли е роклята, която ще облечеш довечера? Ще ми позволиш ли да нося чантата ти?

– Да, това е роклята. Много ти благодаря за любезността. – Частити ѝ връчи чантата и попита: – Горещ ли е Прю?

– Да, а татко е още в кантората си. На закуска се скараха и сигурно ще се прибере в последния момент – довери ѝ момичето, без да се притесни ни най-малко. Подобни караници не бяха рядкост в дома Малвърн.

– И за какво се скараха? – Частити последва Сара по тесния коридор на втория етаж.

– Ставаше въпрос за някакъв случай, който татко е приел и за който Прю смята, че не е трябвало да го прави. Не можах да разбера всичко. Говореха за някакъв мъж, който не искал да плаща за детето. – Сара подскачаше безгрижно по стълбите.

Частити кимна безмълвно. Когато не одобряваше нещо, сестра ѝ Прюдънс изказваше категорично мнението си. А Гидиън сигурно я беше посъветвал да се занимава със собствените си дела. И двамата избухваха лесно.

– Да отнеса ли нещата ти в стаята за гости? Прю е в салона си. – Сара спря пред една затворена врата в края на коридора.

– Да, мила, благодаря ти. Първо ще поздравя набързо Прю. – Частити се усмихна на момичето и забърза към двойната врата в отсрещния край. Почука леко, вратата се отвори и Прюдънс я посрещна с бурна прегръдка.

– Много се радвам, че си тук – каза тя и я въведе в красивата квадратна стая, зад която беше брачната ѝ спалня.

– Имах сериозен спор с Гидиън.

– Да, Сара спомена нещо подобно. – Частити разкопча палтото си. Свикнала с ролята си на посредник и умиротворител, тя беше готова да изслуша версията на сестра си.

– Разбрах, че става въпрос за мъж, който не желае да плаща за детето си.

– Понякога си мисля, че Сара чува повече неща, отколкото би трябвало – въздъхна разкаяно Прюдънс и намести очилата на носа си. – Питам се дали не говорим твърде открито пред нея.

– Сара е много интелигентно дете и съм сигурна, че схваща за какво става дума – успокои я Частити. – Освен това не се притеснява да пита, когато не разбира нещо.

Прюдънс се усмихна.

– Както обикновено си права, сестричке. Гидиън винаги е много откровен с нея и смятам, че не е нужно да го променяме само защото на сцената съм се появила и аз.

– Правилно – кимна сестра ѝ и остави палтото си на стола, покрит с красива дамаска. – Хайде, разкажи ми какво се случи.

Прюдънс напълни две чаши от гарафата с шери на малката масичка между двата високи прозореца, закрити с разкошни кадифени завеси с цвят на кехлибар. Зимната вечер беше много студена. Тя подаде едната чаша на Частити и се настани на дивана. Частити седна до нея, кръстоса крака и я погледна с очакване. Беше свикнала да играе ролята на отзивчива слушателка и пред двете си сестри.

Прюдънс отпи малка глътка шери и заговори:

– Гидиън ще защитава някакъв мъж, който отказва да се грижи за детето, родено извънбрачно от бившата му любовница. Това значи, че Гидиън ще нападне жената... морала, мотивите ѝ... Той твърди, че тя е действала само от алчност, че нарочно е забременяла, за да обвърже мъжа със себе си. Че сега се опитва да съсипе брака и кариерата му.

Частити направи гримаса. Беше напълно съгласна със сестра си. Всяка друга гледна точка би била неморална за сестрите Дънкан.

– Гидиън наистина ли вярва в това, което говори?

– Не, сигурно не. Обаче ми каза, че би приел всеки случай, който го интересува и предизвиква, без да се съобрази с това кой е виновен и кой – невинен. – Прюдънс отвратено поклати глава. – Накрая ми заяви, че ако поема само случаи, които са съпоставими с моите морални представи, скоро ще се озовем на улицата.

Частити избухна в смях.

– Прощавай – каза през смях тя, – но трябва да признаеш, че по тази точка Гидиън е прав. Ако проучваме подробно всеки случай, който му предложат, за да сме сигурни, че съответства на нашите възгледи за справедливост, скоро ще се наложи да закрие адвокатската си практика.

Прюдънс се усмихна неохотно.

– Не можеш да кажеш, че разсъждавам непрактично, скъпа, но тъкмо този случай ме улучи в най-чувствителното място.

– Да, разбирам. – Частити отпи глътка шери. – Кон също ли ще дойде по-рано?

Прюдънс хвърли поглед към часовника над камината.

– Би трябвало вече да е тук. Най-късно в седем, каза тя, за да ни остане време да обсъдим деловите въпроси, преди да започнат да пристигат гостите.

– Тогава ще отида да се преоблека за вечерята, преди да е дошла. – Частити скочи. – Ще ми дадеш ли топазения си шал? Ще отива много на зелената ми рокля.

– Естествено. Ще ти трябва и подходяща панделка за косата. Когато отида да се преоблека, ще ти избира нещо подходящо. Искаш ли да се изкъпеш? Ще пратя Беки да ти помогне.

– Не, сутринта се къпах и ще се справя сама с обличането. Някак си не мога да си представя, че бих могла да свикна с камериерка.

– Ще се учудиш колко бързо се свиква – засмя се Прюдънс. – Само почакай, докато ти предложат луксозен живот!

Частити поклати усмихнато глава и отиде в стаята за гости, където Сара вече беше окачила роклята ѝ. На тоалетната масичка я чакаха кана с гореща вода и дебели хавлиени кърпи. Докато изваждаше нещата от пътната си чанта, тя си мислеше, че сестрите ѝ бяха свикнали със забележителна лекота с лукса и удобствата, които им бяха предложили заможните им мъже. Естествено тя не можеше да им се сърди за това, след като достатъчно дълго бяха живели на ръба на банкрута, без удобствата, на които се наслаждаваха, докато беше жива майка им – и преди лорд Дънкан да загуби и последната си риза от граф Баркли. Но тя беше напълно в състояние да се облече сама.

Само след двайсет минути Частити влезе отново в дневната на сестра си, закопчавайки копченцата на тесните ръкави. Прюдънс, която носеше вечерна рокля от черна коприна и беше вдигнала червените си коси в строга прическа, излезе от спалнята си в мига, когато Частити затвори зад гърба си вратата на дневната.

– Роклята е прекрасна – установи зарадвано тя. – Зеленото отива много на косата ти. Ела да ти сложа панделката. – Тя заплете сръчно широката панделка с цвят на топаз в изкусно подредените червени къдрици на Частити и драпира шала на раменете ѝ. – Както винаги, изглеждаш великолепно. – В светлозелените очи падна лека сянка. – Отслабнала си, Час.

– Да, усетих, че роклята вече не ме стяга. – Частити доволно приглади диплите. Като най-малка от трите сестри тя беше по-склонна към напълняване в сравнение с едрата Констанс и ъгловатата Прюдънс. – Вероятно защото отдавна не съм яла сладкиши – добави в най-добро настроение тя. – Кого си поканила за мен тази вечер? – Надигна се на пръсти, за да огледа фризура си в огледалото над камината, и навлажни показалеца си, за да приглади извитите си вежди.

– Роди Бриджъм. Той ти харесва, нали? – попита с известна несигурност Прю.

– Да, естествено. Обичам да си бърбям с него, макар и само от време на време – изкоментира Частити.

– Струва ми се, че не си особено въодушевена от компанията – отбеляза сестра ѝ.

– Прощавай. – Частити обърна гръб на огледалото и се усмихна на сестра си. – Роди ми харесва... най-вече защото мога да разговарям непринудено с него. – В погледа, отправен към Прюдънс, имаше лека подигравка. – Досега ме е помолил най-малко три пъти за ръката ми, Прю, и е крайно време да разбере, че не си търся съпруг. И ти не се надявай.

– Моят опит показва, че не е нужно да си търсиш съпруг. Той сам те намира – отговори сериозно Прюдънс.

– Кой кого намира сам?

Двете сестри се обърнаха изненадано към вратата. Аромат на екзотичен парфюм възвести появата на най-голямата сестра Констанс.

– Съпругът – отговори Прюдънс.

– Аха! – Констанс кимна. – Колко вярно. Съпрузите винаги се появяват, когато най-малко ги очакваш. – Тя целуна сестрите си и попита: – Ти още не си намерила такъв, нали, Час?

– От вчера не – уведоми я през смях сестра ѝ. – Но, както казах,

държа си очите отворени. Най-малкото не за самата мен.

– О, да не би да имаме нов клиент? – попита Прюдънс, сетила се, че. Частити беше отишла на уговорена среща.

Най-малката сестра се намръщи замислено.

– Много исках да му кажа да върви по дяволите и да си потърси друга агенция – оплака се тя. – Направо е ужасен.

Констанс напълни отново чашата ѝ с шери.

– И дума не може да става да го отпратиш, Час – заговори вразумително тя. – Не е нужно да харесваме хората, с които работим.

– Знам, знам. – Частити пое чашата и седна на дивана.

– Как се казваше? Доктор... – Прюдънс също се отпусна на дивана.

– Фарел. Дъглас Фарел. – Частити отпи глътка шери. – Иска жена му да е богата. Това било най-важното. За него е, така да се каже, предварителното условие. – В гласа ѝ звънна отвращение.

– Е, поне е честен – засмя се Констанс.

– Да, така е. Жена му трябва да е не само богата, но и с достатъчно добра обществена позиция, за да му доставя заможни пациенти.

– Къде практикува?

– На Харли стрийт. Тъй като едва сега започва, има нужда от сводница.

Сестрите ѝ направиха гримаси.

– Трябва ли да използваш такива формулировки, Час? – попита Прюдънс.

– Изразих се по същия начин и пред него и той ми отговори, че съм коректна. Обичал да назовава нещата с истинските им имена.

– Разбирам, че ти е бил абсолютно несимпатичен – установи Констанс.

– Правилно. – Частити въздъхна. – Той е студен и пресметлив. Надава се да спечели богати пациенти, но говори за тях с едва скривано презрение и ги нарича хипохондрици и симуланти. Неволно започнах да се питам как ще се държи като лекуващ лекар.

Сестрите я гледаха безмълвно. Толкова решителност в поведението срещу някого не беше присъща на Частити, най-деликатната и най-снизходителната от трите сестри.

– Никога не си се отнасяла така зле с някой клиент – промълви Констанс. Частити вдигна рамене.

– Той ме настрои против себе си с ужасните си изисквания. – По причина, която сама не разбираше, тя бе премълчала пред сестрите си, че вече беше видяла доктор Фарел в магазинчето на мис Бейдли. И по

същата незначайна причина тя не посмя да си признае, че враждебността ѝ спрямо този човек произтичаше от разочарованието. Струваше ѝ се противно на всякаква логика да очаква нещо определено от някого, след като го е наблюдавала скрита зад завесата.

– Нали не си му казала, че не го приемаме като клиент? – В гласа на Прюдънс прозвуча загриженост. Понякога Частити беше в състояние да забрави финансовите приоритети на работата им. Само че досега това означаваше бурни атаки от нейна страна, увещания сестрите ѝ да приемат клиенти, които бяха събудили съчувствието ѝ – все едно дали можеха да си платят за посредничеството.

– Никога не бих казала такова нещо, без да се посъветвам с вас – отвърна Частити. – Но бих го направила с удоволствие. Не мога да си представя, че ще осъдя някоя жена на толкова студена и безчувствена връзка.

– Не всяка жена гледа на нещата по този начин – отговори вразумително Прюдънс. – Успешните лекари с кабинет на Харли стрийт са желани кандидати за женитба.

– Може би си права, но според мен не е редно да се възползваме от жена, която отчаяно си търси съпруг, и буквално да я продадем на един безчувствен тип. Защото това е, което ще се случи, нали?

– О, трите интригантки пак замислят нещо! – Приятният глас на сър Гидиън Малвърн прекъсна оживения разговор. Той влезе в дневната на жена си с обичайния си костюм. Още не се беше преоблякъл за вечеря. – Добър вечер, Констанс, Частити. – Наведе се над Прюдънс, която не бе помръднала от дивана, и я целуна. – Как си, скъпа съпруго? Надявам се, че вече си в по-добро настроение.

– Би могъл да отправиш този въпрос към себе си – отвърна остро Прюдънс.

– О, зададох си го вече – отвърна той в най-добро разположение на духа. – И отговорът е категорично положителен.

Прюдънс разбра, че беше обезоръжена. Мъжът ѝ имаше свой начин да го прави, и то много успешен.

– Няма ли да се преоблечеш? – попита тя и на устните ѝ заигра усмивка. – Първите гости ще пристигнат в осем и петнайсет.

Гидиън кимна и на път към спалнята попита през рамо:

– Макс ще дойде ли, Констанс?

– Имаше такова намерение – отговори тя. – Нали парламентът е във ваканция.

– О, чудесно! Исках да обсъдя нещо с него.

– Твоя случай? – попита заинтересовано Прюдънс.

– Не, Коледа – отговори небрежно Гидиън и разхлаби вратовръзката си. – Ако някой иска да говори с мен, ще ме намери в гардеробната. – И изчезна в банята.

– Пак ли сте се карали? – попита Констанс с високо вдигнати вежди.

– О, още едно дело, за което не съм съгласна. – Прюдънс описа случая и със задоволство установи, че Констанс реагира със същото възмущение на намерението на Гидиън да защитава безотговорния мъж с извънбрачно дете.

– Мисля, че в момента не можем да направим нищо – намеси се Частити. – По-добре е да го обработиш в спалнята.

– Съмнявам се, че ще постигна нещо. Той е упорит като вол. – В гласа на Прюдънс прозвуча примирение.

– Искам да ви кажа нещо за татко – смени темата Частити.

Сестрите я погледнаха внимателно.

– Има ли нещо ново? – попита Констанс. Частити поклати глава.

– Не от вчера. Но няма никакви признаци на подобрене. Душевно-то му състояние... толкова е потиснат... седи в библиотеката, вира се напред с празен поглед, посяга често-често към уискито и за всичко обвинява себе си.

– Трябва да го измъкнем от тази летаргия – каза Прюдънс.

– И Дженкинс каза същото.

– По-лесно е да се каже, отколкото да се направи – установи Констанс.

– По пътя ми хрумна нещо. – Частити погледна колебливо сестрите си. – Не знам какво ще кажете вие.

– Говори, мила. – Констанс я гледаше с очаквано.

– Помислих си, че ако има някой до него... – Частити спря, не знаейки как да продължи. Онова, което искаше да предложи, сигурно щеше да развълнува сестрите ѝ, защото можеше да се изтълкува като акт на изневяра към паметта на обожаваната им майка.

– Трябва му жена – изрече решително тя. – Помислих си, че ако му намерим жена... Все пак ние търсим брачни партньори в целия град. От смъртта на мама минаха почти четири години. Не мисля, че тя би имала нещо против. Точно обратното...

– Естествено, мама щеше да одобри тази идея – прекъсна я енергично Констанс. – Прекрасна идея, Час!

Прюдънс остана още малко мълчалива и двете я погледнаха

очаквателно. Най-сетне тя изрече бавно:

– Ако можем да му намерим финансово независима жена...

– А още по-добре такава, която е повече от независима – допълни Констанс.

– Но това би било същото като при Дъглас Фарел – възпротиви се Частити. – Не бива да сме такива материалисти! Искях само да кажа, че една изпълнена с разбиране спътница ще наведе татко на други мисли. Не е нужно да е богата.

– Не, разбира се, че не – побърза да я успокои Прюдънс. – Но ако все пак има парички, това ще позлати щастието им, нали? Татко изобщо не мисли за пари, а ние няма да му предложим жена, която не ни харесва, нали? Въпреки това... – Тя вдигна рамене. – Парите са много полезно нещо, Час.

– Като че ли не го знам – отговори сестра й. – Значи смятате, че възраженията ми срещу материализма на Фарел са закостенели и наивни?

– Честно казано, да – отговори Прюдънс и погледна към Констанс, която кимна.

Частити се загледа в чашата си, смръщила чело.

– Е, добре. Знаех си, че ще кажете така. Но не забравяйте, че не го познавате. Той е един мрачен, пресметлив, материалистичен шотландец.

– Но е и лекар – възрази Прюдънс. – Със сигурност иска да помага на хората. Това би трябвало да ти импонира, Час.

– И наистина щеше, ако бях повярвала, че е честен – обясни сестра й. – Но той ми напомня за индустриалните магнати от старата школа, които изобщо не се притесняват какви средства използват, за да постигнат целта си и кой попада под колелата по пътя им към богатството, Фарел очевидно смята, че няма какво да се възрази срещу алчността му, след като я е признал искрено.

– Нима си разбрала това само от една кратка среща в Националната галерия? – учуди се Констанс.

Частити се изчерви и сведе глава.

– Може би наистина малко преувеличавам – призна тя.

– Ако го срещнеш при нормален случай, например на вечеря у общи приятели, сигурно ще го видиш в друга светлина – предположи Констанс.

– Не можем да разpratим покани, докато не сме намерили подходящи кандидатки – възрази Частити. – Коя жена от кръга на нашите познати е толкова богата и отчаяна, че да сключи делово споразумение под

прикритието на брака?

– Е, поне знаем, че не е нужно да е красива и умна – засмя се Прюдънс.

– Не е нужно дори да има характер – добави остро Частити. – Клиентът заяви, че няма да обръща особено внимание на тези дреболии.

– Точката е за теб, Час. – Прюдънс стана. – Време е да слезем в салона. Първите гости ще дойдат само след минута. – Тя се обърна към спалнята и извика: – Гидиън, слизаме! Побързай!

Мъжът ѝ се появи веднага, закопчавайки маншетите си.

– Ще позволим ли на Сара да поседи в салона преди вечеря?

– Тя се надява да ѝ позволим, но аз ѝ казах, че решението ще вземеш ти. – Гидиън беше възпитавал сам дъщеря си в продължение на почти седем години и Прюдънс тепърва свикваше с новата си роля на майка. Често ѝ беше трудно да реши кога трябва да постави ясна граница, да даде собствено предложение или да запази мнението си за себе си.

– Как мислиш, достатъчно ли е голяма да седи с нас в салона? – попита той и се върна в спалнята за жакета си.

– Според мен да.

– Тогава нека дойде. Ей сега ще дойда и аз.

Когато трите дами слязоха в салона, Сара вече беше там и ги чакаше.

– Ще ми позволите ли да остана малко с вас, Прю?

– Да, докато седнем на масата – отговори втората ѝ майка. – Татко ти каза, че няма нищо против.

Тя огледа внимателно момичето, което, предусещайки съгласието на бащата, бе облякло най-хубава си официална рокля. Масилото по пръстите нарушаваше малко общото впечатление, но това не беше важно. Прюдънс намести една шнола, за да прибере един непокорен кичур, и се усмихна.

– Ако искаш можеш да поднесеш сандвичите.

– О, да, с удоволствие! – кимна зарадвано Сара. Едва сега забеляза Констанс и направи реверанс. – О, лельо Кон, не те чух да идваш. Тъкмо се преобличах.

– Да, разбирам – кимна сериозно Констанс. – Защото знам, че имаш добър слух, и никога не би пропуснала да чуеш влизането ми.

Сара я погледна с известно съмнение, опитвайки се да разбере дали лелята си правеше шега с нея, но после реши, че дори да е така, това няма значение. Тя харесваше новите си лели. Те никога не се отнасяха

надменно с нея, никога не я изключваха и бяха учудващо компетентни, когато имаше трудности с домашните. Освен това баща ѝ също ги обичаше.

Влязоха в салона и Прюдънс огледа масата с преценяващ поглед. Всичко си беше на мястото.

– Кои са другите гости, Прю? – попита Констанс. – Има ли някой, когото още не познаваме?

– Само контеса Дела Лука и дъщеря ѝ Лаура. Всички останали са ви познати.

Частити я погледна изненадано.

– Какви са тези екзотични птици?

– Контесата е клиентка на Гидиън.

– Една от онези, които ти одобряваш – отбеляза дяволито Частити, която си бе възвърнала обичайното добро настроение.

– Правилно, скъпа – отговори през смях Прюдънс. – Задачата на Гидиън беше да ѝ помогне да си възвърне богатството. Тя е англичанка, но се омъжила за италиански конт. Наскоро овдовяла и решила да се върне с дъщеря си в Англия. Все още не ги познавам, знам само, каквото ми разказа Гидиън. Той ме помоли да ги поканя и да ги въведа в обществото. Доколкото знам, и той не познава дъщерята. Гидиън, имаше ли вече случай да се запознаеш с Лаура дела Лука? – попита тя, когато влезе мъжът ѝ.

– Не, познавам само майката. Приятна личност. Предполагам, че дъщерята прилича на нея. – Той си наля уиски и попита: – Някой иска ли още шери?

Издрънча звънецът и всички чуха как Макс Енсор поздрави икономата непринудено и сърдечно. Макс влезе, придружен от Сара, която извика тържествено:

– Негово сиятелство Макс Енсор, министър на транспорта, депутат в парламента от окръг Саутуорк.

– Нахално хлапе! – изсмя се Макс и я ошипа по бузата. Сара се отдръпна и се засмя. Новият ѝ чичо беше още по-приятен от лелите.

– Ще позволиш ли да ти предложа нещо за пиене, чичо Макс?

– Уиски, ако обичаш, Сара. – Макс целуна жена си, после сестрите ѝ и размени здраво ръкостискане с Гидиън.

– Май пак си имал труден ден? – попита с усмивка Констанс, когато той се отпусна тежко на креслото до нея.

– Не, по-скоро мързелив – отговори той и нави един червеникав кичур на пръста си. – Цял следобед играх билиард.

– И спечели ли? – Констанс знаеше, че мъжът ѝ е честолюбив поне колкото нея.

– Как смееш да питаш?

Тя избухна в смях.

– Бях сигурна, че си спечелил.

Когато икономът съобщи за пристигането на първите гости, беше време да изоставят интимните семейни разговори.

Съзнавайки дълга си, Частити посвети вниманието си на лорд Роде-рик Бриджъм, който трябваше да ѝ кавалерства на масата. Не ѝ беше особено трудно, защото го познаваше от години и знаеше, че е опитен и непринуден компаньон. Двамата изпълниха автоматично задължителните първи стъпки на разговора и тъкмо разменяха спомени за весели случки от детството си, когато бе съобщено за пристигането на контеса Дела Лука и дъщеря ѝ.

– Познаваш ли ги? – попита тихо лорд Бриджъм.

– Не. А ти?

– Само съм чувал разни неща. Мама се запознала с тях на чай у лейди Уигън.

Частити вдигна изненадано глава. В тона му остана нещо недоизказано. Майката на лорд Бриджъм, величествена, малко плашеща дама, се считаше за отлична познавачка на човешките характери.

– Няма ли да ми кажеш тайната? – попита тя с непринудеността на дългогодишното им приятелство.

Роди сведе глава и я приближи до ухото ѝ.

– Мама смята, че контесата е прелестна, но дъщеря ѝ... – Изречението остана недовършено.

– Не можеш да ме оставиш в неведение – укори го тихо Частити и хвърли бърз поглед към новодошлите, които разговаряха с домакинята.

– Досадница – отговори също така тихо той. – По-точно казано, афектирана досадница.

Частити си каза, че не е прилично да се забавлява със светските клоки, но не можа да потисне смеха си. Позна остро формулираната присъда на лейди Бриджъм, буквално чу грачещия ѝ глас, видя пред себе си презрително вирнатия ѝ дълъг нос.

– Хайде да идем да се запознаем – каза тя и се запъти към групата, която се бе събрала пред камината.

– Контесо, позволете да ви представя сестра си, госпожица Частити Дънкан – каза официално Прюдънс, като я видя да се приближава. – Контеса Дела Лука... – Тя направи общоприетия жест на домакиня,

която представя гостите си.

Частити улови ръката на дамата, която, макар и минала средната възраст, беше с много интересна прическа. Посивялата ѝ коса беше вдигната на кок Помпадур, в който бяха втъкнати щраусови пера. Роклята от дамаска в синьо и златно, подплатена и силно пристегната, с буфан-ръкави, беше отдавна излязла от мода, но подхождаше на величествената ѝ фигура. А диамантите на шията и ушите бяха великолепни.

– Добре дошли в Лондон, контесо – изрече тя с топла усмивка.

– Благодаря ви, мис Дънкан. Всички са толкова мили с нас. – Говорът ѝ, оцветен с едва забележим акцент, издаваше, че е живяла дълго години в чужбина и още ѝ е трудно да се върне към родния език.

– А това е мис Дела Лука – каза Прюдънс. – Мис Дела Лука, сестра ми Частити.

Лаура дела Лука, дълга и тънка, я погледна отвисоко. Строго затворената гълбовосива рокля висеше на тесните ѝ рамене като на закачалка. Косата, разделена на темето, беше сплетена на две плитки и завита над ушите. Младата дама изкриви тясната си уста в надменна усмивка, но очите ѝ останаха студени.

– Много се радвам – изрече тя с тон, в който нямаше и капчица радост. – Знаете ли, още ми звучи необичайно да ме наричат „мис“. „Синьорина“ е много по-приятно.

– Ще се постареем да го запомним – отговори Прюдънс с усмивка, която не стигна до очите. – В Лондон не сме свикнали на чужди форми на общуване.

Частити улови погледа на Гидиън. Очевидно веднага бе разбрал, че новата гостенка опасно дразни острия език на жена му. Цяло щастие, че никой освен близките ѝ не го забелязваше. Синьорина Дела Лука надали щеше да усети стрелите на подигравката, които сяха да улучват съвсем точно опитите ѝ да налага своите виждания.

– Да, аз веднага разбрах, че англичаните не пътуват много – каза сега дамата. – Все още не са проумели, че пътуванията разширяват хоризонта.

– Права сте – отговори Констанс с обичайната усмивка на сестрите. – Но ще ми обясните ли как става така, че пътувалите по света често проявяват презрение към местните хора в тази изостанала страна?

Макс и Гидиън размениха погледи, в които неохотното веселие се смесваше с нещо като отчаяние. Веднъж набрали скорост, жените им не спираха.

Частити побърза да им помогне.

– Трябва да ми разкажете за Италия – намеси се решително тя. – Сестрите ми и аз прекарвахме много прекрасни месеци във Флоренция с нашата майка, но това беше толкова отдавна. Или поне на мен така ми се струва – добави бързо тя. – Сигурно много добре познавате Флоренция.

– О, Фиренце, естествено – протръби дамата. – Имам вила в края на града. Понякога имам чувството, че Уфиците са вторият ми дом.

– Какво щастие за вас – отвърна Частити. – Ние оставахме там само по един месец.

– Смятам, че един месец е напълно достатъчен да разгледате галериите, мис Дънкан – намеси се с усмивка контесата.

– Когато не се задълбочиш истински, естествено – подхвърли дъщерята. – Но аз смятам, мамо, че туристическите обиколки, даже да траят цял месец, изобщо не бива да се сравняват с постоянния живот там.

– Вечерята е сервирана, лейди Малвърн. – Звучният глас на икономата сложи край на разговора и Гидиън въздъхна облекчено.

Той предложи ръката си на контесата, Прюдънс кимна на Макс и той оказа същата чест на дъщеря ѝ. Двама по двама, гостите се запътиха през залата към трапезарията.

Прюдънс бе определила за контесата почетното място отдясно на Гидиън. Синьорината беше поставена между Макс и един съдия, приятел на съпруга ѝ, който седеше вдясно от нея. Така самата тя щеше да е в непосредствена близост до неприятната гостенка. За щастие Частити и Родри Бриджъм седяха точно срещу тях и това улесняваше разговора. Констанс, която седеше до Гидиън, не можеше да участва в разговори, които се водеха на другия край на масата.

– Гидиън допринесе ли с нещо за днешната трапеза, Прю? – попита весело Частити, когато заеха местата си. – Знам колко обича да готви.

– Не, но избра менюто – отговори сестра ѝ и се обърна към синьорината: – Мис Дела Лука, трябва да знаете, че моят мъж е превъзходен готвач.

– О, наистина ли... колко необикновено. – Погледът на Лаура издаваше презрение. – Един италианец никога не би стъпил в кухнята. Това... не е мъжествено.

– Разбирам ви – кимна спокойно Прюдънс. – Явно италианският характер се различава значително от английския. Англичаните не са особено загрижени за своята мъжественост, защото тя им е вродена. Какво ще кажете, джентълмени? – обърна се тя с усмивка към мъжете на масата.

– Според мен много зависи от националната кухня – побърза да се намеси Макс. – Доколкото знам, приготвянето на тестени изделия изисква много време, а жените разполагат с достатъчно време.

– О, това е обобщение, Макс – обади се Частити с надеждата да отклони разговора от обсъждането на плюсовете на Италия пред Англия. – Не всички жени прекарват дните си в четене на списания и обмяна на клюки. Освен това, по-голямата част от работната сила е заета в домакинството.

– Точно това имах предвид. – Сега той я дразнеше нарочно. – Домакинската работа съответства на естественото предназначение на жената и приготвянето на храната е само един пример. Ще се съгласите ли с мен, господин съдия?

– Точно така е. – Съдията кимна тежко, без да престава да се храни. – Отлична супа, лейди Малвърн. Имате превъзходна готвачка.

– Може би някой ще се опита да обясни защо най-добрите готвачи в света са мъже? – попита бързо Частити, като видя как Лаура дела Лука пое въздух. – Поне във Франция. Познавате ли добре Франция, синьорина?

– Oh, mais oui. Париж е вторият ми дом.

– А аз си мислех, че са Уфиците – отбеляза Прюдънс, наведена над чинията си, толкова тихо, че синьорината, която тъкмо възхваляваше великолепието на Лувъра, не можа да я чуе. Тази жена говореше за музея, сякаш беше личната ѝ гордост.

Така продължи цялата вечер. Лаура дела Лука обсеби разговора и упорито и без пауза говореше по предпочитаните от нея теми, така че никой не успяваше да се отклони. Даже Частити сложи оръжие.

След като се нахраниха, Прюдънс размени облекчен поглед с Гидиън и се надигна.

– Ще се оттеглим ли, дами?

Господата станаха да помогнат на дамите и изчакаха женската половина от компанията да напусне трапезарията.

Прюдънс влезе първа в салона, където вече чакаше кафето.

– Чух, че сте купили къща в Мейфеър, контесо – заговори сърдечно тя, наля кафе и подаде чашата на прислужника, за да я поднесе на дамата.

– Да, на Парк Лейн – отговори контесата. – Много хубава къща.

– Но не е толкова голяма и удобна като вилата ни край Флоренция – подхвърли недоволно дъщерята.

– За двете ни е напълно достатъчна – възрази майката и пое чашата

от ръцете на прислужника. – А градината е великолепна.

– А точно срещу вас е Хайд парк – каза Констанс и хвърли остър поглед към потъналата в мисли Частити. – Някога много обичахме да яздим там. Нали помниш, Час, когато бяхме деца?

Младата дама вдигна стресната глава.

– Прощавай...

– Говоря за ездата в Хайд парк – повтори търпеливо Констанс. – Много харесвахме разходките на кон в ранно утро, нали?

– Да, о, да! – Частити с мъка се върна в действителността. – Все още ги харесвам, макар че рядко ми се удава случай да пояздя. Конете ни са на село, а наемните, които ми водят, най-често са твърде бавни.

– О, аз никога не бих взела наемен кон – обади се синьорината с пренебрежителен жест на сухата ся ръка. – Те са невъзприемчиви.

– Моята доведена дъщеря често язди в Хайд парк – каза Прюдънс, сякаш не беше чула обидната забележка.

– Аз мога да яздя само първокласни коне – продължи младата дама, без да обърне внимание на домакия. – Вкъщи имах прекрасна кобила, нали, мамо?

Майката кимна и Лаура дела Лука се впусна да обяснява какви са предимствата и недостатъците да притежаваш арабска кобила, като, естествено, даде на слушателките си да разберат, че нито една от тях не е в състояние да изпитва такива благородни чувства.

Тази жена наистина е невъзможна, помисли си отвратено Прюдънс. Ала знаеше, че сега не е времето, нито пък си струва усилията да я постави на място.

– Възнамерявате ли да се представите в двореца, синьорина Дела Лука? – попита неочаквано Частити. – Това е неизбежен ритуал, ако желаете да вземете участие в лондонския сезон.

– Да, разбира се, че възнамерявам – отговори дамата. – Защо иначе беше нужно да идваме в Лондон? Мама ще ме представи след Коледа. Естествено тя е била представена на кралица Виктория.

– Естествено. – Частити се усмихна малко отнесено и отново се отдаде на мислите си. Щом Лаура дела Лука възнамерява да участва в светския сезон през идната година, значи си търси съпруг. Защото за всички присъстващи дами беше ясно, че, дори при най-доброжелателна оценка, времето й отдавна беше минало. Колко ли бърза да мине най-сетне под венчило? – размишляваше Частити.

3

– Какво досадно същество – въздъхна Прюдънс, когато вратата се затвори зад последния гост. – Час, даже ти не би могла да откриеш у си-нъорина Дела Лука черти, които да наречеш приятни. – Говорейки, тя имитираше много сполучливо афектирания акцент на дамата.

– О, не знам – промълви замислено Частити. – Може би трябва да потърсим външни черти, които да компенсират характера ѝ.

Констанс я измери с остър поглед.

– Цяла вечер беше замислена, Час – отбеляза тя. – След вечерята не каза нито дума.

Частити само се усмихна и си взе шоколадов бонбон от сребърната чиния на ниската, украсена с интарзии масичка пред дивана, на който се настанаха.

– Коняк, Констанс? – попита Гидиън, отлично осведомен за вкусовете на сестрите.

– Благодаря. – Констанс пое с усмивка тумбестата чаша.

– Ликьор, Прюдънс?

– Гран Марние, моля.

– А за теб, Частити?

– Аз предпочитам бенедиктин – отговори младата дама. – Повече подхожда на шоколада.

Гидиън се усмихна. Предпочитанията на Частити към сладкото бяха постоянна тема за шеги в семейството.

Прюдънс отпи глътка от сладникавия портокалов ликьор и попита:

– Преди вечеря не каза ли, че искаш да обсъдиш нещо с Макс, Гидиън? Доколкото си спомням, ставаше въпрос за Коледа.

– Аха – разсмя се Макс. – Явно дамите искат да ни отпратят, Гидиън.

– Винаги същото – отвърна Гидиън с театрална въздишка и се надигна от дълбокото кресло до огъня. – Изхвърлят ме от собствения ми салон и ме пращат на студа.

– В библиотеката не е студено – възрази Прюдънс, свали очилата си и ги вдигна срещу светлината, за да провери дали са достатъчно чисти. – Вземете гарафата с коняк и изпушете по една пура.

– На вашите заповеди, мадам. – Клатейки глава, Гидиън посегна към гарафата. – Ела, Макс, ти си най-добрият ми другар в изгнанието.

Двамата мъже излязоха, изпратени от смеха на сестрите. Най-сетне салонът беше изцяло на тяхно разположение.

– Е – започна веднага Прюдънс, сложи очилата на носа си и се отпусна до Частити, – ще ни кажеш ли какво измъти, скъпа?

Малката сестра си взе още един бонбон и отпи мъничка глътка бенедиктин.

– Старите монаси са знаели какво правят – въздъхна доволно тя и вдигна чашката към светлината.

– Хайде, Час. – Констанс се наведе и бутна чинията със сладкото по-далеч от сестра си.

– Колко си зла – надули се Частити, но остави чашата с ликьор.

– Външни компенсиращи черти – напомни й Прюдънс.

– А, да. Хрумна ми една мисъл... всъщност две. Отскоро непрекъснато ми идват идеи. – Това прозвуча самодоволно.

– Нашата нова приятелка Лаура наистина е ужасно изнервяща, но е възможно да съществуват хора, които смятат това качество за второстепенно, стига да е компенсирано от други стойности.

– Е, и? – попита Констанс с високо вдигнати вежди.

– Смятате ли, че тя иска да си намери съпруг? – попита Частити. – Според мен това е единствената причина, поради която една млада дама държи да се представи в двора и да изтърпи целия лондонски сезон. Още повече на нейната възраст.

Сестрите й кимнаха утвърдително.

– На колко годишна я оценяваш? – попита със смръщено чело Прюдънс. – Края на двайсетте, началото на трийсетте?

– Не искам да бъда дребнава – заяви Констанс, макар че очевидно не се стараеше да прояви великодушие, – но съм готова да се обзаложа, че е в началото или дори в средата на трийсетте. Видяхте ли гънките около устата и очите?

– Може би те са причинени от постоянното й цупене – отбеляза вразумително Частити. – Когато човек постоянно мръщи чело и извива устни надолу, отрано му се явяват бръчки. Забелязала съм го и при друга жени.

– Добре, да приемем, че си търси мъж, и то спешно. Какво предлагаш, Час? – попита делово Прюдънс.

– Мисля, че тя има пари. Майка й е богата, доколкото знаем, а Лаура е единственото дете. Къщите в Мейфъър никак не са евтини. Същото важи за представянето в двора и за участието в сезона.

– Да не говорим за арабските кобили и вилата във Фиренце –

подхвърли Констанс. – Мисля, че знам какво целиш, Час.

Частити се засмя и се облегна назад.

– Един стремящ се да направи кариера лекар, който не иска подхождаща, а само богата жена...

Сестрите ѝ дълго седяха безмълвни и обмисляха от всички страни перспективата за успех.

– Смяташ ли, че нашата Лаура ще се интересува от мъж, който още не е направил кариера? – попита най-сетне Прюдънс.

– Мога да си представя, че ще се зарадва на възможността да му помогне и да му посочи правилния път за постигане на целите му – отговори с усмивка Частити. – Вече я виждам как седи начело на красиво наредена маса и поучава сътрапезниците си относно културните чудеса на чуждите страни. Горките хора ще скучаят до смърт!

Тя се наведе напред и притегли към себе си чинията с шоколадови бонбони. Грабна един и продължи:

– Според мен Лаура иска винаги да играе главната роля. Със сигурност ще ѝ достави удоволствие да събира пациенти и да ги доставя в кабинета на мъжа си с отворени портмонета. Струва ми се, че от това ще излезе една съвършена връзка. – Тя пхна шоколадовия бонбон в устата си и отново се облегна назад.

– А твоят доктор Фарел? И той ли иска да играе главната роля? – попита Прюдънс и размени бърз, развеселен поглед с Констанс.

Частити вдигна рамене.

– Не знам... наистина не знам. Но начинът, по който говореше за потенциалните си пациенти, беше толкова презрителен... – Тя се поколеба и продължи: – Мисля, че са точно един за друг. Във всеки случай нямам чувството, че ще осъдим едно беззащитно същество на брак по сметка с безчувствен мъж.

– Е, добре – кимна Констанс. – Хайде да ги съберем и да видим дали ще се харесат. Ние, естествено, не можем да ги принудим да сключат брак. Сами трябва да решат подхождат ли си или не.

– Кога ще ги срещнем? – попита Прюдънс. – Може би при следващия ти прием следобед, Кон?

– Не, мисля, че е по-добре да стане у нас – възрази Частити. – Значи следващата сряда на Манчестър Скуеър номер десет.

– Имаш ли специална причина да настояваш? – осведоми се любопитно Прюдънс.

– Ами да. Ако си спомняте, идеите ми бяха две. – Частити се усмихна и недоволството, което беше съпътствало разговора за доктор

Дъглас Фарел, изведнъж изчезна. – Какво ще кажете за татко и контесата?

– Идеята не е лоша – кимна Констанс, но после смръщи чело. – Надавам се, разбираш, че по този начин Лаура ще ни стане доведена сестра. И че осъждаш татко да живее под един покрив с нея.

– О, не! – извика Частити. – Трябва да я омъжим преди това, така няма да е толкова лошо. Ще се срещаме само при задължителните семейни събирания – и ние, и татко.

– Ако майката се омъжи повторно, това ще е силен тласък за дъщерята също да потърси пристанището на брака – намеси се Прюдънс.

– Правилно – кимна доволно Частити. – Едната ръка мие другата.

– Е, добре, покани двете дами следващата сряда. Ако се наложи, насила ще доведем татко в гостната. А на Дъглас Фарел ще изпратим обичайните указания – каза Констанс. – Това означава цветя за всички дами и едно бяло цвете за Лаура.

– Най-добре карамфили – предложи Прюдънс. – По това време на годината те са единствените цветя, които се намират сравнително лесно.

– Значи се разбрахме. – Частити кимна. – Добра работа свършихме тази вечер.

Леко предупредително чукане по вратата възвести завръщането на Гидиън и Макс. Естествено двамата мъже не пропуснаха да отбележат стреснатото подскачане на сестрите, когато ги прекъснаха.

– Живота на кои бедни хорица успяхте да объркате тази вечер? – попита строго Макс.

– Много добре знаеш, че ние само помагаме – поправи го с достойнство жена му и се надигна. – Работим за благо на човечеството.

– Разказвай го на онези достойни за съжаление мъже и жени, на които безмилостно преобръщаш живота – подкрепи шурей си Гидиън.

– Можеш ли да назовеш поне една двойка, която сме събрали и сега е нещастна? – попита войнствено Прюдънс.

Гидиън разпери ръце в знак, че се предава.

– Какво мога да кажа, като не познавам дори половината?

– Оставете тези неща на нас, както ние не се месим във вашите работи – отсече Прюдънс.

– Ти винаги си казваш мнението по моите дела – напомни й меко той. – Нима съпругът няма същото право?

– Ако си готова, Констанс, мисля, че е време да си вървим – каза засмяно Макс.

– А аз мисля, че е време да си лягам – реши Частити и скочи от

дивана.

– Видя ли каква я свърши – извика укорително Прюдънс и избухна в смях. – Скара се с мен и прогони гостите ни.

– Никого не съм прогонил – защити се той. – Те и без това искаха да си тръгват. – И се обърна към вратата. – Констанс, Макс, ще ви придружа до изхода.

– Какво измислихте за Коледа? – осведоми се любопитно Констанс, когато излязоха в антрето.

– Е, това изобщо не ви засяга – отговори решително Макс.

– Изненада ли ще има? – Очите на Констанс светнаха. – Много обичам изненадите, особено коледните.

– Надявам се, че няма да останеш разочарована. Лека нощ, Частити. – Макс целуна младата дама, Констанс прегърна сестрите си и двамата излязоха в студената декемврийска нощ. Автомобилът ги чакаше със запален мотор на ъгъла, шофьорът беше загърнат в дебела наметка.

– Желая ти лека нощ, Гидиън – каза Частити и се прозя.

– Ще дойда с теб горе да видя дали имаш всичко необходимо – каза Прюдънс и я хвана под ръка. – Дълго ли ще останеш долу, Гидиън?

– Не, само ще угася светлините и ще заключа вратата – отговори мъжът ѝ. – Прислугата си легна още преди час.

Прюдънс огледа преценяващо гостната стая.

– Мисля, че имаш всичко – каза тя и приглади опънатата завивка, преди да се обърне към тоалетната масичка. – Мляко, шоколад, спиртничето, всичко е тук. Сигурно ще изпиеш чаша шоколад преди заспиване. – Това беше напомняне за нощния ритуал на сестрите в бащината къща: всяка вечер преди лягане пиеха топъл шоколад в своя салон и обсъждаха събитията от деня.

Частити се засмя и поклати глава.

– Вече ядох шоколад и пих бенедиктин – отговори тя. – Всичко е наред, Прю, затова върви да си легнеш. Ще се видим утре.

Прюдънс кимна, но се поколеба, с ръка на бравата.

– Този доктор Дъглас Фарел явно ти е дълбоко несимпатичен – отбеляза замислено тя. – Как ще се срещнеш с него и ще направиш всичко онова, което правим за клиентите си, без да се издадеш?

Частити разплете косата си, остави панделката на масичката и едва тогава отговори:

– Не разбирам защо да не мога да се справя. Ще се срещнем в

компания, това е всичко. Той няма как да знае, че ние сме посредническата агенция. Дори да усети враждебността ми, това няма значение. Антипатия между хората съществува твърде често, но те въпреки това са учтиви един към друг. Сигурна съм, че ще успея да я прикрия. Нямам причини да оставам насаме с него, а на приема у нас ще се говори само по неутрални теми.

– Да, вероятно. – Сестра ѝ не изглеждаше съвсем убедена. – Лека нощ, Час. – Тя излезе и затвори вратата зад гърба си.

Частити остана дълго време неподвижна, загледана в затворената врата. Разбираше учудването на сестра си, защото самата тя беше учудена от силната си неприязън към човек, с когото беше говорила само веднъж. Когато го опознаеше по-добре, сигурно щеше да открие в него нещо, което да намали враждебността ѝ. Първото впечатление може би беше лъжливо. Все пак, макар да полагаше усилия, тя не можа да си представи нещо положително. Бързо изчетка гъстите си яркочервени коси, изми се и окачи смарагдовозелената рокля в гардероба. След това се пхна в нощницата си, седна в леглото, облегна се на възглавниците и угаси светлината, за да проследи как сиянието на огъня танцува по белия таван. Незнайно по каква причина не ѝ се спеше. Протегна ръка и отново включи светлината на нощното шкафче. Колко просто – и колко хубаво нещо беше електричеството. И Гидиън, и Макс използваша всички постижения на техниката в ежедневието си – електричество, автомобил, телефон. Буквално бяха пристрастени към тях.

В гостната имаше малко писалище с перо, мастило и листове за писане. Частити стана и отиде до него. Седна с намерение да съчини писмото на посредническата агенция до доктор Фарел. Следващата сряда в петнадесет часа да се яви на обичайния приемен следобед у мис Частити Дънкан, Манчестър Скуеър 10. Да предаде картичката си на иконома и да заяви, че иска разговор с лорд Бъкингам.

Частити се облегна назад в крехкия стол и загриза върха на перото. Естествено лорд Бъкингам не съществуваше. Този фиктивен господин служеше на посредничките като претекст да съберат евентуалните клиенти.

След кратък размисъл тя продължи да пише: Мис Дънкан, разбира се, нямала понятие кой е доктор Фарел, но познавала лорд Бъкингам и щяла да посрещне лекаря с добре дошъл, без да задава въпроси. Естествено, че го познавам добре, каза си ухилено Частити. Нали беше продукт на нейната фантазия.

Една от дамите може би щяла да заинтересува доктор Фарел, който

се оглеждал за съпруга, затова щяла да носи бял карамфил. Ако след първия оглед пожелаел да бъде представен, домакинята щяла да уреди това, естествено, без да задава въпроси.

Частити остави перото и прочете внимателно писмото. В последно време често пишеше подобни писма и не намери грешка. Подписа „Посредническа агенция“, изсуши мастилото, сгъна листа и го пхна в плик. Адресира го за доктор Фарел в магазинчето на мисис Бейдли, както беше пожелал докторът в писмото си. Мисис Бейдли беше един от постоянните адреси за клиентите на „Мейфеър Лейди“ и на посредническата агенция и Частити доста време си беше блъскала главата защо един лондонски лекар бе пожелал да го използва. Може би нямаше собствен? Този въпрос беше от категорията на няколко други, например какво търсеше мъж с толкова големи обществени амбиции в този по-скоро беден и съвсем не изискан квартал.

Смръщила чело, тя си представи болницата близо до Сент Мери Абътс. Никога не беше стъпвала там, но знаеше – или си мислеше, че знае, – че Ърлс Роуд, Уоруик Роуд и Кромуел Роуд не само не са представителни, ами и в голямата си част са ужасяващо бедни квартали. Там лекарят не можеше да спечели почти нищо и вероятно това беше част от проблема му. Но защо мъжът, които открито и безсрамно си търсеше богата жена и доходна практика, си губеше времето с болните от бедняшките квартали на Лондон? Вероятно не е имал друг изход, размишляваше Частити. Може би е толкова неспособен като лекар, че може да работи само при бедните, които не могат да разчитат на нещо по-добро. Ако съдеше по поведението му по време на първата им среща, щеше да му бъде много трудно да добие популярност сред богатите и знатните.

Обикновено те очакваха от лекарите си да балансират между покорството и авторитета. Явно това му беше ясно, щом си търсеше жена с връзки, която да заглажда острите ръбове или – както беше със синьорина Дела Лука – да убеждава многословно и да събира потенциалните клиенти в кабинета му като стадо говеда пред кланицата.

Частити се прозя, малко разочарована от собствената си злоба. Обикновено не беше толкова остра. Сложи писмото на писалището с намерението да го даде на иконома със заръката да го пусне рано сутринта в кутията. После се пхна в леглото и този път заспа веднага.

Въпреки жалкото купче въглища в огнището в голото помещение цареше леден студ. Жената на сламеника се превиваше от болка, но

понасяше стоически онова, което беше изтърпяла вече шест пъти.

След прегледа Дъглас Фарел се надигна и каза тихо:

– Ела по-близо със свещта, Ели.

Момиченце, което изглеждаше на не повече от осем години, бързо вдигна догарящата свещ. Поднесе я към страдащата си майка, но извърна глава, за да не я вижда.

– Има ли гореща вода? – попита меко Дъглас, докато опипваше издутия корем на жената.

– Чарли ще го направи – отговори детето. – Мама ще оздравее, нали, докторе?

– Майка ти знае какво става – отговори той. Жената се сгърчи от болка и той посегна бързо между омазаните с кръв бедра. – Дръж здраво свещта, Ели.

Изведнъж жената изпищя – за първи път, откакто бяха започнали болките, и тялото ѝ се разтърси от конвулсии. В ръцете на лекаря се появи дребно бебенце, цялото в кръв. Той почисти сръчно дихателните му пътища и прозвуча жален вик. Синкавото телце порозовя.

– Момче, мисис Джоунс – съобщи Дъглас, прерязва пъпната връв и я върза. После сложи бебето на гърдите на майката. – Дребничко, но съвсем здраво.

Жената погледна бебето с празни очи, после с опитни пръсти поднесе малката му уста към гърдите си.

– Дано този път имам повече мляко – пошепна изтощено тя.

Дъглас се обърна и изми ръцете си в легена със студена вода. Горещата беше за бебето и майката. В тази жалка квартира нямаше достатъчно гориво, за да стоплят повече от един леген вода.

– Ще ви пратя акушерката – каза той.

– Не, докторе. Ще се оправим сами – възпротиви се жената. – Ели ще помогне в почистването. Не е нужно да будите акушерката.

Дъглас не възрази. Знаеше, че мисис Джоунс няма пари да плати на акушерката, а голямото момиче вече имаше достатъчно опит. Наведе се над родилката, погали челото ѝ и каза тихо на Ели:

– Ако вдигне температура, ще ме повикаш веднага, разбрахме ли се?

– Да, докторе. – Детето закима усърдно.

Дъглас отвори шепата на момичето и сложи вътре една монета, след което здраво затвори влажните пръстчета.

– Купи с това свещи, една кофа въглища и мляко за майка ти – нареди строго той. – Но искам да ми се закълнеш, че баща ти няма да види

монетата.

Момичето отново кимна сериозно и скри юмручето си под скъсаната пола. Лекарят го потупа по рамото и излезе. Трябваше да сведе глава, за да мине под ниската рамка на вратата, която разделяше задното помещение от предното, в което положението с огъня, светлината и мебелировката не беше по-добро. Парцали, разхвърляни по пода, служеха за легла. Счупен стол стоеше пред печката, на която се топлеше тенджерка с вода, надзиравана от петгодишно момче, което видимо изоставаше в растежа.

– Къде е баща ти, Чарли?

– Отреща в кръчмата – отговори момчето, загледано в тенджерката, сякаш можеше да стопли водата с поглед.

– Иди да му кажеш, че си имаш малко братче – каза Дъглас и вдигна съда от огъня.

– Сигурно пак е пиян до козирката – рече равнодушно момчето.

– Кажи му да дойде веднага. Кажи, че аз искам да дойде – подчерта той. Строгийт тон беше достатъчен момчето да се отправи веднага към вратата.

– Сигурно ще ме цапардоса – извика на излизане то.

– Не, ако се наведеш навреме – отбеляза сухо Дъглас. – Когато е пиян, ти си по-бърз. Нали те познавам.

Мръсното личице се освети от слаба усмивка.

– Така е, докторе, по-бърз съм – повтори детето и попита загрижено: – Добре ли е мама?

– И тя, и бебето са добре – отговори Дъглас. – Аз ще занеса водата на Ели, а ти тичай да доведеш баща ви.

Момчето побягна и скоро се чу плясъкът на босите му крачета по ледения паваж.

Дъглас отнесе водата в задната стая и даде още няколко нареждания на момичето, преди отново да се наведе и да излезе на улицата, заkopчавайки палтото си.

Спря за момент, нахлузи ръкавиците и вдигна яката си, претърсвайки с поглед жалката уличка. Накрая спря поглед върху кръчмата на ъгъла и изчака, докато на прага застана Даниел Джоунс със зачервено лице и замъглен поглед. Проследи как мъжът се приближи, олюлявайки се. Чарли подтичваше пред него. Когато е трезвен, не е лош човек, каза си Дъглас, а в пияно състояние е склонен по-скоро към плачливост и емоции, отколкото към насилие. Появата на още едно гърло, което трябваше да пълни, сигурно нямаше да го развълнува особено, защото не се

смяташе дължен да храни гърлата, които беше създал на този свят.

На път към кабинета си зад Сент Мери Абътс Дъглас спря за малко при мисис Бейдли, която го поздравя с обичайната си сърдечност.

– Доста студено е днес, нали, докторе? Пак ли имавте много работа?

– Връщам се от раждане – каза той. – Здраво момченце.

– О, колко мило! Тази сутрин пощальонът донесе две писма. – Тя посегна към лавицата над тезгяха и му връчи писмата.

Дъглас ги пое, каза няколко благодарствени думи, пожела й добър ден и излезе навън, оглеждайки пликовете. Едното писмо беше от майка му. Позна веднага и почерка на другото – посредническата агенция бе отговорила.

Той пхна двете писма в джоба на палтото и се запъти към кабинета си. Практиката му се намираше на партера в многоетажен жилищен блок с няколко входа точно зад църквата. Както обикновено, в чакалнята се тъпяха жени и деца. Беше студено и мрачно, огънят в кабинета беше почти догорял. Дъглас поздравя всички по име, хвърли въглища в огъня и запали няколко свещи. После махна на една жена с бебе на гърдите и малко дете, което се държеше за престилката ѝ, да влезе в кабинета.

– Влезте, мисис Гууд. Как е днес Тими?

– О, докторе, обривът е ужасен! – оплака се жената, обърна се към детето, което се чешеше непрекъснато, и го цапна по ръката. – Веднага престани, чуваш ли! – Детето захленчи и тя въздъхна тежко. – Не престава да се чеше, каквото и да му говоря.

Дъглас седна зад старата маса, която му служеше за писалище.

– Я ела да те видя, Тими. – Прегледа мокрещите екзема по ръцете на хлапето и извади от чекмеджето кутийка с мехлем. – Слагайте от това три пъти дневно, мисис Гууд. Надявам се да помогне бързо. След една седмица го доведете пак.

– Благодаря ви, господин докторе. – Жената пхна кутийката в големия джоб на престилката си и колебливо извади медна монета. – Какво ви дължа, господин докторе?

Монетата беше едно пени. Дъглас знаеше, че за него можеше да се получи самун хляб или половин литър мляко. Мехлемът беше много, много по-скъп. Ала тези хора имаха своята гордост. Обикновено му носеха единствената монета, която се намираше в момента вкъщи. Той се

усмихна.

– Едно пени, мисис Гууд.

Тя сложи монетата на масата и кимна с доволното изражение на човек, изплатил дълга си.

– Благодаря ви, господин докторе. Хайде, Тими, тръгвай и престани най-сетне да се чешеш!

Дъглас се облегна назад и зарови пръсти в гъстата си коса. Погледна монетата на масата, взе я и я пусна в малката ламаринена кутийка. Прозвуча глух звън, когато пенито се присъедини към десетината свои предшественици.

Когато от чакалнята прозвуча детски плач, Дъглас бутна стола, за да приеме следващите пациенти.

Вечерта беше дълга и както винаги изнервяща. Не можеше да помогне на всички; много от пациентите му страдаха от трудно излечимите болести на бедността. Даже ако можеше да набави лекарства, те не бяха в достатъчно количество, за да даде на всички нуждаещи се. Когато заключи и се запъти към дома си, беше уморен като куче.

Живееше в пансион на Кромуел Роуд. Когато влезе в тъмното, тясно антре и заключи вратата, бе посрещнат от постоянната миризма на варено зеле и рибешки глави. Хазайката подаде глава от вратата на кухнята.

– Добър вечер, докторе, днес много закъсняхте! Дано рибата не ви се стори твърде суха.

– И аз се надявам, мисис Харис – промърмори Дъглас и се обърна към стълбата. – Ей сега ще дойда.

– Специално за вас съм наредила в салона – съобщи хазайката. – Има и хубаво парче сирене.

– Или имаше – изръмжа Дъглас, докато изкачваше стълбите.

– Да пратя ли нашия Колин в „Червения лъв“ за канче горчива бира, докторе? – последва го гласът на хазайката.

Дъглас спря за миг. Суха риба с неизбежното пюре и разварено зеле – и към това само вода? Намери в джоба си монета от три пени, обърна се и я пхна в протегнатата ръка на мисис Харис.

– Да, моля ви, нека ми донесе едно канче бира.

– Веднага, докторе! – Мисис Харис се скри бързо в кухнята и повика сина си.

Дъглас се качи в стаята си да свали палтото си. Банята, обикновено заета от другия наемател, днес за разнообразие беше свободна. Той изми ръцете и лицето си, среса се и слезе да вечеря.

Естествено рибата беше суха и безвкусна, но той я изяде до последното парченце. Най-сетне можеше да отвори писмото на майка си. В пет листа беше увит банков чек за сто фунта. Приложената бележка гласеше: „Сигурна съм, че ще направиш нещо добро с тези пари. Фъргъс каза, че имаш право да получаваш част от доверителния фонд.“

Дъглас сгъна чека и го прибра в джоба на ризата си. Семейният banker Фъргъс нямаше навика да връчва на клиентите си чекове по сто фунта, даже когато фондовете бяха значителни – а техният със сигурност не беше. Башата на Дъглас бе вложил тези пари за образованието на сина си и той беше наясно, че от тях беше останало твърде малко. Семейството не разполагаше с кой знае какви средства. Майка му беше добре осигурена, сестрите му имаха богати съпрузи, но имаха и деца. За да издържа себе си и жена от подходящ обществен кръг, Дъглас трябваше да поеме практиката на баща си.

Той забарабани с пръсти по мазната покривка, обзет отново от спомена за Мариан. След като се отказа от перспективната практика в полза на болницата в бедняшкия квартал, която поглъщаше личните му средства, не само загуби Мариан, подходящата съпруга, но и се обрече на бедност. Макар че се стараше с всички сили да скрие този факт от свръхзагрижената си майка, явно не беше постигнал особен успех – това личеше по чека. Типично за майка му – да оправдае подаръка си по начин, който не му позволяваше да откаже.

Сега вече можеше да се посвети на писмото. Пет страници с дребния й почерк... новини за сестрите му и многобройните й внучета, за интригите на съседите, за хората, които майка му не харесваше, и всичко това осеяно със съвети за благо на най-малкото й дете, на единствения й син.

Дъглас отпи голяма глътка ейл и се засмя тихо. Какво ли щеше да каже майка му, ако можеше да го види в този жалък пансион на Кромуел Роуд – как в края на дългия, напрегнат ден вечеря с отвратителна суха риба и разварено зеле. В момента тя сигурно седеше в елегантния салон на къщата им на Принсес стрийт в Единбург и обмисляше менюто за следващия ден. А може би играеше бридж с приятелките си или поучаваше някоя от дъщерите си как да възпитава децата си или да води домакинството.

Не, че не обичаше майка си. Естествено, че я обичаше. Но лейди Фарел беше изискана дама от старата гвардия, която твърдо се придържаше към скованите принципи на викторианската епоха. Беше подарила седем деца на своя съпруг, преуспял лекар, който за съжаление почина

едва четиридесетгодишен. Последното дете беше мечтаният син. Когато остана вдовица, тя пое и ролята на баща и я изпълняваше с радост и компетентно. Все пак синът ѝ успя да разбие семейните окови и да тръгне по свой път, макар и с помощта на безброй лъжи.

Дъглас стъгна писмото и го прибра отново в плика. Не биваше да закъснява с отговора и трябваше да го напише много грижливо. На всяка цена трябваше да скрие от майка си истинските обстоятелства около живота и работата си. Истината щеше да предизвика пристъп на ангина пекторис – в най-благоприятния случай. Той имаше своя собствена представа за сърдечните атаки на майка си, но последствията им бяха смайващо истински. Затова нямаше никакво значение дали смята физическото страдание за едно от най-важните оръжия в арсенала ѝ от средства да владее децата си или не.

Дъглас се огледа и замислено поклати глава. Майка му никога нямаше да разбере защо синът ѝ се отказа от определения му със самото раждане живот, от доходната практика, донесла на баща му благородническа титла, благодарение на която семейство Фарел се издигна до върха на единбургското общество. Майка му реагира прекрасно на развалянето на годежа с Мариан, но при първото споменаване, че Дъглас смята да замине за Лондон и да отвори кабинет там, тя остана цяла седмица на легло и си осигури помощта на дъщерите си, които отчаяно умоляваха брат си да остане при майка им. Той реагира остро и – по мнението на сестрите си – прояви смайваща липса на съчувствие. Самият той знаеше, че това не е вярно, също както знаеше, че близките му никога няма да проумеят защо бе предприел тази решителна стъпка.

Впрочем... Той посегна към втория плик, оставен до чинията му, и го отвори с ножа за рибата. Прочете писмото два пъти. Прямо, практично, разумно писмо.

Дъглас го задържа дълго в ръцете си. Вероятно беше написано от забулената дама, с която се бе срещнал в Националната галерия. В текста не се усещаше и следа от пренебрежение или морално превъзходство, изреченията съдържаха само простички указания как да се изпълни едно делово споразумение. Личното мнение нямаше никакво значение за случай като този и Дъглас изпитваше облекчение, че човекът, който наистина ръководи посредническата агенция, напълно съзнава това. Докато младата дама има нужда от сериозни поучения, каза си развеселено той. Може би трябваше да пише на „Мейфър Лейди“ и да спомене, че поведението на пратеничката съвсем не е било професионално и че трябва да я научат как да се отнася с клиентите.

Отново прочете писмото. Очевидно бяха намерили подходяща кандидатка. Дама, която щеше да посети един от изисканите домове на Манчестър Скуеър и да носи бял карамфил. Даваха му възможност да я види и да остане напълно анонимен.

Дъглас плъзна поглед по жалката трапезария – пожълтелите завеси на прозорците, мазните покривчици на креслата, старата покривка за маса, цялата на петна. Играта започваше. Беше време да направи следващата стъпка. Мъжът, който посещава приемите на почтената мис Частити Дънкан на Манчестър Скуеър, не можеше да продължи да живее в пансиона на мисис Харис на Кромуел Роуд.

Когато бутна стола си, чекът в джоба му прошумоля. Да, той щеше да употреби парите за добра цел. Толкова добра, че даже бъдещата лейди Фарел да се застъпи за нея.

4

Частити измъкна вестника от ръцете на баща си и го целуна по бузата. Беше сряда сутринта, време за закуска.

– Добро утро, татко!

– Добро утро, скъпа – отговори сърдечно бащата и внимателно сгъна вестника, към който дъщеря му беше проявила толкова небрежно отношение.

– Искам да те помоля за една услуга – каза Частити, докато си наливаше кафе. – За толкова голяма услуга, че трябва да помислиш много добре, преди да ми отговориш.

Лорд Дънкан погледна най-малката си дъщеря с известна неловкост.

– Не разбирам какво имаш предвид.

– Ами да, нали още не съм ти казала – отговори тя с нежна усмивка и посегна към препечените филийки. – Подай ми мармалада, ако обичаш.

Бащата ѝ подаде сребърната купичка и погледна отвратено изстиващите бъркани яйца в чинията си.

– Не бива да хабиш хубавите яйца – проговори строго Частити. – Добре знаеш, че можем да си позволим само по една дузина яйца седмично. А в чинията ти има поне две.

Лорд Дънкан я погледна стреснато, после забеляза дяволитата ѝ усмивка.

– Няма нищо смешно – промърмори нацупено той и посегна към вилицата. Ала Частити бе видяла блясъка в очите му и това я окуражи. – Ако вие трите не ме бяхте оставили в неведение за събитията, сега нямаше да се намираме в тази абсурдна ситуация. – Тези думи бяха казваш толкова често, че бяха загубили значението си.

– В ситуацията няма нищо абсурдно, татко – възрази Частити и намаза филийката си с масло. – Имаме достатъчно пари, за да живеем добре, особено сега, когато Кон и Прю вече не са в тежест на домакинството. – Тя поклати глава и въздъхна дълбоко. – Ти нямаш представа колко ни струваше издръжката им.

– Бих те помолил да не говориш глупости по време на закуска – произнесе укорно лорд Дънкан и отново пхна нос във вестника.

Частити се усмихна на себе си и спокойно изяде филийката си.

Знаеше, че баща ѝ не се отличава с особено търпение. И не сгреша. Само след няколко минути негово благородие рязко вдигна глава.

– Не каза ли нещо за услуга?

– Да. Днес е сряда. – Тя си взе втора филийка. Лорд Дънкан погледна вестника, за да се увери.

– Да, сряда е. И какво?

– Днес е моят следобед за посещения – обясни тя. – В сряда е jouг fix... както винаги. Още по времето на мама.

Баща ѝ все повече се объркваше.

– Знам. Нима ти изглеждам слабоумен?

– Не, разбира се, че не. Работата е там, че много искам да присъстваш и ти. Естествено Кон и Прю също ще дойдат.

Баща ѝ поклати глава.

– Частити, знаеш, че не обичам този род развлечения.

– Да, знам. Точно затова ти казах, че искам да ми направиш голяма услуга. – Тя си наля още кафе. – Имам нужда от теб. Трябва да ми помогнеш. Става въпрос за една вдовица от Италия. Тя не познава никого в Лондон и е... как да кажа... на възраст е подходяща по-скоро за теб, отколкото за нас. Искам да останеш в салона само десет минути и да изпиеш с нея чаша чай.

– Чай? – попита сърдито баща ѝ. – Наистина ли очакваш от мен да пия чай с една чужденка в пет следобед?

– Първо, тя не е чужденка – обясни Частити. – Тя е англичанка като теб и мен, но е била омъжена за италианец. Естествено, ако не искаш чай, можеш да пиеш уиски или шери. И второ, имаш ли някакви други планове за следобеда? – В лешниковите очи и шеговития тон имаше ясно предизвикателство.

– Светският разговор с десетина досадни жени не съответства на представата ми за приятно прекарване на следобеда – изръмжа бащата и енергично за прелиства вестника.

Частити опря брадичка на ръцете си и го погледна втренчено. След една минута той надникна над вестника си и примирено кимна.

– Добре, но не повече от десет минути.

– Благодаря ти, татко, ти си съкровище! – извика зарадвано тя. – Обещавам, че няма да съжالياш. Нищо не може да бъде толкова лошо, когато трае само десет минути. Освен това вдовицата е мила жена, но още е несигурна в лондонските салони. Ако успееш да ѝ отнемеш част от стеснителността...

– Погрижи се да имам гарафа с уиски. – Баща ѝ отново се посвети

на вестника.

– Разбира се, ще се погрижа – обеща Частити и стана. – Готов ли си? Да повикам ли Мадж да разчисти?

– Така ли се казва новото момиче? – попита лорд Артър.

– Тя е една от племенниците на мисис Хъдсън. Мило дете. За Коледа ще дойде с нас в Роумзи. – Частити се запъти към вратата.

– Ах, да, Коледа... Предполагам, че ще я празнуваме в тесен кръг?

– Всъщност не. За момента е само семейството, но дотогава сигурно ще се намерят и още няколко заблудени.

– Според мен е много скъпо да се организират домашни забави за Коледа – произнесе укорително лорд Дънкан.

– Ако закъсаме, можем да заложим Стъбс – предложи Частити. Имаше предвид картината на Джордж Стъбс, която висеше над стенния сейф в библиотеката. Тя побърза да излезне, преди баща ѝ да е оценил шегата.

Дженкинс се появи в коридора с няколко писма и прекоси залата.

– А, днес пощальонът е минал доста рано – зарадва се Частити. – Има ли нещо интересно?

Дженкинс я погледна шокирано.

– Нямам представа, мис Час. Не съм погледнал писмата.

Частити ги взе от ръцете му.

– Много добре знаете, Дженкинс, че нищо не ви убягва, също както знаете, че в тази къща няма тайни от вас.

– Но, мис Час, да не би да твърдите, че подслушвам на вратите? – протестира сърдито икономът.

– Не, разбира се, че не – засмя се тя и го целуна по бузата. Възрастният мъж се изчерви. – Днес трябва да отида в цветарския магазин да купя карамфили. Ще ги подредим по обичайния начин, преди да дойдат гостите.

– Много добре, мис Час. Пак ли ще дойде клиент на посредническата агенция?

– Да, точно така. Джентълменът, името му е доктор Фарел, ще попита за лорд Бъкингам... обичайното. Белият карамфил е за дама на име синьорина Дела Лука.

– Италианка ли е?

– О, не, наполовина англичанка. – Частити смръщи носле. – Само дето обича да се представя за италианка.

– Разбирам – кимна сериозно икономът.

– Има и още нещо. Лорд Дънкан обеща да ни почете с

присъствието си, но не иска чай.

– Ще се погрижа гарафата с уиски да е на мястото си, мис Час. – Дженкинс кимна и отиде да си върши работата.

Частити прегледа писмата, докато се качваше по стълбата. Повечето бяха сметки за домакинството. Нищо важно, нищо, с което да натовари баща си. Остави ги на писалището си, където Прю, финансовият гений на семейството, щеше да ги провери още днес следобед. След това си взе палто и шапка, за да отиде до магазина за цветя.

Върна се с голям букет червени и розови карамфили, сред който грееше едно единствено бяло цвете, и срещна на стълбището сестрите си, които тъкмо бяха слезли от наемен файтон.

– Решихме да обядваме с вас – обясни Прюдънс. – В случай, че трябва да убеждаваме татко. Или ти си уредила всичко?

– Съгласи се да покаже лицето си за десетина минути – отговори гордо Частити и отвори входната врата. – Естествено трябваше да го увещавам. Ако продължите да го обработвате, може би ще остане по-дълго.

– В библиотеката ли е? – Констанс свали шапката си.

– Освен ако не е станало чудо и не е отишъл в клуба си – отговори най-малката сестра. – Дженкинс, вкъщи ли е лорд Дънкан?

Икономът взе цветята от ръцете ѝ.

– Излезе на разходка, но се върна само след половин час. Добър ден, мис Кон, мис Прю. Нали ще останете за обяд?

– Ако няма да създадем много проблеми на мисис Хъдсън – каза Констанс.

– О, не, за нас винаги е радост да ви видим. Отивам да напоя цветята във вода.

Дискретен както винаги, Дженкинс се оттегли в кухнята.

– Хайде да отидем при татко. – Констанс се запъти решително към библиотеката. Двете по-малки сестри я последваха.

Лорд Дънкан стоеше до прозореца и се взираше навън към зимната градина. При влизането на дъщерите си се обърна.

– Каква прекрасна гледка за старите ми очи, скъпи мои – промълви той в напразен опит гласът му да прозвучи ведро. – Ако обаче сте дошли да ме подложите на нов натиск относно следобеда, спестете си го. Обещах на сестра ви да присъствам и ще удържа на думата си.

– Ние сме тук не за да те притиснем, татко – отговори укорно Прюдънс. – Дойдохме да видим как си.

– Добре съм. Как е Гидиън?

– Решил е да защитава един лош човек – отговори нацупено Прюдънс.

– А Макс пише информация за Долната камара, в която изтъква необходимостта да се сложи нова настилка на всички главни пътища, които извеждат от Лондон, за да станат достъпни за автомобилите – разказа сериозно Констанс. – Иска да знае дали за Коледа ще пътуваш с неговия автомобил до Роумзи. Останалите ще вземат влака.

– Ще си помисля – отговори лорд Дънкан. – Знаеш, че за мен автомобилите са несигурни превозни средства. – След като преди няколко месеца си беше купил автомобил, но така и не се научи да го управлява, той изпитваше голяма враждебност срещу моторизираните превозни средства.

– Колата на Макс е надеждна.

– Роувърът на Гидиън също – намеси се Прюдънс. – Но той ще пътува със Сара и Мари и с целия ни багаж. – Тя избухна в смях. – Подаръците и роклите на Сара ще напълнят цял вагон.

– Добре, ще си помисля – повтори лорд Дънкан. – А сега да обядваме.

По време на обяда баща им се забавляваше добре. Той прекарваше толкова много време вкъщи, че една от основните им задачи беше да му напомнят за съществуването на външния свят. Сестрите се надяваха, че интересните им истории рано или късно ще го изкарат отново навън.

След обяда той се изправи с доброжелателна усмивка и порозовяло лице.

– Мисля, че мога да си позволя една чаша порто в библиотеката. Вие, момичета, през това време се забавлявайте сами.

– Да не забравиш, че ни предстои прием – отговори предупредително Прюдънс. – Дженкинс ще ти съобщи, щом пристигне контеса Дела Лука, за да се присъединиш към нас.

– Добре, добре – кимна примирено бащата. – Надявам се, че дамата разбира от разумен разговор.

– Ще установиш, че е много приятна събеседница, татко – успокои го Частити. – Изключително културна дама.

Лорд Дънкан поклати глава и се запъти към библиотеката.

– Няма ли да се преоблечеш, Частити? – попита Прюдънс с критичен поглед към скромната морскосиня ленена блуза и сивата пола на сестра си.

– Да, разбира се. Още повече, че вие двете сте натруфени като за официална вечеря.

– Не си права – възрази Констанс. – Вярно е, че сме елегантни, но не сме натруфени. Това е вулгарно, Час. – Тя приглади доволно полите на копринената си следобедна рокля на сини и бели райета. Частити избухна в смях.

– Щом вие двете сте елегантни, и аз ще се постарая да се облека, както подобава. – Тя излезе, като им нареди да подредят карамфилите на масата в приемната. Задачата на Дженкинс беше да връчи по едно цвете на всяка от посетителките, преди да съобщи за появата ѝ, и да се погрижи единственият бял карамфил да е за синьорината.

В стаята си Частити отвори гардероба и провери съдържанието му. По едно време се улови, че си задава въпроса как ли се подготвя Дъглас Фарел за този следобед. Беше оставил у нея впечатлението, че външността не го интересува особено. Тъй като можеше да се предположи, че средствата му са оскъдни, вероятно и гардеробът му беше ограничен. Но сигурно имаше поне един хубав костюм. Без подходящото облекло и аксесоари не можеше да очаква да впечатли една богата жена и да я спечели за себе си. В случай, че нямаше намерение да бъде откровен с бъдещата си съпруга и да ѝ обясни, че иска само парите ѝ, трябваше да се подготви и да се представи такъв, какъвто не беше.

Частити извади от гардероба блуза от кремав крепдешин с плисирана предница и висока дантелена яка. Заедно с керемидената пола тя беше между предпочитаните ѝ дрехи. Обичаше неща, които ѝ вдъхваха самоувереност. Черните ботушки и широкият черен колан бяха идеалните допълнения. Когато сложи ръце на талията си, тя установи със задоволство, че е доста по-тясна, отколкото преди няколко седмици.

Седна пред тоалетката си и посвети цялото си внимание на фризура. За разлика от сестрите ѝ, чиито коси бяха само леко чупливи и се подаваха на най-различни прически, нейната коса беше естествено къдрава и ужасно опърничава и почти не се поддаваше на укротяване. Докато косите на сестрите ѝ бяха в атрактивната гама между канелено-кафяво и ръждивочервено, нейната коса беше безсрамно червена. Е, поне е червено, а не оранжево, утеши се тя и стегна непокорните къдрици в руло на тила, което закрепил с множество фуркети. Спусна няколко къдрички покрай ушите и на челото си и се огледа доволно. Повторният критичен оглед ѝ доказа, че не би могла да се справи по-добре.

– Готова ли си? Вече е почти три. – Прюдънс провря глава през вратата. – О, облякла си кремавата блуза! Стои ти наистина възхитително. А яката е просто прелест.

– И аз я харесвам – каза Частити и се обърна на столчето. – Би ли

ми закопчала копчетата на дясната китка? Толкова са мънички, че ръцете ми изтръпнаха. – Тя протегна дясната ръка към сестра си.

Прюдънс с готовност изпълни молбата ѝ и сръчно закопча мъничките седефени копченца.

– Много ми е интересно дали нашият доктор Фарел ще пристигне точно и изпълнен с нетърпение – промърмори тя. – Или ще се появи едва към края на следобед.

– Нямам представа. Надявам се само да не дойде преди дамата, която сме му избрали. Ако се наложи, ние ще поговорим с него. – Частити стана и приглади полите си. – Да слизаме.

Прюдънс я последва по стълбата, любопитна да се срещне с мъжа, успял да извади от равновесие спокойната и овладяна Частити. Никога не я беше виждала такава.

Дъглас Фарел никак не бързаше да позвъни на вратата на Манчестър Скуеър 10. Първо обиколи два пъти целия площад, следеше превозните средства, които спираха пред къщата, и се опитваше да отгатне коя от гостенките е предназначена за него. Дамите пристигаха по две или по три и бяха най-различни на ръст, възраст и класа. Имаше и няколко с придружители, имаше и сами. Очевидно следобедният прием на № 10 беше много популярен. Каква ли е почтената мис Частити Дънкан, питаше се непрекъснато Дъглас. Сигурно някоя стара мома. Ако се съдеше по величествената двойна врата на къщата, беше заможна. Но нищо чудно да е и някоя бедна роднина, която живее като компаньонка или учителка в богато семейство. Зависима от благоволенieto на другите, тя сигурно извеждаше на разходка глезени кученца или по цял ден слушаше хипохондричните оплаквания на благодетелите си.

В кабинета на баща си в Единбург беше срещал много жени от този тип и предполагаше, че днес ще се запознае с английския вариант. А щом се установи на Харли стрийт, това щеше да стане ежедневие. Не, би било необичайно за жена в подчинено положение – само малко по-високо от слуга – да бъде домакиня на следобеден прием. Да предлага сладкиши, да носи и да отнася, това да, но домакиня... надали.

Е, ако не престане да обикаля площада, никога няма да разбере. Дъглас хвърли поглед към часовника си. Малко след три и половина. Време е да влезе и да застане пред съдбата си.

Той изкачи стълбите и почука с излъсканата до блясък лъвска глава, която служеше за чукче. Звукът едва бе заглъхнал, когато вратата се

отвори. Появи се внушителен белокош иконом и го поздрави с поклон.

– Добър ден, сър.

Дъглас му подаде визитната си картичка.

– Доктор Фарел. Бих желал да говоря с лорд Бъкингам, който днес е на посещение у мис Дънкан.

– О, да, естествено, сър. Негово благородие още не е пристигнал, но ако желаете да влезете, ще уведомя мис Дънкан. – Дженкинс огледа посетителя така дискретно, че Дъглас не го забеляза. Не намери какво да възрази срещу облеклото и поведението на непознатия – докторът носеше традиционния черен жакет със сива жилетка, черна вратовръзка и панталон на райета.

– Ще позволите ли да взема шапката ви, сър? – Дженкинс протегна ръка към бомбето и бастуна със сребърна дръжка, за да ги остави на масата редом с половин дузина други шапки. Стисна в шепа визитната картичка и покани посетителя да го последва в салона.

Дъглас не бе забелязал огледа на икономата главно защото беше зает да оглежда обстановката. Избледнялата елегантност на стари пари, установи той. Непринудено разпределени по пода обюсонски килими, малко изтъркани, но все още чудесни, красива ниска масичка, два стола. Вазите с карамфили привлякоха вниманието му, но в този момент икономът дойде да го покани в салона и той видя, че всички дами носеха цветя на реверите си.

Дженкинс прочете картичката.

– Доктор Дъглас Фарел. Мис Дънкан.

Частити се обърна бързо от масичката, където наливаше чай. Първата ѝ неканена мисъл беше, че Дъглас Фарел изглежда забележително добре. Защо първия път не го беше забелязала? О, не, онзи път – в магазинчето на мисис Бейдли – това беше първото, което ѝ направи впечатление. Втория път обаче, когато се запознаха официално, не бе открила у него нищо привлекателно.

Тя пристъпи към него с протегнатата ръка и овладяно изражение, с лека въпросителна усмивка на устните.

– Доктор Фарел... мисля, че не се познаваме.

Всичко друго, само не и изсушена стара мома. И в никакъв случай бедна, търпяна от съжаление роднина. Той улови ръката ѝ.

– Не. Простете нахлуването ми.

Частити погледна към ръката си и с учудване установи, че тя изчезна почти напълно в широката длан, която я обхвана. Здравно, топло и сухо ръкостискане, което продължи една секунда по-дълго от обичайното,

докато мъжът обясни:

– Казаха ми, че ще срещна лорд Бъкингам тук. Трябва да говоря с него, но непрестанно го изпускам в клуба си. – Усмихна се и най-сетне пусна ръката й.

Черните му очи сякаш танцуват, помисли си Частити, и са пълни с искри от смях. Широката уста беше изкривена в усмивка, а на брадичката му имаше трапчинка, което според нея беше абсурдно. Всъщност още не се беше усмихнал истински.

– Лорд Бъкингам почти винаги посещава нашите следобеди – отговори тя, старайки се гласът й да звучи неутрално. – За съжаление още не е тук, но заповядайте, изпийте чаша чай с нас. – Тя се обърна отново към масичката.

– Доктор Фарел, аз съм сестрата на мис Дънкан. Казвам се Констанс Енсор. А това е другата ни сестра, лейди Малвърн.

Дъглас вдигна глава и се озова срещу висока, много елегантна дама, която, подобно на малко по-дребната дама до нея, имаше очебийна семейна прилика с мис Дънкан. Косите им не бяха толкова червени, очите им бяха по-скоро зелени, а не кафяви като на малката сестра. Въпреки това личеше, че са от едно семейство.

Дъглас се ръкува със сестрите и отново обясни, че иска да се срещне с лорд Бъкингам, обяснение, което двете приеха със същата непринуденост като мис Дънкан, която дойде при него с чаша чай.

– Желаете ли сандвич, доктор Фарел? Или предпочитате сладкиш?

– Нито едното, нито другото, благодаря – отказа Дъглас. – Съжалявам, че нахлух така...

– Днес имам приемен следобед, доктор Фарел – обясни Частити с хладна усмивка. – Вкъщи съм за всеки, който пожелае да ме посети. Вероятно не сте от Лондон.

– Не, от Единбург.

– Аха. – Тя кимна. – Сигурно там горе имате други светски навици.

Като че идвам от остров Самоа, каза си Дъглас в прилив на гняв. Веднага усети, че почтената мис Дънкан е враждебно настроена към него, но при най-добро желание не можеше да си обясни по каква причина.

– Контеса Дела Лука, мис Дела Лука – оповести важно Дженкинс.

– Извинете ме – каза Частити, остави лекаря и отиде да поздрави новите гости. – Контесо, синьорина, колко е хубаво, че идвате да ме посетите. Ще позволите ли да ви представя, преди да пиете чай? Познавате ли лейди Бейнбридж? – Тя представи новодошлите на дамите, които

седяха около масичките с чаши чай. – Естествено вече познавате сестрите ми Констанс и Прюдънс. А това са лейди Уинтроп и дъщеря ѝ Хесър. Хесър ще се омъжи след няколко седмици.

Като ехо на представянето се надигна хор от учтиви поздрави. Лаура седна до Хесър, устреми към нея очебийно изпъкналите си очи и започна:

– Къде ще прекарате медения месец, мис Уинтроп? Непременно трябва да заминете за Италия. Без да е посетил Фиренце и Рома, човек не може да се нарече образован.

– Но там сигурно е много студено по Коледа... – осмели се да възрази Хесър, сплашена от авторитарния тон и втрещения поглед.

– О, не, не, съвсем не. Фиренце се намира на юг – обясни Лаура с пренебрежителен жест. Явно географските дадености нямаха значение за нея.

– Неапол и Соренто са още по-на юг – отправи първата атака Прюдънс и очите и засвяткаха.

– О, там няма какво да се види. – Лаура отново направи пренебрежителен жест.

– Ами Помпей? – учуди се Частити. – Защо съм останала с впечатлението, че разкопките заслужават да се видят?

– Щяха да станат още по-интересни, ако бяха разрешили на жените да разглеждат еротичните стенописи – подхвърли весело Констанс. – Преди няколко години, когато бяхме там с нашата майка, не ни позволиха да ги видим, обаче посрещнаха мъжете с отворени обятия и с дръзки намигвания.

– Не мисля, че онези картини са подходящи за женски очи – заяви високо Лаура и превзето избърса устни с копринената си кърпичка. – Тази мисъл ме кара да треперя.

– Ако питате мен, трябва да сложат на Микеланджеловия Давид престилчица на слабините – предложи с медено гласче Частити и подаде чаша чай на една дама. – Не се осмелих да го погледна. – Тя се обърна към лекаря, който се бе приближил към бъбрещите дами и не изпускате от поглед белия карамфил на ревера на мис Лаура. – А вие как мислите, доктор Фарел? Трябва ли жените да разглеждат мъжката анатомия като част от съответното произведение на изкуството или не?

Дъглас имаше непогрешимото усещане, че му залагат капан. Ако не беше на едно мнение с дамата с белия карамфил, можеше да опропасти шансовете си да я направи своя съпруга. Ако обаче се съгласеше с нея, щеше да се изложи на подигравките на това заплашително сестринско

трио. Предложението на мис Дънкан, изречено с ласкателен тон и недвусмислена ирония, не бе успяло да го заблуди.

Най-добре да отговори дипломатично.

– Според мен това е въпрос на лични предпочитания, мис Дънкан. Добре ли познавате Италия, мис Дела Лука?

– Тя е моята родина, *dottore*. Истинската родина на сърцето ми. – Когато дамата отново се разпростря върху любимата си тема, сестрите се отдалечиха облекчено.

– Е, мисля, че добре се справихме – пошепна Констанс и посегна към сандвичите. – Сега ни трябва само татко.

Едва изречено, желанието ѝ беше изпълнено. Лорд Дънкан, внушителен и изискан както винаги, с грижливо пригладена назад гъста бяла коса, за да подчертае широкото чело, влезе в салона с любезна усмивка. Той поздрави гостите на дъщеря си с безупречна учтивост, целуна ръцете или бузките на дамите в зависимост от степента на познанство, потупа мъжете по раменете, пусна няколко шеговити забележки. За дъщерите, които го наблюдаваха, беше голяма изненада да видят как отшелникът, в който се бе превърнал, изведнъж отстъпи място на очарователния светски мъж, какъвто беше по-рано.

– Според мен това е нещо като каране на колело – пошепна Частити. – Веднъж научиш ли се, никога не го забравяш. – Тя отиде при баща си. – Татко, искам да ти представя контеса Дела Лука.

– Очарован съм, скъпа – отговори с усмивка лорд Дънкан и се поклони. – Новите лица са винаги добре дошли. Надявам се, че дори през мрачния декември Лондон предлага известна компенсация.

– О, тук е чудесно – отговори с усмивка дамата. – Бихте ли ми разказали историята на картината над онази витрина? Направи ми впечатление още когато влязох и оттогава гадая дали случайно не е от Фрагонар.

Лорд Дънкан засия.

– Отгатнахте, мадам! Наистина е от Фрагонар, но не в обичайния му стил. Твърде малко са хората, които го разпознават. Елате да разгледаме картината отблизо. – Той ѝ предложи галантно ръката си. – В библиотеката виси друга подобна. Блаженопочившата ми съпруга имаше добър поглед за ценните неща. – Той изведе контесата от салона.

– Имате ли практика в Лондон, *dottore*? – попита със сладко гласче Лаура, която бе посветила цялото си внимание на мъжа, настанил се на позлатения стол до нея.

Частити гледаше стола и вътрешно трепереше: конструкцията ѝ

изглеждаше твърде крехка за масивното мъжко тяло. Едновременно с това забеляза колко сръчни и нежни бяха движенията на ръцете му. А пръстите, които държаха чашата, бяха дълги и елегантни въпреки големината на ръцете. Сигурно оперира, каза си тя, или поне го е правил по време на обучението си. Нищо чудно, че ръцете му бяха толкова сигурни.

– Да, мис Дела Лука, на Харли стрийт – отговори кратко Дъглас.

– Ах, а имате ли специалност, *dottore*? – Лаура се наведе напред и скръсти ръцете си в дълги ръкавици с открити пръсти в скута на тафтяната рокля. Бе произнесла италианската дума с такава любов, сякаш опитваше най-фин хайвер от белуга.

– Лекувам всякакви болести – обясни доктор Фарел, – но съм специализиран в сърдечните страдания.

– О, прекрасно – отвърна с гърлен глас младата дама. – И безкрайно важно. Естествено имате успешна практика.

– Започнах едва наскоро – отговори спокойно той. Не за първи път погледът му бе привлечен от мис Дънкан, която седеше насреща му, задълбочена в разговор с лейди Уинторп. Не му беше особено приятно, че постоянно отклонява вниманието си от дамата с белия карамфил. Затова се обърна отново към мис Дела Лука и я дари с топлата, внимателна усмивка, с която уверяваше пациентите в своя интерес и съчувствие. – Преместих се в Лондон от Единбург, където имах добра практика. Естествено, надявам се на Харли стрийт да постигна същия успех.

– О, сигурно ще го постигнете – увери го Лаура. – Толкова благородна професия... като апостол на Хипократ. Желая ви много успехи, *dottore*. – Тя докосна ръката му. – Няма нищо по-прекрасно от това да помагаш на ближния си – особено за хората като нас, облагодетелствани от съдбата.

Дъглас се съгласи с леко принудена усмивка. Това беше и неговият девиз в живота, но защо му беше неприятно да го чуе от устата на тази жена? Сигурно заради начина ѝ на изказване. Но това не е важно, помни си той. Вече беше наясно, че не може да очаква от бъдещата си съпруга богатство, обществена позиция и на всичкото отгоре истинско, честно разбиране към професията му. За целите му беше достатъчна богатата жена, която да е в състояние да изразява правилните чувства, дори само заради ефекта от тях. Усмивката му стана по-сърдечна.

Дамата съвсем не беше грозна. Нямахме да губи много време за разговори с нея. Очевидно разполагаше с необходимите връзки. Инстинктът му подсказваше, че тя няма да пожали усилия да подкрепи

професионалната кариера на съпруга си, ако това ще закрепи собствено-то ѝ положение в обществото.

След половин час Дъглас стана и се сбогува.

– Надявам се, че ще ми позволите да ви посетя някой път, мис Дела Лука.

– О, да, естествено. Мама и аз ще се радваме много. Парк Лейн 26. Великолепна къща. Не толкова просторна, колкото вилата ни край Фиренце, но много приятна... с изглед към Хайд парк. – Ръката ѝ остана безжизнена в неговата. – Но не бих искала да ви задържа далече от пациентите ви, *dottore*. Те се нуждаят от вас много повече от нас. – Последните думи бяха придружени от кратък, превзет смях.

– Не работя по цял ден – излъга Дъглас и поднесе отпуснатите пръсти към устните си.

Виж ти, докторът имал светски таланти, каза си Частити, която тайно наблюдаваше мимиката му. Изпитваше нарастващо презрение. Очевидно мистър Фарел смяташе да задълбочи познанството, а синьорината не изглеждаше враждебна, точно обратното. Контесата все още разглеждаше произведенията на изкуството, водена от баща ѝ. Като цяло, следобедът се очертаваше като успешен за посредническата агенция.

– Трябва да се сбогувам, мис Дънкан.

Като чу дълбокия глас на лекаря зад себе си, тя се обърна.

– О, но вие не можахте да говорите с лорд Бъкингам. Сигурна съм, че ще се появи в следващия половин час.

– За съжаление имам посещения при пациенти – излъга гладко той.

– О, колко жалко. Да му кажа ли, че сте бил тук? Мога ли да му дам адрес, на който да ви намери? – попита тя, незнайно защо развеселена от собствената си злоба. Какво ли щеше да ѝ отговори? Сигурно вярваше, че лорд Бъкингам наистина съществува – добър познат на домакинята, която съвсем естествено се осведомяваше за адреса му.

– О, не се притеснявайте. Надявам се да го видя по-късно в клуба.

– В Уайтс ли? – попита Частити.

– Не, в Крокърс – отговори Дъглас. – Това е игрален клуб, мис Дънкан. С лорд Бъкингам имаме общи предпочитания към виста.

Прекрасно! Частити трябваше да признае, че докторът има остър ум.

– Желяя ви добър ден, мистър Фарел. Надявам се да имате успех в практиката си.

– Благодаря ви. – Той се наведе над ръката ѝ и се сбогува.

Щом излезе на улицата, Дъглас вдигна поглед към къщата. Тази

синьорина Дела Лука – ако не се лъжеше, тя беше богата и си търсеше мъж. Въпреки това не беше длъжен да приеме предложението на посредническата агенция. Това означаваше да загуби всеки друг шанс.

Например почтената млада дама Частити Дънкан? Ако се съдеше по обстановката, тя беше достатъчно богата. Без съмнение принадлежеше към изисканото общество. Имаше подходящите връзки. Една много по-интересна възможност от тази, която му бяха предложили. Най-вече защото много му се искаше да разбере откъде идваше необяснимата ѝ, но ясно доловима враждебност. Днес се виждаха за първи път, значи не беше сторил нищо, с което да я настрои срещу себе си.

Е, той обичаше предизвикателствата. Дъглас Фарел кимна доволно, завъртя рязко бастуна си и се запъти към Харли стрийт, където наскоро беше наел помещения за елегантния си кабинет.

5

– Твоят доктор Фарел ми хареса – отбеляза Констанс, след като и последната гостенка си отиде и часовникът удари пет – обичайният край на следобедния прием.

– Той не е мой доктор – протестира Частити, заета да събира чинийките от масите. – Много се надявам да стане докторът на Лаура дела Лука.

– Красив е – каза Прюдънс, която слагаше чашите на таблата на прислужничката. – Дали е играл бокс в университета? Има необходимата телесна структура.

– Ами счупеният нос? – засмя се Констанс. – Наистина изглежда спортен тип. – Тя погледна към Частити и установи, че бузите и бяха порозовели. – Ти какво мислиш, Час?

Младата дама вдигна рамене.

– Той е огромен, това е всичко.

– Огромен ли? – извика Прюдънс. – Казваш го, сякаш е мечка гризли или някой великан. Според мен е просто едър, с широки, мускулести рамене.

– Толкова ли е важно това? – попита Частити и се зае да изтърсва възглавниците. – Ние изпълнихме задачата си. Въпросът е само дали трябва да направим още нещо, за да поощрим тази връзка. Или да оставим двамата да се оправят сами?

– В този ранен стадий не бива – отговори Прюдънс. – Всичко – или всяка – може да отклони вниманието му. Не би било зле Констанс да даде вечеря.

– Не е ли по-добре да убедим татко да даде вечеря и да покани контесата като почетна гостенка? – предложи Констанс. – След онзи ужасен ден в съда не съм го виждала толкова ведър и галантен.

– Обещаните десет минути продължиха цял час – засмя се Частити, облекчена, че засега бяха изоставили темата Дъглас Фарел. – Много ми е чудно как мила и възпитана дама като контесата може да има такава невъзможна дъщеря.

– Младата дама няма нито ум в главата си, нито образование – отсъди язвително Констанс. – Преувеличеното й мнение за собствената й стойност и собствените й възгледи я прави непоносима.

– Където е контесата, там е и дъщерята. Затова трябва да свикнем с

нея, ако искаме да осъществим плановете си – напомни ѝ Прюдънс.

– Да, да, знам... Колкото по-скоро отделим майката от дъщерята, толкова по-добре. Ако татко прекара известно време в компанията на Лаура, може да загуби интерес към майка ѝ. – Частити поклати глава. – Честно казано, не знам дали мога да понеса перспективата да я имам като несъща сестра, все едно омъжена или не. Не мислите ли, че този път сме си поставили неизпълнима задача?

– Страхливка! – засмя се Констанс и посегна към чантата си. – Никога досега не сме отстъпвали, нали? Сигурна съм, че ще намерим начин да укротим ужасната синьорина. Все пак сме три срещу една.

Частити продължаваше да изпитва съмнения.

– Знам, но за първи път въвличаме и татко – обясни тя.

– Това не е като да ожениш някой непознат, нали? Не бива да рискуваме татко да получи нов удар.

– Не, разбира се, че не. – Прюдънс я прегърна сърдечно.

– Припомни си, че идеята беше твоя, Час. Все още съм на мнение, че е брилянтна. Не се бой, всичко ще се нареди.

Макар да не бе убедена, Частити се усмихна.

– Да, сигурно си права. Ще се опитам да внуша на татко, че не е зле да организира вечеря. Да видим дали предложението ще падне на плодородна почва. Сигурно първото му възражение ще бъде, че не можем да си го позволим – въздъхна тя.

– А после ще започне да се оплаква от опустошената изба и да твърди, че няма дори едно добро вино, което да предложи на гостите – завърши Прюдънс със смях, който издаваше, че има богат опит в това отношение. – Мисля, че не е редно да поемеш сама тази задача, Час. По-добре е да заговорим по темата, когато и ние сме до теб. Какво ще кажеш, ако утре вечеряме тук? Свободна ли си, Кон?

– Утре да – отговори голямата сестра и нахлузи ръкавиците си. – Но сега трябва да бързам. Тази вечер сме на театър, а преди това ще вечеряме с важни хора. Ако закъснеем, Макс ще побеснее.

– Какво ще правиш тази вечер, Час? – попита Прюдънс, докато събираше нещата си.

– Роди Бриджъм е поканил няколко приятели на концерт в Албърт Хол. Мисля, че ще свири онзи италиански виртуоз на цигулката... Енрико Тозели – отговори Частити. – После ще вечеряме в Ковънт Гардън.

– Звучи привлекателно – кимна Прюдънс.

– Не прозвуча особено въдушевено, Час – отбеляза Констанс.

Частити поклати глава.

– О, естествено, че се радвам. Просто съм уморена... цял следобед светски разговори... Но смятам да полежа във ваната, за да се възстановя.

– Е, тогава те оставяме на топлата вана. – Констанс я целуна нежно.
– До утре.

– Да, до утре.

– На излизане ще кажем на татко, че утре ще вечеряме тук – каза Прюдънс, вече на път към вратата. – Желая ти приятна вечер, Час.

– И на теб.

Частити вдигна ръка за довиждане и изчака сестрите ѝ да излязат. Щом остана сама, тя отиде до високите стъклени врати, които извеждаха на терасата зад къщата. Отвори ги и излезе навън. Леденият вятър мина безпрепятствено през тънката блуза и уви полата около бедрата ѝ. Въпреки че ѝ беше студено, Частити остана още малко навън. Нещо с нея не беше наред. Имаше усещането, че се разболява – беше объркана, неспокойна, недоволна. Друг път перспективата да прекара цялата вечер навън я окриляше. Тя харесваше Роди, харесваше и другите, цялата компания. В момента обаче съзнанието, че ще прекара цяла вечер с тях, я привличаше колкото купичка ванилов пудинг.

Силен порив на вятъра я накара да потърси убежище въщи. Затвори вратите и пусна завесите. Новата прислужница Мадж бе запалила газовите лампи и сега се занимаваше с огъня в камината. Частити беше готова да изпрати извинение на Роди и да прекара вечерта сама с книга пред камината.

Глупаво решение, укори се тя. Когато си потиснат, трябва да се бориш с потиснатостта, казваше майка ѝ. Въпреки това... колко странно. Нямахте причина да се чувства потисната. Може би още не беше свикнала да се оправя сама, без постоянното присъствие на сестрите си. Да, това обяснение звучеше разумно. С леко подобрение в настроението тя си наля чашка шери и я отнесе в стаята си, за да ѝ се наслади във ваната.

С натежали крайници се отпусна в топлата вода, увила косите си с дебела кърпа, и затвори очи. Ала само след миг ги отвори рязко, защото пред вътрешния ѝ взор се бе появил образът на Дъглас Фарел, заемащ цялото пространство. Въображението ми е развинуто, каза си Частити и решително излезе от ваната. Отвори със замах гардероба и извади най-скъпата рокля, която притежаваше: тъмносино творение от коприна с буфан-ръкави от червено копринено кадифе и дълбоко деколте,

откриващо раменете, което подчертаваше добре закръглените ѝ гърди. Вдигна косата си на плитка на темето и я закрепил със сребърна шнола, украсена с диаманти, с формата на перо. Докато слагаше дългите бели ръкавици, тя се измерваше с критичен поглед в огледалото, но не намери никакъв недостатък.

Точно когато излезе от спалнята си, чу ударите на чукчето по входната врата. Родил беше обещал да я вземе малко преди седем, за да се срещнат с другите на чаша шампанско и ордюври в някое кафене преди концерта. Тъкмо бе застанала на горната площадка на стълбището, претрляла през ръката си вечерното палто, когато до ухото ѝ достигна дълбок глас с шотландски акцент. Дъглас Фарел говореше с Дженкинс.

Частити се обърна рязко, готова да избяга обратно в стаята си, но спря. Какво, по дяволите, ставаше с нея? Заповяда си да се стегне и слезе в залата.

– Доктор Фарел, каква изненада – каза тя, щом стъпи на последното стъпало, и въпросително вдигна вежди.

– Доктор Фарел е загубил кутийката си с визитки, мис Час – обясни Дженкинс, – и е дошъл да попита дали не я е забравил тук.

Дъглас умело заобиколи Дженкинс и спря пред Частити с умолителна усмивка.

– Простете, че нахлух така, мис Дънкан, очевидно днес това ми се случва често. Както виждам, вие имате намерение да излезете. Нека моето присъствие не ви смущава. – Той изобщо не се опита да скрие възхищението си. Частити изглеждаше страхотно. Беше я харесал още следобед, но вечерната версия беше направо зашеметяваща: драматична комбинация от различни, съвършено допълващи се червени тонове.

Частити веднага забеляза възхищението във втренчения му поглед и промяната в усмивката му: от превзета светска гримаса към искрено одобрение. Обзе я чисто женско усещане за задоволство, което я стопли. Тя беше враждебно настроена към този мъж, но заедно с това беше достатъчно жена, за да се зарадва, че му въздейства по този начин. Ала тогът ѝ остана овладян, нито подканващ, нито отблъскващ.

– За съжаление не съм видяла визитника ви. Мадж намерила ли е нещо в салона, докато е разчиствала, Дженкинс?

– Не, мис Час, нищо.

– Съжалявам, доктор Фарел. Може би сте го забравили другаде.

– Вероятно сте права – промълви той. В този миг на вратата се почука силно и Дженкинс отиде да отвори.

– Добър вечер, милорд – поздрави учтиво той и отстъпи назад, за да

пропусне виконт Бриджъм.

– Добър вечер, Дженкинс... Час. Готова ли си? Божичко, изглеждаш страхотно – каза Роди, пременен във вечерно палто и фрак, в най-добро настроение. Погледна приятелски Дъглас и се представи с непринудеността на светски човек: – Бриджъм. – И му протегна ръка.

– Дъглас Фарел. – Докторът отговори на ръкостискането и обясни присъствието си. – Днес загубих нещо и дойдох да попитам дали не съм го забравил по време на следобедния прием на мис Дънкан. Наминах съвсем за кратко.

– Аха, разбирам. – Роди кимна. – Случват се такива неща. Аз постоянно си губя вещите... половината са разпръснати по града. – Засмя се самодоволно и отново се обърна към Частити: – Ако си готова, Час, да тръгваме. Другите ни чакат в „Синята луна“.

– Готова съм. – Тя подаде ръка на Дъглас. – Желая ви приятна вечер, мистър Фарел. Надявам се да намерите визитника си. Дженкинс, не ме чакайте... взела съм си ключа. – И се запъти навън подръка с виконта.

Дъглас я проследи с поглед. Пред къщата чакаше затворен ландауер с двойка великолепни кафяви коне. Като опитен познавач на конете той оцени, че впрягът струваше на собственика си няколко хиляди гвинеи, достатъчни да се построи малка болница. Забеляза, че Дженкинс търпеливо го очаква на вратата, и побърза да се овладее.

– Какво е „Синята луна“? – попита с отсъстващ вид той.

– Кафене, сър. Много изискано... на Бромптън Роуд. Младите хора обичат да се срещат там преди вечерните забавления – уведоми го с готовност Дженкинс. – Доколкото знам, след това компанията на виконт Бриджъм ще отиде в Албърт Хол.

– Аха. – Дъглас кимна. – Благодаря ви. – Сбогува се и бързо се запъти към другия край на площада. Второто посещение на Манчестър Скуеър беше плод на импулсивно решение, което беше странно, защото той не беше спонтанен човек. Ала му беше хрумнала мисълта, че едно изненадващо посещение при мис Дънкан може да има интересни последиствия. Например да я покани на вечеря или тя да го покани да пият по нещо...

Махна на един наемен файтон и файтонджията се наведе от капрата.

– Накъде, господине?

За свое учудване Дъглас се чу да казва:

– Албърт Хол, моля. – Качи се във файтона и седна в тъмното.

Какво, по дяволите, му ставаше? Може би все още имаше билети за таз-вечерния концерт. Може би случайността искаше той и мис Дънкан да присъстват на едно и също музикално събитие... въпреки това прибързаното, импулсивно решение му изглеждаше безумно.

В полутъмния ландауер Роди говореше на спътницата си:

– Не дойдох с автомобила, защото си помислих, че днес е твърде студено. Вятърът е доста остър.

– Да – промърмори с отсъстващ вид Частити и скри ръцете си под одеялото.

– Разправят, че музикантът бил фантастичен – продължи Роди.

– Да. Много се радвам.

– А аз се радвам, че ще пием черна бира и ще ядем стриди – засмя се Роди и потърка ръце. – Това е най-подходящото ядене за студена вечер като тази.

Частити остана безмълвна и младият мъж я огледа внимателно в мрака.

– Нещо си замислена, Час.

– Така ли? – Тя се опита да се усмихне. – Сигурно е от студа. Мозъкът ми се е вцепенил.

– О, мисля че с това ще се справим. – Той плъзна ръка под одеялото и улови пръстите ѝ. – Ще ти поръчам лучена супа, мила моя.

Частити остави ръката си в неговата. Роди флиртуваше с нея толкова отдавна и толкова безобидно, че това се беше превърнало в нещо като ритуал. Макар че редовно ѝ правеше предложения за женитба, тя беше убедена, че ако един ден приемеше, той щеше да се шокира. Компанията му беше приятна и ежедневна като домашни пантофи. Естествено, той не биваше да чува това сравнение.

Единствената трудност беше, че днес не мислеше за домашни пантофи, а за чифт ботушки с невъзможни копчета и невероятно високи токове.

Дъглас излезе от касата на Албърт Хол с билет за правостоящ. Перспективата да стои прав не го смущаваше, освен това билетът струваше само един шилинг. Той обичаше музиката, особено цигулковата, и щеше да се наслаждава на вечерта, все едно откъде беше дошло спонтанното му решение.

Намери кръчма, в която предлагаха стек и бърбечни пастетчета с

черна бира, и след като се навечеря добре, към осем и половина се запъти отново към Албърт Хол. Смеси се съвсем естествено с чакащите на тротоара, но не успя да остане незабелязан, тъй като беше по-висок от всички. Скоро забеляза червената рокля на Частити сред група оживено бърбещи млади хора, които тъкмо влизаха в сградата. Последва ги на известно разстояние и зае скромното си правостоящо място зад последната редица кресла.

Когато прозвучаха първите тактове, Дъглас затвори очи, облегна се със скръстени ръце на стената и се отдаде на музиката.

Частити, която имаше първокласно място, похапваше от захаросаните бадеми, които ѝ предложи Роди. Вече се чувстваше много по-спокойна, затоплена от чудесната лучена супа и развеселена от отличното шампанско. Музиката беше великолепна и когато цигуларят изпълни величественния финал и последните акорди се изгубиха в просторната зала, тя беше напълно възстановена от странното си настроение преди концерта. Аплодисментите бяха както винаги дискретни, но въпреки това от сърце. Музикантите се поклониха и напуснаха сцената.

– Прекрасно беше – рече възхитено Частити. – Много, много ти благодаря, Роди.

– Удоволствието е изцяло мое – отговори със сияещо лице той. – Всъщност много не обичам концертите. Предпочитам песни в тесен кръг приятели. Но малко култура не може да навреди.

– О, Роди, ти си безнадежден случай – укори го тя през смях. – Много добре знаеш, че не си толкова некултурен, колкото се представяш. – Излязоха от реда, разменяйки си въодушевени забележки с другите от компанията. Щом излязоха във фойето, дамите се насочиха към гардеробната, за да се освежат и да вземат палтата си. Когато се върна, Частити смаяно забеляза Дъглас Фарел, който разговаряше непринудено с Роди и приятелите му.

– Този Тозели е уникален цигулар, нали, мис Дънкан? – посрещна я Дъглас, когато се присъедини към групата. – За мен беше голямо преживяване да го чуя.

– Да, прав сте – отговори едва чуто тя. Да не би той да я преследва? Абсурдна идея, каза си решително тя и веднага я отхвърли. – Каква случайност – опита се да говори непринудено. – Да ви видя в Албърт Хол! Да не би да се надявахте да намерите тук загубения си визитник?

Погледът му помрачня. Подигравателният тон и предизвикателството в кафявите очи бяха недвусмислени. Разбира се, не можеше да ѝ се сърди, защото повторното му появяване тази вечер наистина беше доста

подозрително. Освен това той сам не се разбираше. Все пак успя да се усмихне учтиво.

– Не се надявам на нищо подобно, мис Дънкан. Смятам, че случайността не е чак толкова голяма. Тозели има само един концерт – днешния. Кой любител на изкуството му би пропуснал възможността да го чуе?

– А вие естествено сте любител на музиката?

– Даже страстен.

– Ах! – Тя му обърна гръб. Явно смяташе разговора за приключен. Обърна се към една от дамите в компанията, красива девойка с диамантена диадема: – Елинор, видя ли каква рокля носеше Елизабет Армитейдж? Със сигурност е ушита от Уърт, как мислиш?

– Да, със сигурност.

– Чуйте, Фарел, защо не се присъедините към нас? Смятаме да отидем на пищата и да вечеряме там. В колата ми има място и за вас. – Роди изрече поканата с обичайното си добродушие и Частити изскърца със зъби. Нямаше право да я оттегли, в никакъв случай. Все още с гръб към Дъглас, тя чу думите му:

– Много мило от ваша страна... ще се радвам...

– Нов ли сте в Лондон? – попита Роди, докато вървяха към отворените врати. – Никога не съм ви виждал.

Дъглас сведе глава, за да бъде на едно ниво с младия мъж, и отговори с доста дълго обяснение. Частити чу само отделни думи: Единбург... лекар... Харли стрийт...

– Безкрайно ми е приятно, когато обичайната ни сцена се обогати с нов човек – отбеляза тихо Поли, когато заеха места в ландауера на Роди. – О, Роди, за теб няма място – извика тя, когато той понечи да се настани зад тях. – Елинор ще дойде с нас, нали?

– Предполагам, че сте готови да ръкопляскате. – Роди отстъпи назад с примирен поклон и помогна на третата дама да се качи в колата му. – Ние ще дойдем след вас с файтон.

– Хайде, Час, разкажи ни за този доктор. Къде се запозна с него? – Когато колата потегли, Поли се наведе към приятелката си с любопитно святкащи очи.

– Днес дойде на следобедния ми прием. Търсеше някого, вече не помня кого – обясни с нежелание Частити. – Не знам нищо за него, само, че е нов в Лондон и смята да си отвори кабинет.

– Със сигурност ще отида да се консултирам с него – отбеляза с хихикане Елинор. – Големите мъже събуждат доверие, не намирате ли? –

Тя напудри набързо бузите и носа си и предложи на придружителките си мъничкото бележниче, чиито страници бяха импрегнирани с прасковена на цвят пудра за лице. Нововъведението беше известно като *pariet poudre* – хартиена пудра.

Частити поклати глава, но Поли прие предложението с удоволствие. Частити се чувстваше напълно объркана, сякаш беше попаднала във вихрушка. Дали беше повече от случайност, че Дъглас Фарел се бе появил в Албърт Хол скоро след като бе проникнал в дома ѝ под благовиден, но изкуствен предлог? Защо не беше отишъл при Лаура дела Лука, както изискваше дългът му? Какво ставаше тази вечер? Той не беше част от компанията, това поне беше ясно. Поведението му беше крайно обезпокояващо.

Още по-обезпокояващо беше да седи до него на кръглата маса в шумния огледален ресторант на пицата в Ковънт Гардън. Тя се готвеше да седне между Роди и брата на Елинор, но Дъглас незнайно как успя да елиминира Роди и се настани от лявата ѝ страна.

– Много хубаво място – проговори с усмивка той и сложи салфетката на коленете си.

– Заведението е специализирано в ястия, които са предпочитат от търговците на пазара – обясни тя. – Пикантни, често люти специалитети от Кокни.

– Мисля, че е подходящо за първия ми опит да видя нощния Лондон – засмя се той.

– Вероятно сте били много зает с откриването на новия кабинет и не сте имали възможност да опознаете Лондон – отбеляза тя, ядосана от правилото, което повеляваше да се разговаря със съседа по маса. – Как всъщност се открива лекарски кабинет?

Тя отпи глътка вода и се зае да изучава менюто. Отговорът му наистина я интересуваше. Като брачна посредница знаеше за плановете му повече, отколкото той предполагаше. Затова ѝ беше забавно да чуе каква измислица си е приготвил за употреба в обществото.

– Имам някои контакти от баща си – отговори той. – Естествено и препоръки от пациентите ми в Единбург. Това е за начало. Какво ще поръчат? Има ли нещо специално, което ви харесва?

– Пърженото пиле е много хубаво. – Тя се наведе към масата, за да заобиколи другия си съсед. – Извинявай, Питър, Роди! Какво ни хареса миналия път? Май беше задушен заек...

Последва оживен дебат дали да избрат задушен заек или пържено пиле. Повечето твърдяха, че заешкото е по-екзотично. Когато Частити

отново се облегна назад, Дъглас ѝ каза тихо:

– При тези обстоятелства пърженото пиле ми изглежда доста прозаично.

– Зависи от гледната точка. Моят зет, който е отличен готвач и известен гастроном, винаги си поръчва пържено пиле. Твърди, че ястието е платоничен идеал за пилешко – перфектна птица, перфектно приготвена.

– Чий съпруг е той – на лейди Малвърн или на мисис Енсор?

– На Прюдънс. Сър Гидиън Малвърн. – Частити разчупи едно хлебче и намаза половината дебело с масло.

– Аха. Адвокатът.

– Да. – Тя се обърна към келнера, който по указание на Родина представляше вината. – Искам от това червеното. И задушено заешко.

Дъглас избра чаша от същото вино и се опита да си спомни къде беше чул името на адвоката. Скоро се сети и се засмя.

– Сър Гидиън не беше ли адвокатът, който защитаваше „Мейфеър Лейди“ срещу обвинението в уронване на престижа?

– Да. И се справи много добре.

Дъглас плъзгаше пръсти по ръба на чашата си.

– Прощавайте, но не беше ли и баща ви по някакъв начин замесен в случая? – Той се усмихна извинително. – Четох във вестниците и ми беше любопитно.

– Учудвам се, че историята е стигнала до шотландската преса – отвърна тя. – Да, баща ми се яви като свидетел в полза на вестника. Това беше главната причина Гидиън да поеме защитата... семейни дела, така да се каже. – Лъжата, усъвършенствана през седмиците след приключването на случая, излезе съвсем гладко от устните и. По времето на процеса Гидиън и Прюдънс вече бяха сгодени и когато стана ясно, че лорд Дънкан ще бъде въввлечен, бъдещият зет се притече на помощ.

– Семейните връзки могат да бъдат много полезни – потвърди Дъглас с иронична усмивка.

– Напълно сте прав. Нали преди малко казахте, че баща ви е имал професионални връзки в Лондон? – Ироничната му усмивка ѝ задаваше загадки.

– Да, той беше реномиран лекар в Единбург и аз тръгнах по неговия път, макар че когато почина, бях още съвсем млад. Партньорите му ме взеха под крилото си. – Дъглас кимна замислено. – Много скоро открих, че името сър Малкълм Фарел отворя много врати на сина му.

– Прозвуча ми, сякаш не го одобрявате.

Той вдигна рамене.

– Аз съм на мнение, че човек сам трябва да си завоюва успех. Против принципите ми е да печеля от славата на баща си. Ала необходимостта ме принуждава да го сторя. – Решителността, с която посвети вниманието си на менюто, показва, че счита разговора за приключен.

Как е възможно успехът със собствени сили да се приведе в съзвучие с брак по сметка? – запита се изненадано Частити. Каква ирония.

– Какво ще ми препоръчате за предястие... или би трябвало да попитам: какво ще препоръча зет ви? – Гласът на Дъглас я изтръгна от размишленията.

– Супа от волска опашка – отговори тя, без да се замисля. Ала като забеляза погледа му, попита: – Вие май не я харесвате?

Дъглас си припомни безвкусната супа на хазайката си и въздъхна.

– Не особено – призна той.

– Тогава змиорка в аспик? – предложи тя. – Специалитет на заведението.

Смайването му беше истинско. Когато я погледна, видя трапчинката в ъгъла на устата ѝ и се засмя.

– Вие се шегувате.

– Напротив, това е нещо съвсем земно – обясни тя. – Направо от Билингсгейг. Истински деликатес от Кокни. Би трябвало да го познавате.

– Случайно не съм от Кокни – отбеляза сухо той и отпи глътка вино. – Мисля да си остана при платото с пушена риба. Познавам пушените херинги.

– Тя не идва ли от Оркни?

– Между другото.

– Който яде само това, което познава, е нерешителен – заяви тя. – А от вас се очаква да се приспособите към новото си местоживееие.

– Е, добре. – Дъглас затвори менюто. – Този път ще избира змиорка в аспик, мис Дънкан, но с условие, че и вие ще ядете от нея.

Изстрелът не отиде в правилната посока, призна си разкаяно Частити. Тонът му обаче не ѝ даваше възможност да отхвърли предизвикателството.

– Разбира се, доктор Фарел.

– Разбрахме се. – Той ѝ протегна ръка и тя я стисна, странно възхитена от начина, по който ръката ѝ изцяло изчезна в неговата.

– За какво се разбрахте? – попита Родри, който се опитваше да следи разговора им.

– За змиорката в аспик – отговори с усмивка Дъглас. – Мис Дънкан ме предизвика да опитам специалитета на заведението, а аз я предизвиках да го опита с мен.

Другите заръкопляскаха и виното отново обиколи масата. В шумната непринуденост на заведението иначе строгите правила на масата скоро бяха захвърлени зад борда.

– Залагам пет гвинеи за Частити – каза някой. – Тя ще изяде всичко до последната хапка.

– Не вярвам – възрази друг и хвърли преценяващ поглед към доктор Фарел. – Според мен добрият доктор е напълно в състояние да опразни чинията със змиорка. Шест гвинеи за Фарел.

Така продължи, залозите се покачваха, докато двамата конкуренти получиха чиниите със змиорка. Частити погледна треперещото безцветно купче в чинията си и с мъка потисна тръпката на отвращение. Хвърли бърз поглед към Дъглас и видя, че той гледаше в чинията си с решителността на Цезар преди преминаването на Рубикон. Всички погледи бяха устремени към тях, зяпаха ги и гостите, които се бяха включили в облога. Сякаш от нищото се появиха келнери с дълги бели престилки и се наредиха около масата. Колегите им бършеха близките маси, които си бяха съвсем чисти, или усърдно подреждаха прибори и съдчета с подправки.

– Е, добре – промърмори Частити. – Готова съм да повярвам, че това е специалитет за онези, чиято кесия не допуска да си вземат пържено пиле. Но кои сме ние, че да презираме онова, на което хората се радват? – И решително заби вилицата си в желираната змиорка.

Дъглас, за момент слисан от трезвата забележка, каквато не бе очаквал от привилегирована млада дама като Частити Дънкан, последва примера ѝ. Без да се притесняват от любопитните погледи, двамата започнаха да ядат порциите си. Вилица след вилица. Частити се съсредоточи в гълтането. Престана да дъвче, само гълташе и набождаше следващото парченце на вилицата, пак и пак, като от време на време хвърляше изпитателен поглед към чинията на съседа си. Той използваше същата техника, но неговата уста беше по-голяма и порцията му се стопи побързо. Когато триумфално остави вилицата настрана, тя имаше още по-не три хапки.

Частити не вдигна глава. Отрязва следващото парче, набоде го на вилицата и го преглътна. Изяде и последното парченце и посегна към чашата си с вино, за да я опразни под шумните одобрения на присъстващите.

– Няма победител – оповести важно Роди, който си бе присвоил ролята на съдия. – Не се обзаложихте дали победителят трябва да завърши пръв.

– Като се има предвид, че Час е много по-дребна, трябваше да ѝ дадем преднина – отбеляза разумно някой.

– Не сме се разбрали така – възпротиви се енергично Роди. – Както казах, няма победител.

– Как се чувствате? – попита тихо Дъглас, като видя, че Частити все още държеше очите си затворени.

– Какво предписвате срещу гадене, докторе? – пошепна тя и посегна на слепешком към чашата, която келнерът бе побързал да напълни.

– Вино – отговори засмяно той и последва примера ѝ. – Честно ще ви призная, че змиорката не беше чак толкова отвратителна. Отврати ме по-скоро видът ѝ, не вкусът.

– Както би ви обяснил зет ми, двете не бива да се разделят – отвърна Частити и простена театрално. – О, моля ви, още едно хлебче!

Дъглас взе едно хлебче от кошничката пред себе си, разчупи го и го намаза дебело с масло. После го сложи в чинията ѝ.

– Надявам се да прогони лошия вкус. – Дългите му пръсти се движеха с гъвкавост, която направо я смая.

Частити примигна и колебливо посегна към хлебчето. Подобен интимен жест можеше да се очаква от приятел, например от Роди, а Дъглас Фарел беше чужд човек. Но той беше толкова естествен и делови... очевидно не си губеше времето с излишни мисли. Може би действаше просто като лекар – предписваше ѝ бързо действащо средство. Тя вдигна рамене и бързо изяде хлебчето.

Дъглас седеше много близо до нея. Преди не бе усетила близостта му – всички маси бяха заети, гостите седяха на сантиметри едни до други. Но сега, докато ядеше хлебчето, усети съвсем ясно близостта на тялото му. Спомни си какво бе казала Констанс за физическото му присъствие и потръпна.

Ръката му почиваше върху масата. Когато посягаше към чашата с вино, мускулите на рамото се очертаваха под копринения жакет. Частити крадешком изучаваше профила му. Дългата, тясна брадичка правеше скулите хлътнали и като изсечени с длето. Но най-впечатляващ беше носът с интересно пречупен гръб. Истински класически нос, каза си тя. Освен това притежаваше интелигентно чело – така го наричаха сестрите. Много широко, с коси, които образуваха в средата очебиен връх. Неравномерните черти имаха нещо аскетично, което някак не подхождаше

на мускулестото, едро тяло.

Когато той се обърна неочаквано и я погледна любопитно, тя бързо сведе глава. Келнерът, който дойде да почисти масата, я спаси.

– Слава богу – пошепна тя, когато отнесоха чиниите от змиорката. Отново отхапа от намазаното хлебче и зачака хлъзгавият вкус на риба най-сетне да изчезне. Надяваше се той да не е забелязал критичния ѝ оглед.

– Искам да танцувам – извика Елинол. – Кой е съгласен да сменим заведението?

– Какво ще кажете за „Маракеш“? – попита Роди.

– Или там, или в „Клеопатра“.

Когато сервираха основното ястие, младежите оживено обсъждаха предимствата на двата нощни клуба. Частити мълчеше. Нямаше никакво желание да танцува. Но ако всичките ѝ приятели бяха за, щеше да ѝ бъде трудно да се изплъзне. Роди, който я беше поканил, щеше да се почувства задължен да я изпрати.

– Зет ви е напълно прав – каза Дъглас и вдигна поглед от златно препърженото пиле върху печени картофи. – От Коледите в детството си не бях ял нещо толкова хубаво.

– Наистина ли сте яли пиле на Коледа? При нас по традиция се сервира гъска – каза Частити. Не можеше да си пожелае по-безобидна и безопасна тема.

– Пиле за Коледа, „хагис“ за Нова година – отговори той.

– Ще си отидете ли в Единбург за Коледа? – попита тя, без особен интерес към отговора му, и си взе малко картофено пюре.

Дъглас поклати глава.

– Не. За да си струва пътуването, би трябвало да остана там най-малко две седмици, а аз не мога да си го позволя.

– Ах... сигурно имате много работа?

– Работа... и обзавеждам жилището си. – Дъглас не спираше да яде.

– Къде живеете, Фарел? – попита Роди, който бе чул последните му думи.

– На Уимпол стрийт – отговори докторът. – Много е близо до Харли стрийт.

– Да не би да сте си купили къща? – осведоми се Елинол. – Знам няколко на Уимпол стрийт, които са чудесни.

– Засега се задоволих с жилище под наем – обясни Дъглас. – Мебелирано, с икономка, която готви. Идеално за работещ ерген. – Смехът му прозвуча небрежно.

– Тогава обзавеждането не изисква особени усилия – отзова се доста остро Частити и се облегна назад, докато келнерът пълнеше чашата ѝ. – Нищо не ви пречи да заминете за празниците при семейството си.

Дъглас я погледна втренчено. В отговора му прозвуча подигравка към острата ѝ забележка.

– От вашето внимание нищо не убягва, мис Дънкан.

Частити имаше достатъчно приличие да се изчерви, ала Роди избухна в смях и обясни:

– О, в сравнение със сестрите си Частити е направо ангелче. Те искат сметка от хората дори за най-дребни забележки.

– Метнали сме се на майка си – каза Частити и се усмихна виновно. – Тя ни научи, че е много важно да сме точни. Че човек трябва да казва само онова, което наистина има предвид.

– По думите ви разбирам, че е била забележителна личност – каза тихо Дъглас.

– Точно така – кимна Частити. – Почина преди няколко години.

– Много съжалявам – каза той и ръката му бегло се плъзна върху нейната, която почиваше на масата. Тихата, кратка забележка и топлината на пръстите му съдържаха толкова естествено съчувствие, че Частити се почувства странно утешена. В сърцето ѝ се появи въпросът дали пък не беше оценила доктор Фарел твърде строго и прибързано.

Той се обърна към останалите и описа моментната си ситуация.

– Обзавеждането не е съвсем по моя вкус, освен това непременно държа да включа няколко лични вещи, а това изисква промени. Книгите ми са много, а и имам определени изисквания към подредбата на библиотеката си. Това ще ми отнеме най-малко една седмица.

– Кой знае колко е голяма библиотеката ви – реагира братът на Елинор с неприкрито възхищение. – А на мен ми трябва цяла година, докато прочета една единствена книга.

– Защото умееш да се съсредоточаваш колкото един комар, скъпи Питър – отговори Роди и всички на масата избухнаха в смях. – Е, разбрахме ли се най-после къде ще отидем?

– Имам усещането, че не се интересувате особено от продължаването на вечерта – каза тихо Дъглас, наведен към Частити, докато другите спореха оживено.

– Откъде накъде? Нищо не съм казала – отвърна тя и смръщи чело.

– Точно така. – Той се облегна назад и зачака да вземат чинията му.

– Е, Час, къде искаш да отидем? В „Клеопатра“ или в „Маракеш“? – Роди държеше да чуе и нейното мнение.

– Честно казано, чувствам се уморена – отговори тя. – Вечерта беше прекрасна и се надявам, Роди, че няма да ми се разсърдиш, ако пожелае да се оттегля. Ще си взема фойтон.

– О, не, и дума не може да става – възпротиви се той. – Ще те изпратя до къщи. Това се разбира от само себе си.

– Не, Роди, не е нужно.

– Как да не е нужно! – За виконт Бриджъм беше абсолютно ясно, че щом е взел някого от дома му, трябва да го върне пак там.

– Ако мис Дънкан няма нищо против, аз ще я придружа до дома ѝ – намеси се спокойно Дъглас, като въртеше чашата между пръстите си. – Аз не съм добър танцьор и...

– Какво? – извика учудено Елинор. – Но шотландците са известни с буйните си танци, доктор Фарел!

Дъглас се усмихна снизходително.

– Шотландските танци, скъпа лейди Елинор, попадат в друга категория. Вярно е, че ги владее майсторски. Но съм почти сигурен, че програмата на нощните клубове не включва шотландски танци.

– Прав сте, за съжаление – трябваше да признае лейди Елинор. – Носите ли поличка, когато танцувате рийл, Дъглас? Нали нямате нищо против да ви наричам Дъглас?

– С удоволствие приемам – кимна той. – Да, при подходящи случаи нося поличка.

Частити си отбеляза наум, че Дъглас Фарел умееше да сложи край на неприятен за себе си разговор. Никога не ставаше неучтив, но отговаряше кратко, сухо, достатъчно точно. Той се обърна отново към нея и попита официално:

– Позволявате ли да ви изпратя до къщи, мис Дънкан?

Какво би могла да отговори? Уимпол стрийт беше само на половин миля от Манчестър Скуеър. Ако отхвърлеше предложението му, всички щяха да определят поведението ѝ като неучтиво и много странно. Освен това Роди щеше да се откаже от танците. Частити се усмихна и му благодари с половин уста.

6

Компанията излезе от ресторанта и се озова сред неапетитните остатъци от пазара на Ковънт Гардън. Роди веднага повика фийтон за онези, които също искаха да отидат в „Маракеш“, но не намери място в колата му. После се обърна към Частити и Дъглас:

– Обикновено си делим сметката за ресторанта, Фарел. Ако ми дадете картичката си, ще ви изпратя вест, щом изчисля вашата част – предложи той.

– Доктор Фарел е загубил визитника си – съобщи със сладко гласче Частити и хвърли многозначителен поглед към изпращача си.

– О, винаги нося у себе си няколко отделни визитни картички – отговори Дъглас с усмивка, гладка като нейната. Бръкна в джоба и извади портмонето си. Намери визитна картичка и я подаде на Роди с обяснението: – Написани са и двата ми адреса.

Роди кимна и му връчи своята визитна картичка. Последва размяна на картички между Дъглас и останалите членове на компанията.

– Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш на танци? – попита мрачно Роди, като се наведе към Частити. – От сутринта се радвах на няколко куик-степа с теб.

– Извинявай, Роди, но наистина съм уморена – отговори тя. – Освен това змиорката в аспик напомня за себе си.

– Ужасно ядене – промърмори съчувствено той.

– Ужасно преживяване – съгласи се през смях тя. – Но иначе вечерта беше великолепна. Благодаря ти.

– А аз ви благодаря, че ме включихте така естествено – присъедини се Дъглас и му подаде ръка. – Блестящо въвеждане в лондонския нощен живот, наистина.

– О, удоволствието беше изпяло мое, драги – отговори винаги учтивият Роди и го потупа по рамото. – Ще ми позволите ли един безсрамен въпрос? На ринга ли си извоювахте този нос?

Дъглас поклати глава.

– Вярно е, че в университета се боксирах в тежка категория и имам зад гърба си стотици рундове, но този спомен ми остана от полето за ръгби.

– О, но това е много груб спорт! – Поли потрепери, както подобаваше на чувствителна млада дама.

– Права сте, ръгбито има и някои груби страни – призна Дъглас и замислено поглади счупения си нос.

– О, жените не разбират нищо от спорт – намеси се братът на Елинор и изпухтя презрително. – Спортът калява характера, това е то. Обаче жените не правят нищо друго, освен да си прехвърлят топките над мрежата за тенис.

– Това не е вярно – възрази сърдито Частити. – Жените играят не само тенис, но и крикет, и хокей на трева. Освен това карат колело, играят голф и се катерят по планините.

– Права сте, но не се занимават с онова, което бихме могли да наречем физически близък спорт – каза Дъглас.

– Ако имате предвид, че избягваме онези видове спорт, при които имаш насреща си противник, вероятно сте прав – отвърна Частити. – Но трябва да ви кажа, че чупенето на крайници, да не говорим за глави и носове, ми изглежда крайно неинтелигентен начин да извоювам победа.

– Вече ви казах, че тя е безнадежден случай, Фарел. – Братът на Елинор укорително поклати глава. Дъглас се ограничи с лека усмивка. При словесни престрелки почтената мис Дънкан не проявяваше никаква деликатност – и сега бе изказала съвсем ясно отрицателното си мнение за бойните спортове.

След сърдечни думи за довиждане и пожелания за леха нощ компанията се разреди по различни превозни средства и Дъглас и Частити останаха сами на улицата. Дъглас се огледа за някои минаващ файтон.

– Боя се, че Бриджъм завзе файтоните с пристъп – отбеляза с усмивка той.

– По това време всички файтони са заети. – Частити вдигна яката на палтото си.

– Ето един! – Дъглас сложи два пръста в устата си и изсвири пронизително, като същински продавач на пазара. Макар че пътуваше в обратната посока, файтонджията веднага обърна и спря пред тях.

– Добре се справихте – похвали го Частити. – Никога не бях чувала такъв сигнал. Трябва да ми покажете как става. Ако файтонът беше стигнал до следващия ъгъл, щяхме да го изгубим. Там чака цяла група.

Дъглас отвори вратичката.

– Позволете – каза той, хвана я леко през кръста, сложи я на седалката, качи се след нея и затръшна вратичката.

Частити го изгледа с опасно святкащи очи.

– Вие май сте от онези мъже, които си въобразяват, че на жените

много им харесва да се отнасят с тях като с порцеланови кукли. Мога да ви уверя, че сте се заблудили, доктор Фарел. Повечето жени не понасят разните му там великани да ги разнасят като колети.

Дъглас я погледна смаяно.

– Сестрите ми никога не протестираха.

– Сигурно ви е ясно, че има разлика дали става въпрос за член на семейството или за напълно чужд човек – отвърна поучително Частити.

– Не сте ми напълно чужда – възпротиви се енергично той. – Не и откакто ядохме заедно змиорка в аспик.

Частити бързо обърна глава към прозореца. Не искаше той да види усмивката, която не успя да потисне.

След известно време Дъглас заговори с обичайния си тон:

– Не можах да разбера кога Бриджъм е уредил сметката. Не видях някой от келнерите да я донесе, нито да се плаща...

– Роди има кредит в ресторанта – обясни Частити. – Както навсякъде в града. Никога не носи у себе си пари... Смята го за вулгарно. Има толкова много, че никога не мисли за пари.

– Какво щастие. – В гласа на Дъглас звънна недвусмислена подигравка.

Частити присви очи. Не й харесваше, че този човек си позволява да критикува приятелите й. Отговори му с груба обида:

– Ако ви е трудно да заплатите вашата част, той със сигурност ще прояви разбиране.

Дъглас буквално подскочи.

– За какво намекувате?

„Щом си търсите богата жена, може да се предположи, че ви трябва пари, за да финансирате прищевките си.“

– Съвсем нищо – отговори тихо тя. – За какво бих могла да намегна?

– Не знам. Затова попитах. – В спокойния му тон имаше нещо, което изобщо не й хареса. Изпитваше все по-силно чувство, че сама се е поставила в неприятна ситуация.

– Нищо не исках да намегна – повтори тя, напълно съзнавайки колко неубедително звучеше отричането. С човек като Дъглас Фарел трябваше да е постоянно нащрек. Беше допуснала да си проличи, че си е съставила отрицателно мнение за него, а това не беше позволено. – Много съжалявам, ако съм ви обидила – добави тя. – Не съм имала таква намерение. Помислих само, че сигурно струва много пари да обзаведете кабинет на Харли стрийт.

Хайде де, опитай се да го отречеш, добави наум тя. Нали точно това беше казал на посредницата.

– Така е, права сте – кимна с готовност той. – Но не ми се вярва, мис Дънкан, че някога съм ви давал поверителна информация за състоянието на финансите си.

– Не – съгласи се тя и сведе глава. „Или поне вие не знаете, доктор Фарел.“ – Забележката ми беше крайно неподходяща. – Най-добре да признае истината. – Вие ме ядосахте, като разкритикувахте приятелите ми.

След кратко многозначително мълчание Дъглас отговори:

– Извинявам се, ако съм оставил у вас такова впечатление. – Премина стремително малкото пространство, което ги разделяше, и сложи ръка върху нейната. – Не можем ли да забравим тази неприятна случка, Частити?

Младото момиче усети топлината и силата на ръката му през тънките кожени ръкавици. Чувството, което изпита, беше странно обезпокояващо, но тя не направи опит да издърпа ръката си. Като реакция на въпроса му се усмихна колебливо, а той само кимна и остави ръката си, където беше. Дружелюбното, макар и малко смутено мълчание продължи, докато файтонът спря пред дома на семейство Дънкан. Дъглас скочи на тротоара и подаде ръка на Частити. Този път не прояви интимност, но ръката му задържа здраво нейната, докато тя стъпи на плочките. Пусна я почти неохотно.

– Лека нощ, Частити – сбогува се той с лек поклон.

– Лека нощ, Дъглас. Много благодаря, че ме изпратихте – отвърна тя и се обърна към стълбището.

Дъглас я изчака да влезе, плати на файтонджията и го освободи. Уимпол стрийт не беше далече и студеният въздух щеше да му се отрази добре. Беше объркан и трябваше да прочисти главата си.

Каква беше целта на Частити, когато направи онази зловна забележка за финансите му? Зад тази обида се криеше нещо определено. Можеше да приеме, че е реагирала на въображаемата му критика срещу приятелите ѝ, но не разбираше защо бе направила точно такава забележка. Със сигурност не беше оставил у никого впечатлението, че няма пари. А може би само си въобразяваше? Не, нито по облеклото, нито по поведението му би могло да се заключи, че е без средства. Макар че в действителност беше беден и скоро щеше да обеднее още повече, когато ограничените му средства потънеха в бездънната паст на бедняшката му практика.

Единствено кабинетът на Харли стрийт беше в състояние да възстанови финансовото равновесие. Но за целта трябваше първо да го обзаведе и да намери пациенти. За да се справи добре и бързо, имаше нужда от парична инжекция. Помисли за синьорина Дела Лука, представи си тяното ѝ лице, но само след миг пред вътрешния му взор изникна лицето на Частити Дънкан: нежни черти, блестящи кафяви очи, сияещ тен. От време на време и омайваща усмивка. Това момиче притежаваше език на усойница – но не го показваше винаги. Тя беше загадка, парадокс от особен вид, и той не можеше да отрече, че се чувства привлечен от нея.

Но той не искаше да се чувства привлечен нито от нея, нито от която и да било друга. Знаеше от своя горчив опит, че емоционалното обвързване причинява само болезнени усложнения. Трябваше му богата жена с добро положение в обществото, която да не възразява срещу задачата на живота му – а още по-добре да му помага да я изпълни. Посредницата му бе представила такава жена и той беше длъжен да продължи.

Без да е взел решение, Дъглас пхна ръце в джобовете на палтото си и попипа гравираните букви на визитните картички, които беше получил тази вечер. Контактите бяха важни почти колкото капитала, а тази вечер беше завързал добри връзки.

Частити прекара неспокойна нощ. Гневеше се на самата себе си, защото се бе поддала на изкушението малко да подразни доктора. Чувстваше се ужасно, че го бе обидила само за да задоволи жаждата си за отмъщение. Това беше върхът на злобата! За нея беше съвсем естествено да спестява болките на другите. Въпреки острия език, който споделяше със сестрите си, обикновено се стараше да избягва обиди и нелюбезни забележки. Какво ѝ беше станало снощи? Явно не можеше да понася този човек, но това не беше оправдание за поведението ѝ. Освен това през цялата вечер той не беше сторил нищо, което да събуди враждебността ѝ. Трябваше да бъде честна пред себе си и да признае, че всъщност беше точно обратното.

Събуди се още на разсъмване, когато Мадж се вмъкна тихичко в стаята ѝ, за да измете пепелта и да запали огън в камината.

– О, извинете, мадам! Събудих ли ви? – Коленичилото пред огъня момиче се обърна стреснато, когато Частити се надигна в леглото.

– Не, вече бях будна. – Частити отметна завивката. – Аз сама ще запала огъня, Мадж, ако бъдете така добра и ми направите чай.

– Вие... ще запалите огъня, мадам? – Мадж не вярваше на ушите си.

– Уверявам ви, че съм много сръчна – отговори Частити с лека усмивка, стана и отиде пред камината. – Радвате ли се на Коледа, Мадж?

– О, да, мадам! Леля... искам да кажа, мисис Хъдсън ми разказа как вечеря прислугата.

– Да, настроението винаги е приповдигнато – потвърди Частити и разрови жаравата, докато се пръснаха искри. Може би най-хубавото беше, че тази година в семейството имаше дете. Присъствието на Сара щеше да направи празника още по-специален.

Мадж отиде да донесе чай, а Частити остана на колена пред огъня, топлейки ръцете си на пламъците. Вятърът се удряше в капациите на прозорците, свиреше в комина и раздухваше пламъците. В зимата имаше нещо, което вълнуваше Частити и ѝ вдъхваше енергия. Прюдънс и Констанс обичаха лятото. Дори в най-горещите дни и двете изглеждаха хладни и овладени, а от горещината сякаш се зареждаха с енергия, докато Частити вехнеше. Може би защото сестрите и бяха по-високи и потънки от нея. Двете бяха като слънчогледи, докато тя беше друго цвете, дребничко, по-близо до земята... може би кокиче, разцъфнало в снега? Фантастично сравнение, което тя отхвърли с вдигане на раменете.

Когато слезе долу, за свое учудване завари стаята за закуска празна. На мястото на баща ѝ нямаше прибори, прочетеният вестник, грижливо сгънат, беше положен до собствената ѝ чиния. Дженкинс влезе с кана кафе.

– Добро утро, мис Час.

– Добро утро, Дженкинс. Баща ми закуси ли вече?

– Слезе доста рано и преди десетина минути излезе от къщата. Каза ми, че трябвало да свърши някаква работа.

– По това време? – Частити си взе препечена филийка. – Странно...

– Да, и аз това си помислих – кимна икономът. – Искате ли едно рохко яйце, мис Час?

След кратък размисъл Частити поклати глава.

– Не, благодаря, ще ям само филийки. След закуска ще отида до Кенсингтън да взема пощата, а после вероятно ще посетя Прю. Не вярвам, че ще се върна за обяд, но довечера Прю и Кон ще се хранят с нас.

– Да, негово благородие вече ми каза. Предполагам, че мистър Енсор и сър Гидиън няма да ни почетат с присъствието си?

– И аз така предполагам. Смятаме с меко насилие да убедим татко, че трябва да даде прием преди Коледа.

– Разбирам. Значи трябва да проверя запасите ни от вино. Негово благородие ще поиска да узнае какво имаме в избата. – Икономът се поклони и я остави да закуси спокойно.

Тя хапна набързо, прегледа вестника, после се качи в стаята си да вземе шапката и палтото. Трябваше да вземе пощата за „Мейфъър Лейди“ и за посредническата агенция, но имаше и друга причина да посети мисис Бейдли още днес. Може би собственичката на магазина знае нещо повече за доктор Дъглас Фарел. Дали беше обърнал гръб на Кенсингтън и бедняшките квартали около Сент Мери Абътс, след като твърдеше, че живее на Уимпол стрийт и си обзавежда кабинет на Харли стрийт?

Тя стоеше в залата и нагласяваше шапката си пред огледалото, когато се появи лорд Дънкан, както винаги безупречен, целият в сиво – палто от твид, панталонът в тон с цилиндъра. Носеше голям букет хризантеми, а под мишница пакет, увит в кафява хартия.

– Добро утро – поздрави го с усмивка Частити. – Не знаех, че вече си се върнал. Цветята са невероятно красиви. Много обичам чудните багри на есента. За кого са?

Баща ѝ я погледна с леко смущение.

– Обещах на контеса Дела Лука да ѝ заема книгата с медните гравюри, която майка ви купи от Италия. За съжаление вчера следобед не можах да я намеря, открих я едва вечерта, затова си помислих, че не би било зле да я посетя днес.

– А цветята? – усмихна се вътрешно Частити. Баща ѝ имаше вид на мъж, тръгнал да ухажва хубава жена. Може би трябваше да си състави по-точна представа за ситуацията. Например да види как ще го посрещне дамата.

– Ако желаш компания, с удоволствие ще дойда с теб – предложи тя с привидна небрежност. – И без това смятах скоро да направя ответна визита на Лаура и майка ѝ. Няма значение дали днес или друг ден.

Тя не можа да прецени дали баща ѝ посрещна предложението с радост или не, но той беше твърде учтив, за да ѝ откаже.

– Ще ми е много приятно – кимна той. – Хайде, скъпа. Но ти май имаше предвид нещо друго? – попита той, сочейки палтото и шапката ѝ.

– Нищо, което да не мога да отложам – отговори в най-добро настроение тя. – Кобхъм ли ще ни закара или ще вземем файтон?

– По-добре да вземем файтон. Трябва да свикнем да се оправяме без собствена кола, когато Кобхъм се оттегли в пенсия – каза лорд

Дънкан. – Доколкото знам, Прюдънс е уредила всичко.

– Да. Кобхъм има желание да напусне Лондон и да заживее на село. Тя му намери къщичка в хубаво имение.

– Сестра ти трябва да се грижи преди всичко за собственото си домакинство – настави меко лорд Дънкан и пропусна дъщеря си да мине първа през вратата. – А аз трябва да се науча да не разчитам на нея, както досега. Както и на теб, скъпа моя. Много скоро и ти ще създадеш собствено домакинство.

– Засега нямам такива намерения, татко – засмя се Частити. – Защо да бързам?

– Е, добре, както искаш. Но така върви светът, детето ми. Доскоро мислех, че ще бъдете винаги около мен, но сега си само ти. Сестрите ти се омъжиха една след друга за по-малко от година.

Той поклати глава, но явно не се сърдеше.

– Важното е, че се омъжиха добре – отговори Частити с дяволита усмивка и го хвана под ръка. – Това най-много ме учудва.

– И мен – призна лорд Дънкан и махна с бастуна си на един файтон. – Като се има предвид, че те съвсем не са това, което се разбира под скромни млади дами. И ти си като тях. Макар че като те гледа, човек остава с впечатлението, че не си в състояние да нараниш и муха. И майка ти беше същата. – Той отвори вратичката и помогна на Частити да се качи.

Ето това е обичайният жест на учтивост, помисли си неволно Частити. Доктор Дъглас Фарел можеше да вземе пример от баща й.

Докато файтонът ги возеше към Парк Лейн, двамата бърбеха за дреболии. Спряха пред красива къща с изглед към Хайд парк. Семейство Дела Лука явно е много богато, каза си Частити, когато слезе и изчака баща й да плати на файтонджията. Контесата бе споменала, че е купила къщата, а не я е наела. Къща с такава големина и с такова разположение сигурно струваше куп пари. Май и аз започнах да мисля като Дъглас Фарел, укори се тя. Да оценявам богатството на контесата като някоя...

Ала гласът на разума не преставаеше с напомнанията. Баща й имаше нужда от финансова помощ, а зестрата на синьорината сигурно щеше да е достатъчна, за да позволи на доктор Фарел да осъществи честолюбивите си мечти.

Посрещна ги лакей в ливрея със златни ширити, която приличаше на оперен костюм. На главата му беше нахлупена тривърха шапка. Просторната входна зала беше претоварена с италиански скулптури и

огромни картини в масивни златни рамки. Впечатлението се засилваше още повече от издържания в ренесансово синьо и украсен със златни мотиви таван. Великолепието, присъщо повече за някоя флорентинска вила, беше в ярък разрез със стила на грегорианската къща на Парк Лейн и действаше потискащо и не на мястото си.

Частити, която наблюдаваше баща си, забеляза, че изглежда като упоен.

– Файтонът ни сигурно е бил вълшебно килимче – пошепна в ухото му тя, докато следваха величествения лакей към двойната врата в дясната стена на залата. – Изведнъж се озовахме в италианския ренесанс.

В погледа на лорд Дънкан се смесваха неодобрение и смях. Лакеят отвори вратата и възвести с тежък италиански акцент:

– Лорд Дънкан... уважаемата мис Частити Дънкан.

Контесата стана бързо от златно-белия диван с резбовани облегалки и ги поздрави с топла усмивка. Носеше свободно падаща дреха от тъмнозелена коприна със светложълти бордюри. Косата ѝ беше прибрана под елегантен тюрбан, отдавна излязъл от мода.

– Скъпи лорд Дънкан, мис Дънкан, колко мило от ваша страна, че идвате да ме посетите! – извика тя и им протегна ръка.

Частити веднага забеляза двойката, която стоеше пред един от високите прозорци, разкриващи гледка към Хайд Парк. Лаура дела Лука и доктор Дъглас Фарел, задълбочени в оживен разговор, се обърнаха към новодошлите.

– На езика ми е да кажа: тези случайности трябва най-после да имат край, мис Дънкан – отбеляза Дъглас с хладна усмивка, когато ѝ подаде ръка.

Снощи се наричахме на малко име, сети се тя. Дали той се опитваше да забрави непринудеността и доверието от миналата вечер, като се връщаше към официалната учтивост? Вероятно не искаше Лаура да си помисли, че поддържа приятелство с друга жена. Ако да, това беше многообещаващ знак и тя щеше да последва примера му.

– Наистина пътищата ни се пресичат постоянно, доктор Фарел – отговори тя, бързо стисна ръката му и се обърна към Лаура. – Как сте днес, мис Дела Лука?

– Много добре, благодаря ви, мис Дънкан – отговори Лаура със същата скована учтивост. – Много мило от ваша страна да ни посетите. Тъкмо казвах на доктора, че тази сутрин чукчето на вратата няма спокойствие. Вълшебната вечеря у лейди Малвърн ни осигури много посетители.

– Да, хората тук ни приемат много сърдечно – допълни контесата. – О, колко са красиви! – извика тя, когато лорд Дънкан ѝ връчи букета с лек поклон. – Лаура, скъпа, позвъни на Джузепе да донесе ваза и кафе. Заповядайте, седнете, лорд Дънкан, мис Дънкан!

– Аз не искам кафе, уважаема контесо – каза лорд Дънкан с отхвърлящ жест. – След закуска никога не се докосвам до тази мътна отвара. – Той се настани до домакинята и сложи пакета на масата. – Намерих книгата с медните гравюри и си позволих да ви я донеса.

– О, но това е чудесно! – извика контесата с искрена радост и побърза да отвори пакета. – Какво да ви предложи вместо кафе? Може би шери?

Предпочитаната напитка на лорд Дънкан беше уиски, но тази сутрин щеше да се задоволи и с шери. Лаура дръпна украсения с пискюл шнур, който висеше до камината.

– Освен доктора, днес ни гостуваха лейди Бейнбридж, лейди Армитейдж и лейди Уинтроп – съобщи гордо тя.

– Очарователни дами – пошепна майката, докато прелистваше книгата.

– Позвънихте, синьора. – Огромният лакей застана на вратата и се поклони. Лаура му подаде цветята и му поръча кафе.

Дъглас каза тихо на Частити:

– Надявам се змиорката в аспик да не е имала лоши последствия.

Тя поклати глава.

– Нищо, слава Богу. А при вас?

– Само лоши сънища – отговори той с тих смях.

– О, нима спите лошо, догоре? – Лаура побърза да се присъедини към тях. В гласа ѝ прозвуча истинско любопитство.

– Само след като съм вечерял змиорка в аспик – отвърна спокойно Дъглас.

– Змиорка в аспик? – Младата дама го погледна неразбиращо. – Какво трябва да означава това?

– Деликатес от Кокни – обясни поучително Частити. – Съветвам ви да го избягвате. Вкусът му е отвратителен.

Лорд Дънкан вдигна глава от книгата.

– Какво чувам за змиорка в аспик?

– Снощи с доктор Дъглас имахме нещастieto да я опитаме в Ковънт Гардън – засмя се Частити.

– Велики боже! Защо?

– Много добър въпрос, сър – отговори Дъглас. – Вашата дъщеря ме

предизвика да се състезаваме.

– О, не вярвам. Подобно предизвикателство изобщо не отговаря на характера на Частити – установи убедено негово благородие. – Сигурно се лъжете.

– О, не, сър, повярвайте ми, точно така беше.

– Прав е татко, наистина го предизвиках – призна си Частити. – Той прие предизвикателството и двамата изядохме по една порция змиорка в аспик.

– Колко странно... и колко грубо – прошепна отвратено Лаура и се намръщи. – Змиорка в аспик, колко вулгарно. – Изисканата млада дама се потърси от отвращение.

– Като всички ястия на обикновения народ – отговори спокойно Частити. – Вероятно знаете латински, мис Дела Лука. След като сте прекарали живота си в Италия, сигурно познавате добре езика на древните римляни.

За момент Лаура загуби ума и дума. Очевидно беше усетила укора. Въпреки това не пропусна възможността да произнесе едно от поученията си.

– Но разбира се – каза тя с решително кимване. – Вулгар... вулгарис... Вие сигурно знаете латински, *dottore*? Нали това е езикът на медицината?

– Наистина има латински книги, но те са доста стари – отговори с усмивка той. – Аз предпочитам съвременни учебници.

– За съвременните болести – допълни Частити. – Смятате ли, че в нашето общество има нови болести, доктор Фарел?

Въпросът беше безкрайно интересен и Дъглас искаше да му отговори сериозно, но Лаура безцеремонно му отне думата и застана пред Частити, за да я изключи от разговора.

– Аз съм истинска мъченица на безсънието, *dottore*. Не мога да ви опиша моето страдание. Можете ли да ми препоръчате нещо против безсъние? Напразно се опитвах да си помогна с валериан и беладона. А ме е страх да посегна към лауданума... знам, че маковият екстракт може да предизвика зависимост.

– Аз препоръчвам валериан – каза Дъглас с едва доловима въздишка. Още от Единбург беше свикнал да раздава лекарски съвети в обществото. Обикновено изпълняваше подобни молби кратко и сухо и канеше питация да го посети в кабинета. Предполагаше, че в Лондон ще е същото – все пак това беше начин да спечели пациенти. Но засега не се знаеше дали е и начин да си намери съпруга.

– Може би трябва да ми определите час. Кога мога да дойда в кабинета ви? – попита Лаура, сякаш беше прочела мислите му.

– Естествено ще направя за вас всичко, което е по силите ми – отговори той. – За съжаление кабинетът ми още не е напълно обзаведен. Разбирате ли, трябва да сменя доста мебели. – Той се усмихна извинително. – Имам твърде малко време, за да се погрижа за всички детайли.

– О, *dottore*, трябва да ми позволите да ви помогна! – протръби Лаура и драматично притисна ръка към сърцето си. – С цялата си скромност мога да кажа, че имам превъзходен вкус за обзавеждане и декорация. Талант, с който съм известна още от детските си години. Права ли съм, мамо? – Тя се обърна към контесата, за да изиска одобрението ѝ.

Майката вдигна глава от книгата си.

– Да, скъпа – отвърна тя с търпелива усмивка. – Знаеш, че винаги предоставям тези детайли на теб.

Частити неволно плъзна поглед по претоварения с тежки мебели салон и прибави в мислите си ренесансовата входна зала. Едва преглътна изохкването си, при това срещна погледа на Дъглас Фарел и за малко да избухне в смях. Строгото му изражение ѝ подсказа, че в момента си представяше как спокойната, внушаваща доверие скромност на кабинета му ще бъде обогатена с ренесансови елементи и какво ще бъде въздействието му.

Частити се закашля, извади кърпичката си от чантата и скри лице в ухаещите на лавандула дантели. Дъглас се наведе към нея и енергично я потупа по гърба.

– Задавихте ли се? – попита съчувствено той.

– Да, от нещо абсурдно – прошепна тя и се отдръпна, за да избяга от силната ръка върху гърба си.

– Наистина, *dottore*, трябва да видя помещенията, за да обсъдим обзавеждането – каза Лаура с решителност, която издаваше, че няма да се откаже от намерението си.

– О, моля ви, не искам да ви създавам проблеми...

Тя го спря с властно движение на ръката.

– Никакви проблеми не ми създавате, *dottore*. За това и дума не може да става. За мен ще е удоволствие. Едно много женско удоволствие... и много женски стил. – Тя кимна съчувствено. – Вие сте твърде зает с благородната си професия и не бива да се натоварвате с неща, които са в естествената област от задачи на жената. Най-добре е да дойда още днес следобед.

Господи, тази жена е тиранка, каза си ужасено Частити и хвърли

бърз поглед към Дъглас. Той изглеждаше като ударен от гръм. Въпреки това се поклони и каза:

– Вие сте твърде добра, синьорина.

– О, моля ви, да оставим етикецията – помоли тя и се засмя афектирано. – Дъглас, трябва да ме наричате Лаура.

Той се поклони отново.

– Вашата помощ ще е добре дошла, Лаура.

Лъжец, помисли си гневно Частити. Лъже и скърца със зъби. Намесата на тази жена му е непоносима, но веднага е разбрал, че ако продължи да ухажда Лаура дела Лука ще има материална изгода. Тази жена няма никакъв талант за обзавеждане на лекарски кабинет, но може да му докара куп пациенти.

– Частити, скъпа...?

Младата жена се обърна стреснато.

– Да, татко?

– Току-що предложих на контесата да прекара Коледа с нас в Роумзи Мейнър. Естествено, с мис Лаура. По това време Лондон е обезлюден и много скучен. У нас ще има домашно парти, както винаги, нали?

– Да – отговори бавно Частити, за да преодолее учудването и колебанието си. – Разбира се, че ще има парти. Идеята ти е великолепна, татко. Много се надявам да приемете поканата, контесо.

– Много мило от ваша страна, мис Дънкан. – Дамата, естествено, се поколеба, както изискваше доброто възпитание. – С удоволствие ще дойдем, стига гостите ви да не станат твърде много.

– О, избощо няма да ни притесните – възрази Частити с небрежен жест. – В къщата има достатъчно място. Колкото повече хора се съберат, толкова по-весело става.

Без да си остави време за размишление, тя се обърна към Дъглас Фарел.

– Снощи ми казахте, че няма да имате време да заминете за празниците в Единбург, нали? Не бихте ли желали вместо това да се присъедините за няколко дни към нашата малка компания? Баща ми отбелязва съвсем правилно, че по това време Лондон е пуст и мрачен.

Поканата за празниците беше идеалният случай да се сдобие със съпруга и с нови пациенти.

– Много ви благодаря, мис Дънкан, изключително любезно от ваша страна. Приемам поканата с удоволствие – побърза да отговори той и Частити се усмихна.

– Не би било лошо и ние да отхвърлим формалностите, Дъглас,

след като се готвим да отпразнуваме Коледа в кръга на семейството.

Той се поклони церемониално.

– Благодаря, Частити. За мен е чест.

Младата жена остана с впечатлението, че докторът е някак объркан. Очевидно мислеше за нещо. Може би се питаше по каква причина бе дошла тази покана. Не биваше да разбере, че посредническата служба работи с пълна пара. Ако Лаура посветеше цялото си време на добрия доктор, каквото очевидно беше намерението ѝ, лорд Дънкан можеше да прекарва много време насаме с контесата, без за се притеснява от властната и дъщеря.

Частити тайно потриваше ръце. За Коледа посредницата имаше две задачи: да се погрижи докторът да оцени предимствата на женитбата с госпожица Дела Лука, докато сестрите улесняват по всякакви начини сближаването между лорд Дънкан и контесата. Така щяха да убият две мухи с един удар. Обединени, трите сестри Дънкан бяха сила, която им позволяваше да се справят с всичко, с което се захванеха.

7

Дъглас се сбогува с Лаура дела Лука, докато Дънканови останаха, за да обсъдят по-подробно плановете за Коледа. Лаура бе настояла да получи адреса на кабинета му и с топло ръкостискане му обеща, че ще наmine още същия следобед, за да му даде ценните си предложения за обзавеждането.

Без ни най-малка представа как би могъл да се изплъзне от тази властна жена, Дъглас неволно се засмя, като си припомни как беше реагирала Частити на перспективата да се вложат флорентински стилови елементи в обстановката, в която доминираха кожа, месинг, дебели килими, събуждащи доверие етажерки с медицински книги и спокойни картини. Ако Частити са заемеше с тази работа...

Той разтърси глава. Това със сигурност не беше задача, която младата дама би поела с желание. Всъщност изобщо не можеше да си представи, че уважаемата мис Частити Дънкан би се месила в живота на другите хора. Тя изглеждаше крайно съдържана личност, съвсем различна от онези представителки на женския род, които досега бяха влизали в живота му. Може би тъкмо това я правеше толкова привлекателна. Това и острият ѝ, почти мъжки интелект. Какъв интересен контраст с външния ѝ вид, помисли си той. Частити беше крехка, нежно – закръглена и той си припомни как веднага бе забелязал пухкавата ѝ ръчичка снощи във великолепната червена рокля... ръката и бялата закръгленост на гърдите ѝ. Много женствена. Беше се насладил на всяка секунда, когато я вдигна и я сложи във фойтона... на усещането за топлата ѝ кожа под тънката коприна. Никакъв корсет – веднага беше разбрал това и остана много учуден. Фигурата ѝ беше съвсем естествена. Явно тя не се съобразяваше с модата. И в резултат разкриваше щедро прекрасните си извивки.

Като лекар той одобряваше напълно отказа на всяка жена да пристяга тялото си с рибешки кости и шнурове, но жените по принцип следваха трудно лекарските съвети. Още Мариан го беше научила, че суетата е много строга учителка. Устата му се изкриви в горчива гримаса, както винаги, когато мислеше за бившата си годеница, макар че оттогава бяха минали седем години. Перспективата да се омъжи за лекар на бедняци беше тежка обида за суетата на Мариан. Линията около устата му се задълбочи, като си припомни как тя буквално отскочи назад, когато той ѝ довери, че смята да открие кабинет в най-бедния квартал на

Единбург. Реагира така, сякаш в салона на майка и беше избухнал тиф или бяха нахлули пълчища бълхи. Развалянето на годежа стана толкова бързо и решително, че не му оставаше нищо друго, освен да се примири.

Онова, което беше смятал за искрена привързаност, се оказа пресметливост, основаваща се върху обществената му пригодност като съпруг. Разочарованието и болката постепенно се притъпиха от съзнанието, че поне беше разкрил измамата навреме.

Нямаше никакво намерение отново да се сблъска с женската безчувственост. Трябваше му жена и една добра връзка, удовлетворителна и за двамата партньори, без да се влагат чувства. Частити Дънкан, младата дама, презряла правилата на суетата, го привличаше, но у нея имаше и нещо, което го объркваше. Характерът ѝ беше твърде сложен и тя в никакъв случай не беше партньорката, която си представяше.

Как да реагира на предложението на посредницата? Какво да прави със синьорина Дела Лука? Опитният поглед на професионалист веднага бе открил в поведението и движенията и пристегнато в як корсет тяло, въпреки че беше ужасно тънка и не се нуждаеше от допълнително стягане. Ала строгият, еснафски вкус по отношение на облеклото я принуждаваше да носи корсет. Заедно с това той беше знак, че не е суетна, поне по отношение на тялото си. Тя беше своенравна и като всички своенравни хора не беше съвсем коректна във фактите и възгледите, които съобщаваше на другите на висок глас. На всичкото отгоре беше властна натура – това беше повече от ясно. Ала беше богата и недостатъците на характера можеха да се превърнат в предимства. Беше оставила у него впечатлението, че веднъж ухапала някаква цел, ще я преследва със страст и отдаденост. Да помага на мъжа си да изгради успешен, изискан кабинет – тази цел беше достойна за упоритостта ѝ.

За разлика от нея Частити Дънкан нямаше да се поддаде на каквито и да били опити за контрол.

Той зави по Харли стрийт и закричи към къщата, където се намираше новият му кабинет. Решението само се натрапваше. Макар да беше силно привлечен от уважаемата мис Частити Дънкан, тя не беше жената, която му трябваше. Лаура дела Лука... може би... Освен това беше убеден, че дамата няма да каже не.

Пъхна ключа в ключалката на външната врата, взе от масичката в антрето малкото писма, донесени за него, и отбеляза, че другите двама лекари са тук и са получили планини от поща. Е, трябваше да се поупражнява в търпение. Закричи нагоре по покритите с килим стъпала. Всеки ден идваше чистач, който метеше и лъскаше позлатения парапет.

Щом стигна до първата площадка, една врата се отвори и се показа дама на средна възраст с лорнет и строг кок на тила.

– Добър ден – поздрави тя. – Вие сте доктор Фарел, нали?

– Да.

– Аз работя в приемната на доктор Талгарт – съобщи тя, сочейки вратата зад себе си. – Той ме изпрати да попитам дали бихте желали да наминете за по едно питие, преди да се приберете днес следобед вкъщи. Около пет. Така да се каже, за добре дошъл.

– Много любезно. – Дъглас се усмихна. – Приемам с радост. – След кратък поклон той продължи пътя си към горния етаж. Естествено, и на него щеше да му трябва добра помощница. За съжаление прекрасната мисис Брудбент, която беше работила още за баща му и въртеше цялата практика в Единбург, не пожела да остави многобройните си внуци и да го последва в Лондон. Почтената дама беше убедена калвинистка и считаше английската столица за град на греха.

Той отвори вратата към апартамента, който беше наел, и се огледа изпитателно. Пестеливо мебелиран, с матовозелени стени. На някои места мазилката се ронеше. Прозорците трябваше да се измият, килимът да се смени. Мебелите бяха износени, кожената тапицерия на столовете беше скъсана. Трябваше да изхвърли всичко и да купи съвсем нова мебелировка. Скъпо начинание, което щеше да погълне мизерните му средства, но вече се беше погрижил да получи кредит от банката. Така щеше да започне с необходимия размах.

Той прекоси чакалнята и влезе в кабинета. Предшественикът му явно е имал вкус към тъмни облицовки и тежки махагонови мебели. Това е достатъчно да разболее дори съвсем здрав човек, каза си сърдито Дъглас, да не говорим за страдащ от подагра или необяснимо главоболие. Светло дърво, светли стени и топъл, мек килим щяха да променят напълно обстановката. Представи си синьо и златно и се потърси. В никакъв случай нямаше да посреща пациентите си в кабинет, обзаведен с ренесансов разкош.

Погледна часовника. Почти обед. В Сент Мери Абътс със сигурност го очакваха десетки отчаяни пациенти, беше гладен, Лаура дела Лука щеше да дойде в четири, за да го удостои с ценни предложения за мебелировката. Нервно зарови пръсти в косата си и почти на бегом остави Харли Стрийт зад гърба си.

Частити и лорд Дънкан се сбогуваха с контесата и дъщеря ѝ малко

след излизането на доктора.

– О, не, лорд Дънкан, в никакъв случай не мога да задържа книгата – възпротиви се контесата, когато гостът ѝ я остави на ниската масичка.

– Разгледайте я на спокойствие, мила моя – каза той и взе ръката ѝ, отрупана с пръстени. – За мен е голяма радост; че книгата, на която толкова се възхищаваше починалата ми съпруга, харесва и на вас.

Усмивката на контесата изразяваше съчувствие и радост.

– Благодаря ви, скъпи лорд Дънкан.

Той помилва ръката ѝ, пусна я и се обърна учтиво към Лаура:

– Мис Дела Лука, радвам се, че по Коледа ще имаме възможност да задълбочим познанството си.

– Да, точно така, милорд – кимна величествено тя. – Ще ми е много интересно да видя със собствените си очи по какво английската Коледа се отличава от италианската.

Лорд Дънкан ѝ намигна бащински.

– О, те са католици, нали? Говоря за италианците, разбира се. В добрата протестантска Англия не се занимаваме с глупости, мис Дела Лука.

– Но, татко, в Сент Джуд отбелязват празниците с католически ритуал – възрази тихо Частити. – При нас също има тамян и евхаристия, Лаура. Надявам се, че няма да ви се стори съвсем чуждо.

– Имах предвид по-скоро светското празненство – обясни Лаура. – Сигурно е много по-различно.

– О, да – каза любезно Частити. – В първия ден на Коледа организират процесия на глигански черепи, макар че всъщност ядем печена гъска. Коледните певци обикалят къщите, а на втория ден се организира лов. Сигурно всичко това ще е ново за вас.

– И за доктор Фарел – добави Лаура. – Съмнявам се, че шотландците празнуват Коледа като вас.

– Очаквам доктор Фарел да ни разкаже за обичаите в своята страна – отговори любезно Частити. – Желая ви приятен ден, контесо... Лаура.

Оперетният лакей ги изведе навън. Когато стъпиха на тротоара, лорд Дънкан се обърна и огледа фасадата на къщата.

– Странна жена – промърмори гой.

– Лаура ли? – попита е усмивка Частити.

– Да, да, разбира се. Не майка и... тя е прелестна... много мила...

– Прав си – кимна тържествено Частити. – И аз я харесвам.

– Що се отнася до дъщерята, не съм толкова сигурен – продължи все така тихо лорд Дънкан и тръгна в посока към Марбъл Арч. – Може

да бъде много напругаща.

– Според мен Лаура скоро ще си намери мъж – опита се да го успокои Частити, която подтичваше след него, за да не изостане. Откъде се бяха взели тези енергични крачки у вечно уморения ѝ баща?

– Хм – отбеляза той. – Защо покани и доктор Фарел?

– Като възможен съпруг за Лаура – призна честно Частити.

Лорд Дънкан спря изведнъж.

– Велики боже – почти извика той. И още веднъж: – Велики боже! – После отново тръгна напред.

Частити се изкиска и забърза след него. Баща ѝ нямаше понятие за съществуването на посредническата агенция. Познаваше само тайните на „Мейфеър Лейди“.

В четири следобед Дъглас се върна на Харли стрийт, за да посрещне специалистката по обзавеждане. Беше изтощен от работа и се страхуваше, че костюмът му е получил няколко петна по време на приема в Сент Мери Абътс – хигиената на тамошните пациенти не беше особено добра. Той намести яката си, закопча жакета и седна зад писалището в кабинета. Когато посетителката пристигна, лично ѝ отвори вратата, поздравя я и посочи с широк жест чакалнята.

– Е, хайде, Лаура, кажете ми какво би трябвало да направя тук.

– О, да! – Стиснала чантичката си под мишница, тя се заразхожда напред-назад.

– Да, да, веднага ми става ясно какво липсва тук. Необходими са постелни тонове... леки завеси... хубави тапицирани кресла с лека дамаска, удобни дивани... цветя покрай стените... картини с цветя. За да се създаде приятна, успокояваща обстановка. – Тя се обърна към Дъглас и умолително сплете пръсти. – Предайте се в моите ръце, dottore! Убедена съм, че знам съвсем точно как да вдъхна на пациентите ви чувството, че са добре дошли. Вече виждам обзавеждането на практиката ви...

Как да вдъхне на пациентите чувството, че са добре дошли. Да, това наистина беше съществено изискване. Дъглас се огледа със съмнение, опитвайки се да си представи постелните тонове. Със сигурност бяха по-добри от убитото зелено... Добре де, кимна си вътрешно той, само не златна украса. Не е необходимо трезвото, практическо успокоение да е непременно тъмнокафяво. Цветята създаваха приятни усещания. Възглавниците бяха удобни. За леките завеси не беше съвсем сигурен. Не си представяше чакалнята на кабинета си като вила в

провинцията. Погледна посетителката си със съмнение.

– Намирам, че пастелните тонове не са особено подходящи – възрази той. – Аз мисля по-скоро за бели стени с някои цветни петна.

Лаура избухна в афектиран смях.

– Не се занимавайте повече с това, dottore... искам да кажа, Дъглас. В Италия сме много официални в обръщенията. Лондонските нрави са ми още чужди.

– Наричайте ме, както искате – предложи той.

– Нали ще ми се доверите и ще оставите всичко в мои ръце? – попита тя и отвори вратата към кабинета.

Дъглас вдигна рамене и се предаде. Нямаше време да се занимава сам с тези неща. А и какво можеше да загуби?

– Ще ви бъда много благодарен – каза той, потискайки всичките си съмнения, както и спомена за къщата на Парк Лейн. – Искам да постигна онова, което тук, в Лондон, наричат изискано удобство.

Тя се обърна към него и му протегна ръце.

– О, dottore, доверете ми се! Аз съм много щастлива, че мога да направя това за вас. Разбирате ли, безделието ме прави нещастна, а този проект ми е точно по сърце.

Той улови ръцете ѝ.

– Благодаря ви. – Гласът му издаваше искрена сърдечност. Наистина ѝ беше благодарен. Всичко друго би било крайно неразумно. Точно това искаше, когато се обърна към посредническата агенция. Жена, която да участва активно в практиката му на Харли стрийт. Лаура дела Лука беше готова да поеме тази задача.

Тя остави ръцете си в неговата, докато той пое инициативата и меко, но решително се освободи. Изпрати я до улицата в падащия здрач и ѝ повика файтон.

– Много се радвам на бъдещата ни съвместна работа, Дъглас – каза тя на сбогуване и многозначително притисна пръстите му, когато ѝ подаде ръка, за да и помогне да се качи във файтона. Спомни си как предишната вечер беше вдигнал Частити и потръпна. Не изпитваше ни най-малко желание да окаже същата услуга на Лаура дела Лука. Разтърси глава и се постара да прогони неприятната мисъл.

– Аз също се радвам – промълви той и отстъпи назад. Когато файтонът потегли, Дъглас се обърна бързо към къщата. Не биваше да забравя за поканата на колегата си от първия етаж. Предстояха му още много неприятни стъпки, докато постигне целта си. За съжаление не можеше да ги ускори. Въпреки нарастващото си нетърпение и гнева, че не е в

състояние да лекува все по-дългата опашка от болни и нуждаещи се в Сент Мери Абътс, нямаше друг изход: трябваше да си завоюва благоволенieto на най-доброто лондонско общество, без да издава колко много бърза.

– Не, Кон, аз говоря сериозно – настояваше Частити. – Наистина изглеждаше като персонаж от „Сватбата на Фигаро“. Имах чувството, че всеки момент ще запее някоя ария.

– И къщата наистина е обзаведена като ренесансов палат? – попита Прюдънс с невярващ смях.

– Отвън не изглежда така. Една от типичните за Парк Лейн големи и изискани къщи, но вътрешността... все едно са донесли в Лондон половината богатства на Уфиците. Час по час поглеждах към тавана с надеждата да открия парче от Сикстинската капела. – Частити поклати глава. – Знам, че говоря ужасни неща, но не мога другояче. Беше толкова... толкова нереалистично.

– И синьорината ще бъде с нас през всички празнични дни – установи с въздишка Констанс. – Дали ще издържа цяла седмица в компанията ѝ?

– Ще се наложи да я понасяме много по-дълго, ако ни стане доведена сестра – отвърна с обичайната си откровеност Прюдънс.

– Да, но дотогава ще сме я омъжили, а трябва да признаеш, че майка ѝ е много мила жена – опита се да я успокои Частити. – Знам, че трябваше да се посъветваме с вас, преди да ги поканим, но татко ми стовари тази вест като гръм от ясно небе.

– Според мен това е добър знак – усмихна се Прюдънс. – Освен това къщата е негова. Може да кани, когото си поиска.

– Правилно – кимна Констанс. – Да се радваме, че се е съвзел и е съгласен да празнува Коледа. Още ли не е казал нищо за разходите по изхранването на толкова много гости?

– Още не – каза Частити. – В момента е романтично настроен и не го е грижа за баналностите на реалността.

– Щом като всички ще се съберат за Коледа, можем да си спестим замислената вечеря – предложи Констанс. – Не е нужно да го убеждаваме да приеме.

– Мисля, че чух стъпките му. – Частити наклони глава и се вслуша в разговора, който се водеше пред вратата на салона. Баща им говореше с Дженкинс.

След минута лорд Дънкан влезе и дъщерите му се надигнаха да го посрещнат.

– Много се радвам да ви видя заедно, скъпи мои. Все едно сме се върнали в старите времена – поздрави той, като потриваше ръце. Вечерната баня и няколко чашки уиски бяха оцветили бузите му в розово. – Наляхте ли си вече шери?

– Още не – отговори Констанс. – Чакахме те.

– Оставете на мен. – Той отиде до бюфета, където бяха наредени гафайте. – Има ли някаква особена причина, която ви е събрала днес?

– Никаква – каза Прюдънс. – Просто решихме да прекараме една вечер със скъпия си татко.

Лорд Дънкан се обърна с две чаши шери в ръце и измери дъщерите си с внезапно събудило се подозрение. Те срещнаха погледа му с невинни усмивки. Той подаде чашите на Констанс и Прюдънс и наля една чашка за Частити. След това застана със своето уиски до камината, много представителен в черния си костюм, истински баща на семейство. Закръгленото коремче, на което блестеше златен джобен часовник, издаваше, че не е човек, който си отказва сладостите на живота.

– А къде са мъжете ви? – попита той и отпи глътка уиски. Подозрението му не беше изчезнало.

– О, имат друга работа... или поне Макс има.

– Гидиън отиде на театър със Сара – съобщи Прюдънс. – Дават „Както ви харесва“. Тъкмо я разглеждат в училище.

Лорд Дънкан кимна бавно. Обясненията звучаха достоверно.

– Частити каза ли ви вече кой ще ни гостува за Коледа?

– Да, татко. Идеята ти е прекрасна – отговори Констанс. – Контесата ми изглежда очарователна жена.

– Сигурна съм, че голямата компания ще въодушеви Сара – присъедини се усмихната Прюдънс. – Лелите ѝ и без това са влюбени в нея. Ужасно я глежат.

– Какви забавления сте планирали? – попита лорд Дънкан.

– Засега никакви – отвърна Частити с поглед към сестрите си. – Трябва ли да измислим нещо специално?

– Смятам, че контесата очаква да се забавлява – обясни лорд Дънкан. – Не мислите ли, че е редно да поканим някои от съседите? На няколко питиета, не на вечеря.

– Най-добре на втория ден, след лова – предложи Констанс.

– Вечерята е сервирана, милорд – съобщи от вратата Дженкинс.

– О, много добре. – Лорд Дънкан потри ръце. – Донесохте ли от

избата „Шато Талбо“ Дженкинс?

– Разбира се, милорд. Две бутилки.

– Добре, много добре. – Той въздъхна тихо. – Последните две бутилки. Няма да намеря друго такова вино. Но реших, че поводът си заслужава, скъпи мои. Рядко ни се случва да седнем заедно на една маса.

– Защо смяташ, че няма да намериш друго такова вино, татко? – попита Прюдънс, докато вървяха към трапезарията.

Лорд Дънкан въздъхна меланхолично.

– Защото е твърде скъпо за нашия бюджет. Когато го купих, платих за него цяло състояние. Само бог знае колко ще струва сега.

Сестрите си размениха учудени погледи.

– Виж, татко, нямаш причини да си отказваш каквото и да било – започна Прюдънс. – Вярно е, че трябва да се ограничаваме, но когато Кобхъм се оттегли, ще отпаднат например разходите за коне и кола. Освен това вече намерих наемател за имота на село. Това означава допълнителен доход и той е повече от достатъчен, за да си купуваш добро вино. – Естествено тя беше достатъчно умна да не спомене за нарастващите приходи от „Мейфеър Лейди“. Баща ѝ не искаше да чува за този източник на пари.

– Има още нещо, което бих желал да обсъдя с дъщерите си – заяви лорд Дънкан и посегна към лъжицата за супа. – Прюдънс и Констанс вече имат собствени домакинства и нямат причини да се занимават и с тукашното.

– Но ние сме го правили толкова дълго, татко, че вече не можем да престанем – засмя се Констанс.

– Освен всичко друго, правим го с удоволствие – добави Прюдънс. – Това не изисква особени усилия.

– И накрая – правим го много добре – заключи Частити с дяволита усмивка. – Мама ни научи на тона. Нали разбираш, тя сигурно се радва, че сме заели нейното място, поне докато... ако... – Тя млъкна и сведе глава.

– Какво искаш да кажеш? – попита баща ѝ и я огледа подозрително изпод гъстите бели вежди.

Частити реагира с леко вдигане на раменете.

– Човек никога не знае какво може да се случи.

– Или кого може да срещнеш – допълни Констанс.

Настъпи мълчание. Лорд Дънкан имаше нужда от време, за да възприеме смисъла на казаното. Бузите му се зачервиха още малко и той заклати глава.

– Какви са тези глупости! – изръмжа туй. – Не знам какво ви става... откъде ви е дошло на ум... – Посегна към чашата си и продължи енергично: – Хайде да обсъдим как ще прекараме празниците. Честно казано, не знам как ще изхраним толкова много хора. Вече си мислех дискретно да уведомя ловната дружинка, че срещата не може да се състои в моето имение.

– О, не, татко! Коледният лов винаги е бил в нашето имение – възпротиви се Констанс. – Не можем да се откажем от традицията.

– Трябва да им поднесем питие, както са на седлата – напомни й лорд Дънкан. – Знаеш ли колко ще ни струва това?

– О, татко, сигурна съм, че ще се справим – възрази усмихнато Частити. – Петдесетина чашки ловно шери не струват кой знае колко.

– Щом сме се справяли досега, ще се справим и този път – обобщи Прюдънс.

– Освен това коледните забавления няма да са особено скъпи – изтъкна Частити. – Ще дадем парти за съседите, ловна среща на втория празничен ден, а през останалото време ще организираме игри – шаради, например. Те не са скъпи.

– По три яденета дневно за... за колко хора всъщност? – заговори замислено лорд Дънкан. – Закуска, обед, вечеря, да не говорим за чая. За колко души? – Той започна да брои.

– Дванайсет – оповести след малко с добре изигран ужас.

– Да не забравяме персонала. Вечеря и бал за прислугата. О, да, и подаръци!

– Чуй ме, татко. След смъртта на мама продължихме да празнуваме Коледа според старата традиция, а тази година имаме дори повече пари от предишната – възрази търпеливо Прюдънс. – Ти трябва да се погрижиш само за избата с вината. Поговори с Дженкинс какво имаме в избата и какво ще се поднася на масата. Нашата сметка при „Харпърс“ е отворена за всичко необходимо.

Негово благородие реагира с тихо изръмжаване, което можеше да се изтълкува като съгласие, и смени темата.

– Преди Коледа трябва да отидете на сватба, нали, момичета?

– Да. После ще вземем влака. Дженкинс и мисис Хъдсън ще отидат предния ден – обясни Частити.

– Тогава аз ще замина с тях, за да се убедя, че приготвленията вървят добре.

– Много добра идея – похвали го Частити, зарадвана, че баща ѝ иска да бъде полезен в подготовката на коледните празници. – Как

мислиш, коя стая да дадем на контесата?

– Според мен... зелената. Да, точно така – кимна решително баща ѝ. – Тя е най-хубавата гостна стая с прекрасен изглед към парка. Сигурен съм, че контесата ще я оцени.

– Е, поне посяхме едно зрънце – засмя се Констанс, когато след вечеря баща ѝ се оттегли с портото си в библиотеката и сестрите се качиха в салона на горния етаж.

– Да. Дадохме му да разбере, че нямаме никакви възражения, ако реши да встъпи във втори брак – допълни Частити, която се бе разположила удобно на дивана. – Или поне си мисля, че го направихме... Аз се опитам.

– Добре се справи – похвали я Прюдънс. – Но да не прекаляваме. Нали знаете колко е своенравен.

– Иска ми се да се освободи от страховете си, че нямаме пари – настави с въздишка Частити.

– Разбирам те – усмихна се съчувствено Прюдънс. – Ти живееш в този дом и трябва постоянно да слушаш оплакванията му. Ние с Констанс поне вечер си отиваме къщи.

– Е, не е чак толкова лошо – възрази Частити.

Констанс смръщи чело и смени темата.

– След като определихме зелената стая за контесата, къде ще настанем останалите гости? Какво ще кажеш за господин доктора, Час? Имаш ли идея?

– Да му дадем ли стаята до Лаура? – попита Частити. – Или е признак на лош вкус?

– Не виждам защо – засмя се Прюдънс. – Освен това не мога да си представя, че младата дама скача от легло в легло.

Сестрите избухнаха в смях. Представата беше наистина абсурдна. Лаура дела Лука беше твърде суха и задръстена за дискретни нощни излети.

– Но ако живеят в съседни стаи, ще се срещат по-често – каза Констанс. – Когато влизат и излизат, когато се качват и слизат по стълбите и така нататък.

– Тогава ще настаним доктора в китайската стая, а бъдещата му годеница – в розовата до нея – реши Частити и добави: – Убедена съм, че розовото ще ѝ хареса. Може да не е съвсем италианско, но е много красиво, а мебелите са в бяло и златно. Сигурно ще се почувства като у

дома.

– Дали ще доведат камериерки? – попита Констанс и посегна към бележника и перото. – Трябва да запишем всичко.

– Сигурно ще доведат собствена прислуга – кимна Прюдънс. – Мисис Хъдсън ще им намери подслон.

– Ами докторът?

– Съмнявам се, че може да си позволи слуга – отвърна Частити. – Освен ако не иска да направи впечатление.

– Който живее на Уимпол стрийт, обикновено има камериер – отбеляза замислено Прюдънс.

– Знам, че има икономка, която му готви – разказа Частити. – Наел я е заедно с жилището. По отношение на камериера не съм сигурна.

– Ще се наложи да го попитаме – каза Констанс. – Направи го при следващата ви среща, Частити.

– И кога ще е тя? – Младата жена смръщи замислено вежди. – Не знам адреса му и не мога да се свържа с него. Не можем да го намерим и чрез мисис Бейдли, защото това е адресът, използван от посредническата агенция.

– Но той знае как да се свърже с теб – отговори остро Констанс, стана и се прозя. – Знае, че е длъжен да се обади преди Коледа. Нали трябва да обсъдите как ще се пътува и тям подобни.

– Мога да попитам Лаура. Тя има адреса на кабинета му на Харли стрийт – предложи Частити. – Ще му пиша дотам. Не е нужно да се срещаме.

– Не, вероятно не. – Прюдънс кимна и в погледа ѝ светна любопитство. – Щом не желаеш, наистина не е нужно да се срещаш с него.

– Точно така – кимна решително Частити.

8

Частити бързаше по Кенсингтън Хай стрийт, вдигнала кожената яка на закопчаното си догоре палто, за да се предпази от ледения вятър. Шапката ѝ беше нахлупена дълбоко над очите, дългите ресни на шала се развяваха зад нея. Ръцете ѝ бяха скрити в подплатени с кожа ръкавици, краката – във високи ботуши. Въпреки това ѝ беше студено, вятърът зачервяваше бузите и нослето ѝ, зъбите ѝ тракаха болезнено.

Ъгловото магазинче на мисис Бейдли беше като спасително пристанище. Най-сетне тя влезе и камбанката извънтя приветствено. В стремежа си да прогони студа тя затвори вратата зад гърба си доста по-силно от обикновено. Влезе навътре и зарадвано пое топлия, ухаещ на сладкиши и бонбони въздух.

При звъна на камбанката мисис Бейдли излезе иззад завесата, която разделяше магазинчето от кухнята.

– О, добър ден, мис Час! – Лицето ѝ засия. – Божичко, изглеждате замръзнала! Елате и изпийте една чашка горещо какао. Тъкмо извадих от печката един сладкиш „Виктория“. – Тя вдигна плота на тезгяха.

– Да, усещам миризмата му – каза Частити и няколко пъти плесна с ръце, за да възстанови циркулацията на кръвта в изтръпналите пръсти. – В такъв ден няма нищо по-хубаво от какао и сладкиш. – Тя мина зад тезгяха, свали плота и последва мисис Бейдли зад завесата в кухнята. – О, тук е толкова топло – въздъхна благодарно тя.

– Седнете до печката, скъпа. – Домакинята сложи на плочата тенджерка с мляко. – На лавицата отсреща ще намерите няколко писма за вас.

– Благодаря. – Частити взе писмата и седна толкова близо до печката, че едва не се изгори. На всички пликове беше изписан адресът на „Мейфеър Лейди“ и тя ги пхна в джоба на палтото си, без да ги отвори. Най-сетне свали ръкавиците и се освободи от шала. – Ох, вече се чувствам по-добре – каза тя и въздъхна доволно. – Вятърът е направо леден и толкова силен, че едва не ме отвя. Всички хора по улиците са посинели от студ – включително аз.

– Да, днес не влизат много клиенти. – Мисис Бейдли ѝ отрязва голямо парче сладкиш с малинов мармалад. – В такова време всеки си стои къщи. Ето, мис Час. Ей сега ще стане и какаото.

Частити пое чинията и благодарно с топла усмивка. Мисис Бейдли

сипа какао в една чашка и го заля с топлото мляко, после го разбърка енергично. Когато какаото беше готово, тя постави чашата на ниското столче до гостенката си.

Частити пое с наслада аромата на шоколад и си отчупи парченце сладкиш.

– Как сте, мисис Бейдли? Как върви магазинът?

– О, много добре, скъпа – отговори доволно жената. – Преди Коледа винаги има много клиенти.

– Дали ще завали сняг за празниците? – попита Частити. Толкова беше приятно да седи в топлата кухня и да бърби за незначителни неща. В този миг извън камбанката и мисис Бейдли се втурна да посрещне новия клиент.

– О, докторе, вие ли сте! Къде се загубихте? На съм ви виждала повече от седмица! – извика тя, когато излезе в магазинчето. – Помислих, че сте ни напуснали окончателно.

– Миналата седмица се преместих, мисис Бейдли – отговори Дъглас Фарел. – В центъра.

Частити, която седеше неподвижна и не смееше дори да диша, забрави дори парчето сладкиш в ръката си. Точно той ли трябваше да дойде... за малко да се срещнем. Пет минути по-рано или по-късно – и щяха да се сблъскат на вратата. Как, за бога, щеше за обясни присъствието си в бедния квартал Кенсингтън? В магазинче, което служи за пощенски адрес на „Мейфеър Лейди“? Този мъж не беше глупав. След като се беше запознал с първата кандидатка на следобедния прием на мис Частити Дънкан, сигурно щеше да направи връзката.

– В центъра? – повтори възхитено мисис Бейдли. – И аз бих искала да живея там, особено по време на празниците. Много обичам да гледам големите магазини с празничната им украса. Е, какво ще обичате, докторе?

– О, обичайното... захарни пръчки и бонбони, по един фунт от двете – отговори с дълбокия си глас Дъглас. – Освен това нося писмо, което трябва да бъде взето.

– А, да. Оставете го на тезгяха или на етажерката, докторе.

Частити, която продължаваше да седи като парализирана зад завесата, чу как мисис Бейдли изсипа бонбони от големия буркан и ги измери.

Най-сетне тя преглътна парченцето сладкиш и облиза мармалада от пръстите си. Отпи от какаото, като внимаваше да не вдига шум с чашата. Сигурно Дъглас като чест клиент нямаше да обърне внимание на

шумовете, които идваха от частните помещения на собственичката, но това изобщо не намаляваше нервността ѝ.

Тя се послуша да чуе нещо повече от разговора между двамата, но звънът на камбанката над вратата ѝ показва, че клиентът си е отишъл. Мисис Бейдли се върна в кухнята с писмо в ръка.

– Не е ли странно, мис Час – каза тя. – Доктор Фарел ми остави писмо, адресирано до „Мейфеър Лейди“. Не е ли случайност, че в този момент вие седите при мен?

– Да, права сте – отговори Частити и посегна към писмото в ръцете на мисис Бейдли. – Нали знаете, много и различни хора пишат до вестника.

– Права сте – кимна домакинята, – но това не е типично за доктора. За какво ли ви пише?

– Нямам представа – отговори безгрижно Частити и прибави неотвореното писмо към другите в джоба ѝ. После стана и взе шала и ръкавиците си. – Трябва да вървя, мисис Бейдли. Много ви благодаря за какао и сладкиша. Сега съм по-добре въоръжена срещу времето.

– Така е, мис Час. Поздравете мис Прю и мис Кон.

– Благодаря. Вероятно няма да ви видя преди Коледа, затова още сега ще ви пожелаая хубав празник, мисис Бейдли, и щастлива Нова година.

– И аз ви желая същото, мила! – Мисис Бейдли я последва в магазина.

Частити отвори вратата и предпазливо огледа улицата. Дъглас тъкмо завиваше зад ъгъла.

– Довиждане, мисис Бейдли.

Тя махна на собственичката и излезе на тротоара. Дъглас вървеше в посока, противна на дома ѝ, но тя въпреки това го последва, без да мисли. Не искаше да се срещне с него, но държеше непременно да открие къде щеше да занесе двата фунта бонбони.

На следващия ъгъл го видя да върви целеустремено към края на улицата. Изчака го да завие отново и се втурна след него с бързина, която изобщо не подобаваше на дама, уплашена да не го загуби.

Кварталът ставаше все по-западнал и мръсен. По улицата вървяха твърде малко хора – естествено, заради студа, – а онези, които стояха на групички във входовете, бяха бедно облечени. Повечето от децата, които подскачаха насам-натам, бяха боси! Частити беше толкова ужасена, че буквално усещаше ледения калдъръм под краката си. Въпреки това следваше неотстъпно едрата фигура на лекаря, който крачеше напред,

без да погледне наляво или надясно.

– Ей, госпожо... госпожо... едно пени, госпожо... няма ли да ми дадете едно пени? – Ужасът от нищетата около нея беше толкова силен, че в началото не осъзна смисъла на произнесения като напев въпрос. Изведнъж спря и обърна глава настрана. Група дрипави хлапета се хилеха дръзко с протегнати ръце.

Частити отвори кесията си, без да я извади от джоба, и измъкна няколко пенита. Дълбоко хлътнали очи я гледаха жадно от мършавите лица и следяха всяко нейно движение. Като видяха монетите в ръката ѝ, – момчетата се приближиха и в погледите им светна нещо хищническо. Изведнъж Частити се почувства заплашена. Импулсът ѝ да последва Фарел се оказа глупав, но вече беше твърде късно да се върне, даже да намереше обратния път през лабиринта от улички. Трябваше да му признае, че го е последвала, макар че той сигурно щеше да реагира остро, като я види в този квартал. Взела решение, тя хвърли монетите колкото можеше по-далече на улицата, обърна се и отново пое по следата на доктора, докато момчетата се сбиха за парите като глутница гладни вълчета. Дъглас, който не я беше забелязал, зави в тясната уличка зад някаква църква и спря пред една врата в средата на редица от къщи. Отвори и влезе. Леденият вятър гонеше по улицата всякакви боклуци – слама, примесена с мръсотии, хартия, обелки от картофи и какво ли още не. Частити потрепери, защото студът проникваше през дебелото и палто. Не можеше да стои вечно тук. Опъна рамене, отиде до вратата и я отвори. Влезе право в малко, мрачно преддверие, препълнено с хора – повечето жени и деца.

Огледа се объркано. Мизерията, която я заобикаляше, беше ужасяваща и излъчваше типична миризма, която ѝ отне дъха. Помещението беше малко и задушно, огънят в камината разпространяваше миризма на въглища и дим, който се смесваше с изпаренията от газовите лампи.

Дъглас, който стоеше с гръб към нея, говореше нещо на жена с бебе на ръце, седнала на ниско столче. Той посегна към детето и съвсем естествено го вдигна на рамото си.

– Затворете вратата – заповяда, без да се обърне. Частити забеляза едва сега, че продължаваше да стои на входа и през отворената врата нахлуваше леден въздух. Тя нямаше работа тук. Най-добре да се махне веднага. Ала преди да се обърне и да излезе, Дъглас хвърли поглед през рамо и я видя. Зяпна я невярващо, докато голямата му ръка притискаше главичката на детето към рамото му.

– Частити? Какво, по дяволите...

– Видях ви на улицата и тръгнах след вас – прекъсна го бързо тя. – Няколко момчета ми поискаха пари и се уплаших. Знам, че се държах глупаво, но... – Погледна го безпомощно, знаейки, че обяснението й звучеше твърде жалко. Истината беше, че го бе проследила, а това беше недопустимо.

Бебето изведнъж се разплака и Дъглас му посвети цялото си внимание, сякаш бе отпратил неканената си посетителка. Докосна ушенцето му и детето изпищя още по-силно.

– Няма нищо, няма нищо – пошепна той и го залюля, докато майката го гледаше със смесица от надежда и безпомощност в уморените очи. – По всичко личи, че инфекцията е в ухото. Мисля, че можем да направим нещо за теб – заяви той с успокояваща усмивка. – Елате в кабинета, мисис Крокър. – Запъти се с детето на ръце към вратата в другия край на помещението и жената го последва.

Частити остана до входната врата, питайки се дали трябваше просто да изчезне и да се преструва, че никога не е била тук. Не, това не беше добро решение. В този момент усети как някой я подръпна за полата и сведе глава. Гледаха я безцветните очички на бледо момиченце на около три години с разранено носле. Частити намери в чантата си пакетчето ментови бонбонки, които винаги носеше със себе си, и подаде един на детето. То го огледа подозрително, после бързо го пхна в устата си, сякаш се боеше, че някой ще му го вземе.

Вратата към вътрешното помещение се отвори и мисис Крокър излезе на ръце с успокоеното дете. Дъглас се появи след нея и с мрачно изражение махна на Частити да отиде при него. Тя усети как затыпели погледи от десетина мършави лица я проследиха безучастно, докато мина покрай тях и влезе в малко помещение с оскъдна мебелировка от маса, два стола, етажерка с книги и параван в ъгъла.

– Какво търсите тук, по дяволите? – попита остро Дъглас.

– Вече ви казах. Видях ви и реших да ви настигна – каза тя, сякаш това беше най-естественото нещо на света. – Искях да ви задам един въпрос. Не, всъщност повече.

Тъмните му очи останаха изпълнени с недоверие, когато попита:

– А какво търси достопочтената мис Частити Дънкан в тази част на Лондон?

– Отидох на чай у една стара прислужница – излъга светкавично тя. – Живее на Кенсингтън Хай стрийт, над едно магазинче... лекарско магазинче. Ние – сестрите ми и аз – я посещаваме поред веднъж в месеца. Бедничката е много самотна. Тъкмо излязох, когато ви видях да

завивате зад ъгъла и си помислих, че това е удобен случай да ви задам въпросите си.

Дъглас примигна недоволиво.

– Вървели сте след мен по шест сравнително безопасни улици, за да влезете в този бедняшки квартал и да ме попитате нещо?

– Защо ви звучи странно? – попита Частити с прилив на надменност, надявайки се той да придаде на лъжата ѝ повече достоверност. – Като видя някого на улицата, не е необичайно да го последвам и да се опитам да привлека вниманието му, нали?

Дъглас нетърпеливо поклати глава.

– Защо не ме повикахте веднага щом ме видяхте?

Добър въпрос, каза си Частити. За съжаление честният отговор нямаше да ѝ помогне. Дъглас май не беше от хората, които проявяваха разбиране към женското любопитство.

– Повиках ви – излъга тя, – но вие не ме чухте. Вървахте много бързо. Преди да разбере какво става, се заблудих и вече няха друг изход, освен да ви следвам. Къде се намираме всъщност? – попита тя.

Устата му се опъна в тънка линия. Виждаше отвращението в кафявите ѝ очи, чу го във въпроса ѝ. Все едно беше чул Мариан, която му бе задала същия въпрос със същия тон.

– За съжаление това не е вашият обичаен терен – отвърна той с едва скривано презрение.

Частити се изчерви.

– Мислех, че не е и вашият – прошепна тя. – Това не е Харли стрийт, нали?

Той я измери с мрачен поглед и тя се почувства като насекомо под микроскоп. Гласът му прозвуча сухо:

– Не, не е Харли стрийт. Но ако стоите далеч от хората навън, ако не пипате нищо и никого и не дишате твърде дълбоко, можете да се наядате, че няма да пипнете някой микроб.

Червенията ѝ се задълбочи. Да, тя беше нежелана натрапница тук, но не бе направила нищо, за да заслужи презрението му.

– Добре, ще си отида – изрече тя, като събра цялото си достойнство. – Ще изляза и ще си потърся фойтон.

– Това е абсурдно! – изфуча той. – Да не си мислите, че по тези улици се движат фойтони?

Частити въздъхна дълбоко, за да се успокои.

– Ако ми обясните как да изляза от този лабиринт от улички и да стигна до някое познато място, ще ви оставя да работите. Виждам, че ви

чакат много пациенти.

Той не отговори веднага, но гневните бръчки над черните вежди се задълбочиха, фактът, че тази изискана дама си пъхаше носа в личните му дела, беше последното, от което се нуждаеше в този момент. Ако тя не можеше да си държи устата, скоро щеше да научи целият град. И тогава... колко богати пациенти щяха да дойдат на преглед при лекар, който практикуваше и в бедняшките квартали? Всички щяха да го избягват. Но след като лошото вече беше станало, не можеше да я остави да си отиде сама.

– Много се съмнявам, че ще се оправите в този лабиринт, както го нарекохте – каза най-сетне той. – Можете да бъдете сигурна, че ще привлечете нежелано внимание. Съзнавам, че обстановката ви отвращава, но ви моля да бъдете така добра и да изчакате, докато намеря време да ви заведа къщи. Седнете там. – Той посочи стола до прозореца.

Частити искаше да му каже, че „отвращава“ не е правилната дума. Намираще обстановката бедна, направо отчайваща, хората я изпълваха с ужас и съчувствие, но не я отвращаваха. Ала ироничният му тон събуди гордостта ѝ. Проклета да е, ако му обясни какво изпитваше в действителност.

– Ще седна в чакалнята – каза тя и му обърна гръб.

– Не ви го препоръчвам – отговори предупредително Дъглас. – Там дебнат куп заразни болести, а вие сте крехко растение.

– Вие да не би да сте имунизиран? – отзова се остро тя. Резките, обидни думи бяха неразбираеми за нея. Естествено той имаше право да недоволства от поведението ѝ, но това отиваше твърде далеч и тя нямаше намерение да му го позволи. – Не смятате ли, че тези болести могат да се пренесат върху хората, с които контактувате в другия си живот, доктор Фарел?

– Бъдете уверена, мис Дънкан, че се дезинфекцирам основно – отвърна той със същото презрение.

Частити отиде в чакалнята и намери празно място. Децата плачеха и подсмърчаха; майките раздаваха шамари и милувки с все същите празни погледи. Всички трепереха от студ. Частити раздаде всички ментови бонбони, които носеше, и си пожела да беше купила повече. В тази ужасяваща мизерия те бяха само слаба утеха. Въпреки това ѝ вдъхнаха чувството, че е помогнала поне малко. При тази мисъл се уви по-плътено в палтото си. Дъглас се движеше свободно между пациентите и тихо разговаряше с всекиго в чакалнята, преди да го въведе в кабинета.

Този лекар беше съвсем друг човек. Нямаше нищо общо със

светския медик от Харли стрийт, който живее на Уимпол стрийт... нито с мъжа, който обичаше музика и се бе проявил като очарователен и духовит сътрапезник, да не говорим за спътника ѝ във файтона, който си беше позволил куп дързости.

Очевидно беше добър лекар. Но защо работеше тук? Това ли бяха единствените пациенти, които го търсеха? Или практиката му на Харли стрийт още не вървеше и той не смееше да се откаже от тукашната? Тези хора можеха ли изобщо да му плащат? Сигурно получаваше само стотинки.

А може би това е съзнателно, свободно взето решение? – запита се внезапно тя, докато следеше как той коленичи на мръсния под пред една възрастна жена, чиито силно подути крака бяха увити в парцали. Дъглас разви парцалите, вдигна безформеното стъпало към светлината и внимателно опипа петата. В този миг Частити осъзна, че той лекуваше бедните хора с чувство, което според нея беше искрена обич. Те го гледаха в устата, погледите им го следяха, докато се движеше между тях. Но как, за бога, да свърже тази сцена с елегантния кабинет на Харли стрийт?

Защо се държеше така презрително, така враждебно, след като работеше с толкова любов? След като се гордееше с работата си! Държеше се така, сякаш тя го е изненадала да върши нещо, от което се срамува. Явно се чувстваше неловко, но защо?

Почти два часа Частити седя до стената и инстинктивно се опитваше да се направи невидима. Е, поне беше намерила отговора за какво служат бонбоните и захарните пръчки – на излизане възрастните пациенти носеха лекарство, а малките деца стискаха в шепите си сладки неща. Най-сетне и последният пациент влезе в кабинета и тя остана сама. Стана от разклатения стол, скована и премръзнала, отиде до камината и протегна ръце към догарящия огън.

Чу как вратата на кабинета се отвори и Дъглас каза:

– Доведете Мади след два дни пак, мисис Гарт. Много е важно да я видя още веднъж. Не забравяйте. – Частити се обърна бавно и видя мършава жена, която водеше за ръка слабо, дребно момиченце.

– Бедните... – пошепна безпомощно тя.

– Думата е точна. Наистина са бедни. – Дъглас мина покрай нея и клекна пред камината. Покри въглените с пепел, после се изправи и угаси лампите. – Е, интересен ли беше следобедът? Може би дори поучителен? – Тонът му отново беше враждебен, сякаш искаше да я предизвика.

– Не, беше потискащ – отговори тихо тя. – Разбирам, че искате да се преместите на Харли стрийт.

– О, така ли? – Дъглас избухна в тих смях. – Наистина ли разбирате? – Отвори ѝ вратата и тя излезе на заледената тъмна улица. Докато го чакаше да заключи, вдигна шала пред устата си.

– Но вие не заключихте!

– Тук няма нищо за крадене, а и някой бездомник може да потърси убежище срещу студа – обясни кратко той и сведе глава да я погледне. Бръчките на челото му не бяха изчезнали. – Много ли ще поискам от вас, ако ви помоля да запазете за себе си това малко приключение?

Очевидно му беше много трудно да произнесе тази молба. Частити отговори хладно:

– Не е в характера ми да клюкарствам. Освен това вашите дела не ме засягат.

Дъглас не изглеждаше много убеден, но въпреки това каза с кратко кимване:

– Да побързаме, преди да сме замръзнали.

Взе ръката ѝ и я повлече след себе си. Минаха покрай редица къщи, покрай голяма църква, прекосиха няколко мизерна улици – и изведнъж се озоваха на широката Кенсингтън Хай стрийт.

– На ъгъла ще вземем омнибуса – обясни Дъглас. – Ще ни откара право на Оксфорд стрийт.

Частити беше готова да възрази, че при този студ би предпочела файтон, но си замълча. След всичко, което беше видяла днес, не би се учудила, ако докторът нямаше пари за път. Тя имаше, но след необуздатата му реакция на намека ѝ, че страда от липса на пари, не биваше да рискува сцената да се повтори, като му предложи сама да плати пътя си.

За щастие омнибусът дойде бързо. Беше доста пълен, но Дъглас решително я бутна към средата, където имаше половин свободна седалка. Другата половина беше заета от едра жена, натоварена с пакети. Огромната чанта беше разтворена на коленете ѝ, тя бе извадила плетката си и плетеше. Частити се намести на седалката до нея, а Дъглас остана прав, с една ръка на облегалката, а с другата се държеше за една кука. Беше толкова едър, че я докосваше с рамото си и можеше да се държи, без да се протяга.

– Е, какви толкова важни въпроси искахте да ми зададете? – попита той и даде на кондуктора шест пенса, когато омнибусът спря рязко.

Пълната съседка на Частити трябваше да слезе и младата жена имаше време да обмисли набързо изреченото си оправдание. След преживяното следобедна то ѝ се стори доста жалко. Мърморейки нещо неразбрано, жената се измъкна от седалката, размахвайки пакетчетата си, докато

иглите за плетене стърчаха опасно от голямата ѝ чанта. Като раздаваше извинения наляво и надясно и си пробиваше път с помощта на ръста и дебелината си, тя най-сетне успя да слезе. Частити се премести на приятно затопленото място до прозореца и Дъглас седна до нея.

– Е? – настоя той.

Претекстът беше глупав, но тя не разполагаше с нищо друго.

– Не бях сигурна дали ще се видим още веднъж преди Коледа, а и нямам адреса ви – заговори тя. – Исках да попитам какво планирате за престоя си в Роумзи?

– Това ли беше въпросът... нищо повече? – попита невярващо той. – Вървахте след мен в мизерията на Ърлс Корт, за да ми зададете такъв банален въпрос?

– Вие го наричате банален, но като ваша домакиня аз съм много заинтересована да науча отговора – изсъска Частити, ядосана, че я принуждаваше да се оправдава. – Кога смятате да дойдете – на Бъдни вечер или в първия ден на Коледа? Колко време ще останете? Ще доведете ли камериер? Това са важни въпроси.

Той отметна глава назад и се изсмя без следа от хумор.

– Важни неща, мили боже! Да, предполагам, че за някои хора са важни. – Обърна глава и втренчи поглед в лицето ѝ. – Как можете след всичко, което видяхте днес следобед... не, простете. – Поклати глава и обясни: – Много добре знам, че не мога да очаквам разбиране от хора като вас.

„От хора като вас.“ Частити потрепери, но не от студ. За каква я смяташе той? Тя беше шокирана, ужасена, изпълнена със съчувствие към бедните хора. При други обстоятелства щеше да изпита безгранично възхищение към Дъглас Фарел, но враждебността му ѝ забраняваше това чувство. Освен това той имаше намерение да напусне кабинета в бедняшкия квартал и да живее и работи в центъра на града, сред богати и знатни личности, да се обзаведе със заможна съпруга... За съжаление не можеше да му каже всичко това – официално тя не знаеше нищо за честолюбивите му планове и ролята на богатата съпруга. Не биваше да се издава, че знае и за презрението, с което той говореше за изисканите пациенти, които трябваше да напълнят джобовете му. Всичко това беше разкрил само пред забулената посредница. Със същото презрение, което днес беше проявил към нея.

Все пак тя не можа да се удържи и отвърна остро:

– Щом смятате да напуснете тези хора заради по-леката и доходна практика на Харли стрийт, значи нямате право да хвърляте камъни по

мен, доктор Фарел.

Той замълча. Искаше му се да ѝ каже, че е видял отвращението, страха ѝ от нещастниците в чакалнята му. Не, не беше нужно да си губи времето в излишни обяснения. Но не беше подготвен за това, което последва.

– На следващата спирка ще слеза и ще взема файтон – заяви твърдо Частити и се изправи. Под трепкащите светлини на уличните фенери лицето ѝ изглеждаше мъртвешки бледо.

Дъглас понечи да я спре, готов да изрече дори някакво извинение, но се уплаши от бледността ѝ, още по-страшна поради контраста с червената коса. Остана с впечатлението, че тя всеки миг ще избухне в сълзи.

– Аз ще ви...

– Не, няма – прекъсна го рязко тя. – Благодаря, не искам. Пуснете ме да мина.

Той стана, тя се промуши покрай него и забърза към изхода. Той седна отново със здраво стиснати устни. Дали беше избягнал катастрофата, която застрашаваше всичките му планове? Беше бесен, защото Частити го бе поставила в положение да я моли за мълчание – сякаш Сент Мери Абътс беше нещо, от което се срамуваше. Беше бесен от неочакваната ѝ поява в кабинета му, защото имаше чувството, че разкрива мизерията на пациентите си пред някой, който не е в състояние да се живее в положението им – но и защото това беше заплаха за личната му сфера и за плановете му.

Все пак това не беше достатъчно извинение за невъзможното му поведение. В действителност той сам не разбираше какво го бе тласнало към този глупав изблик на враждебност. Обикновено криеше майсторски истинските си мисли и чувства. Знаеше, че е нереалистично да очаква някой от кръга на Частити да изпитва нещо друго, освен отвращение, към жалките обитатели на бедняшките квартали. Тя не беше скрила това чувство и това не биваше да го изненадва. Вече знаеше, че не може да очаква от една жена хем да отговаря на изискванията му, хем да проявява разбиране към мисията му. Отдавна се беше примирил с това, че ще трябва да се задоволява с мълчаливото ѝ търпение, без открити прояви на враждебност.

Но как да спаси ситуацията? Не можеше да прекара Коледа като гост на една жена, която беше наранил така дълбоко. А ако искаше да ухажва Лаура дела Лука, трябваше да я вижда. Коледа под един покрив беше идеалният шанс.

Когато омнибусът спря на Оксфорд Стрийт, Дъглас си проби път до изхода и слезе. Въпреки студа улицата беше оживена – цял Лондон се бе втурнал да купува коледни подаръци. Той се запъти към Уимпол стрийт, обмисляйки следващата си стъпка. Незабавно трябваше да приеме опит да се помири с Частити. Първо цветя, после визита със съответните извинения, накрая отговор на „важните“ за една домакиня въпроси, разбира се, ако все още се интересуваше от отговорите му.

Когато се прибра вкъщи, Частити все още се чувстваше емоционално изцедена. Мина бързо покрай Дженкинс, който ѝ бе отворил вратата, преди да успее да пхна ключа в ключалката.

– Всичко наред ли е, мис Час?

– Да... да, благодаря, Дженкинс. Просто съм замръзнала – извика тя през рамо, докато тичаше нагоре по стълбата към така желаната, добре позната усамотеност на салона си. Тук беше топло, огънят прачеше весело, лампите бяха запалени. Тя се освободи от горните дрехи, хвърли ги на стола до вратата и падна в дълбокото кресло пред огъня. Вдигна крака на решетката на камината и затвори очи.

Дженкинс почука и застана на прага с табла за чай.

– Мислех, че няма да ми откажете чашка чай, мис Час... срещу студа. – Той я измери със загрижен поглед. – Добре ли се чувствате?

– О, да – отговори тя. – Ще пия чай, благодаря. Знам, че имам нужда от него.

– Сложил съм и няколко от джинджифиловите сладки на мисис Хъдсън. – Икономът постави таблата на масичката до нея. – Мога ли да направя още нещо за вас?

Тя поклати глава.

– Не, благодаря. Студът ме изтощи до крайност. Когато човек непрекъснато се старее да поддържа телесната си топлина, се уморява много. – Тя си наля чай. – У дома ли е лорд Дънкан?

– Върна се преди десет минути и каза, че днес няма да вечеря вкъщи.

– Какво? – Частити се надигна изумено. – Каза ли къде възнамерява да вечеря?

– Всъщност не – отговори Дженкинс. – Помоли ме обаче да изгледа вечерния му костюм и нареди Кобхъм да бъде готов с каретата за седем и половина.

– Дали ще отиде в клуба си? – попита полугласно Частити.

– Нямам представа, мис Час.
 – Но май не ви се вярва – засмя се тя.
 – Негово благородие планира вечерта много по-грижливо, отколкото обичайното посещение в клуба. – Дженкинс се отдалечи с поклон.

Частити отпи от горещия чай и хапна от джинджифиловите сладки. Вероятно баша й щеше да прекара вечерта с контесата. Това беше радваща перспектива. Тя изяде сладките с нарастващ апетит и изпи две чаши чай. Постепенно шокът от преживяното следобедна отслабна. Но едно беше ясно: вече не искаше да има нищо общо нито с мистър Джекил, нито с мистър Хайд!

Тогава се сети за писмата в джоба на палтото си. Остави чашата и побърза да ги донесе. Обикновено отваряше пощата за „Мейфеър Лейди“ в присъствието на сестрите си и обсъждаха заедно отговорите. За следващия ден се бяха уговорили да пият кафе при „Фортнъм и Мейсън“, където организираха много от деловите си събирания, затова реши да почака дотогава. Накрая в ръцете й остана само писмото на Дъглас Фарел. Какво искаше той от „Мейфеър Лейди“?

Не можа да устои. Не на последно място и защото той беше неин личен проект или най-малкото тя го бе започнала. Настани се отново в креслото и посегна към писмото. Отвори го бързо и извади единствения лист. Листът носеше адрес на Уимпол стрийт... за разлика от предишните писма, при които използваше адреса на мисис Бейдли.

До всички, за които се отнася:

Влязох във връзка с предложената от вас дама и установих, че е подходяща. Нашият договор обаче предвижда да ми представите до три кандидатки. Ако имате в картотеката си и други подходящи дами, ще се радвам да се запозная с тях. Ще ме намерите на горепосочения адрес.

Ваш предан

Дъглас Фарел, доктор мед.

Частити прочете писмото с нарастващо възмущение. Какъв арогантен тон! Лаура дела Лука била подходяща, но той искаше още няколко кандидатки за резерва. Все пак работим с хора, каза си сърдито тя, не със самуни хляб: харесвам пълнозърнест хляб, но ще хапна и няколко филийки от селския и от типовия, преди да взема решение

Ако зависеше от нея, въпросът беше приключен. Агенцията беше изпълнила договора си, представяйки на доктор Фарел идеална

кандидатка, задачата на посредницата беше изпълнена. Оставаше обаче фактът, че той беше напълно прав. Те му дължаха още две кандидатки.

Тя пхна писмото обратно в плика и си каза, че няма да мисли за него. Утре щяха да обсъдят как да постъпят.

Дженкинс почука дискретно и влезе в салона, почти скрит зад най-големия букет парникови рози, който Честити беше виждала някога.

– Момчето от магазина за цветя тъкмо ги донесе за вас, мис Час – съобщи той и гласът му прозвуча приглушено зад стената от цветя.

– Велики боже! – Младата дама скочи. – Кой ги изпраща?

– Момчето не каза, но в цветята има бележка. – Дженкинс сложи букета на масичката. – Отивам да донеса ваза... или две.

– Да, донесете голямата кристална купа и севърската ваза, моля – каза Частити и вдъхна дълбоко сладкия аромат на розите. – Ще изглеждат прекрасно в тях. Освен това и ножица. Трябва да подрежа дръжките.

– Веднага, мис Час. – Дженкинс се наведе да вдигне няколко паднали листенца и побърза да изпълни желанията ѝ.

Частити намери картичката, привързана със сребърна панделка. Веднага позна почерка и това не беше чудно, защото тъкмо бе прочела писмото му. Обърна картичката и зачете:

Скъпа Частити, ще можете ли да ми простите някога, че се държах като глупак? Знам, днес бях отвратителен. Няма оправдания за такова поведение, затова и не се опитвам да се оправдавам. Моля, приемете искрените ми извинения.

Дъглас.

Частити прочете краткото писъмце още веднъж. Очарователно, елегантно – и звучеше напълно искрено. Без заплетени фрази, без празни приказки. От доктор Джекил ли беше извинението, или от мистър Хайд? Все едно. Само някоя много дребнава жена не би приела такова извинение. А тя не беше дребнава.

Освен това умираше от любопитство. Защо този забележителен светски мъж изведнъж се бе превърнал в грубиян? Да, това беше добра характеристика. С пациентите си беше толкова мил, припомни си тя, докато с неканената посетителка... Беше готова да си признае, че е нахлула неочаквано в личната му сфера, като е измислила някакво жалко извинение. Наистина беше глупаво да говори за Коледа и за собствен персонал с човек, който в продължение на няколко часа беше лекувал самоотвержено най-бедните от бедните. Да, Дъглас лекуваше хората в

бедняшките квартали на огромния, равнодушен град. Защо не бе измислила по-добър претекст? Но той реагира грубо и отблъскващо още преди тя да си отвори устата и да спомене Коледа. Дали защото се бе натъкнала на тъмната му тайна, или имаше и друга причина?

Нямаше да я открие, ако не приемеше извиненията му. Естествено, можеше да си замълчи и да не поднови поканата си за Коледа. Но нямаше да го направи. Трябваше да продължи да играе ролята на посредница. Женитбата на Дъглас Фарел и Лаура дела Лука беше в интерес на всички. За няколко дни трябваше да потисне враждебността си и да се държи като отзивчива и весела домакиня.

9

Лорд Дънкан тъкмо закусуваше с голям апетит задушени бърбечета и сланина, когато Частити влезе в стаята за закуска. Тя се наведе към баща си и го целуна по челото.

– Добро утро, татко.

– Добро утро, детето ми – отговори той и вдигна салфетката към устните си. – Опитай тези бърбечета, прекрасни са. Горещо ти ги препоръчвам.

Частити поклати глава.

– Толкова рано не мога да ям бърбечи. – Огледа го скритом и установи, че изглежда забележително самодоволен. Като котарак, попаднал в килер с мишки. Бузите му бяха розови, очите сияеха, разкошната бяла коса беше грижливо сресана.

– Кафе? – Частити вдигна каната и допълни чашата му. После се настани срещу него. – Къде вечеря снощи, в клуба ли? – попита безгрижно.

– Не, не... в кафе Роял. Отдавна не бях ходил там. Добре се е запазило, трябва да кажа. Много хубава вечеря. А бутилката монтраше беше чудесна. – Той сгъна вестника и се отпусна назад.

– В приятна компания? – Частити не вдигна глава от филийката, която мажеше с масло.

След кратка пауза отново се чу шумолене на вестник.

– Да, много приятна – отговори лорд Дънкан. – Вечерях с контесата.

– Чудесна жена – отбеляза Частити с искрена топлота. – И много културна.

– Да... – Отново шумолене на вестник. – Много добра компания... хубав разговор.

– Дали играе бридж? – попита замислено Частити. – Смятам да организирам турнир по бридж за Коледа.

– Сигурно играе. – Лорд Дънкан подаде глава над ръба на вестника.

– Надявам се, че нямаш намерение да участваш в турнира?

Частити се засмя. Бриджът не беше между силните й страни.

– Може би.

– Господи... Мога само да се надявам, че няма да си ми партньорка.

– О, колко си нелюбезен!

– Не, детето ми, честен съм. Добре, че сестрите ти се научиха да играят, както трябва. Все още не мога да определя коя е по-добра.

– Прав си, но те имат и повече възможности да се упражняват – възрази обидено Частити. – Макс и Гидиън играят много добре. – При тези думи тя неволно се запита дали Дъглас Фарел играеше бридж. Вероятно не. Той предпочиташе спортните занимания пред вечерите на масата за карти.

Трябваше спешно да се посъветва със сестрите си по темата Дъглас Фарел.

В късния следобед в чайния салон на „Фортнъм и Мейсън“ цареше оживление. Частити мина през въртящата се стъклена врата и веднага забеляза двете си сестри на най-хубавата масичка до прозореца с изглед към Пикадили.

– Добро утро – поздрави ведро тя, щом стигна до тях, и разкопча палтото си. – Добре, че тук е толкова топло. О, благодаря ви, Гастон, ето палтото ми. – Тя се усмихна сърдечно на внимателния келнер, който ѝ помогна да се съблече. – Ходих да си търся шапка за сватбата на Дейвид и Хестър, но не намерих нищо подходящо.

– Свободните духове мислят в същата посока – уведоми я гордо Прюдънс. – И ние ходихме за шапки.

– Но за разлика от теб си купихме, и то хубави – отбеляза доволно Констанс. – Освен това открихме идеалната шапка за лавандуловата ти рокля от шантунг и ти я носим.

– Шапката е точно като за сватба – потвърди Прюдънс. – Ти ще облечеш лавандуловата рокля, нали?

– Щом вие казвате, ще трябва да я облека – засмя се Частити. Прюдънс имаше непогрешим усет по всички въпроси на модата и двете ѝ сестри винаги се подчиняваха на преценката ѝ. Частити се обърна и огледа внимателно количката със сладкиши, която беше съвсем близо до нея. – Един шоколадов еклер, моля. – Облегна се назад, докато момичето поставяше чинията пред нея и пълнеше чашата ѝ с кафе.

– Как изглежда шапката?

– Страхотна е – увери я Прюдънс. – Турскосин филц с широка периферия, съвсем лек воал и голяма лавандуловосиня панделка. Последният вик на модата. Имам чувството, че е била ушита специално за твоята рокля. – Тя си взе малко ванилов сладкиш.

– Е, благодаря ви, че ме отървахте от една грижа – каза Частити и сложи сметана в кафето си. – Знаете ли къде беше татко снощи?

Сестрите ѝ поклатиха глави.

– Хайде, разкажи ни – помоли любопитно Констанс.

– Извел е контесата на вечеря... и то в кафе Роял. – Частити кимна многозначително. – Какво ще кажете?

– Многообещаващо – каза Прюдънс.

– Много многообещаващо – подчерта Констанс.

– На закуска беше ужасно самодоволен – разказа Частити, без да престава да яде. – Но има и още нещо, което трябва да обсъдим, и то не търпи отлагане. – Тя хапна още една хапка от шоколадовия еклер и се наслади на великолепната смес от шоколад и сметана, която се топеше в устата ѝ. Сестрите ѝ чакаха търпеливо.

Частити преглътна, отпи глътка кафе, опря лакти на масата и се наведе към тях. Заговори с понижен глас:

– Обещах да не казвам на никого, но естествено, пред вас не мога да премълча. Дъглас сигурно ще ме убие, но вие трябва да ми обещаете, че няма да кажете на никого. – Тя ги погледна въпросително и получи утвърдителни кимания. – Сега ще ви разкажа какво се случи вчера. – Разказът ѝ трая почти час, при което сестрите и задаваха въпроси или ахкаха ужасено, но през повечето време слушаха мълчаливо.

– Е? – попита задъхано Частити. – Какво ще кажете?

– Не мога да преценя – каза Прюдънс. – Какво необикновено поведение... да се държи толкова грубо.

– А това е картичката, която е сложил в букета. – Частити зарови в джоба си. – Как бих могла да устоя на такова извинение? Този човек има двойна идентичност!

– Сигурното е, че води двоен живот – установи Констанс, след като прочете картичката и я подаде на Прюдънс. – Кабинет на Харли стрийт и практика в бедняшките квартали. – Тя поклати глава. – Търси си богата жена, за да му помага да изгради изискана практика. Дано вече няма бедна жена, която да работи в кабинета за бедни.

Сестрите избухнаха в смях, макар че идеята не беше напълно абсурдна. Дъглас Фарел беше толкова загадъчен характер, че от него можеше да се очаква всичко.

– Дали ще се откаже от първата си практика, след като се настани на Харли стрийт? – попита Прюдънс.

– Предполагам – каза Частити и вдигна рамене. – Натам вървят нещата. Той каза на посредницата, че му трябва богата жена, чиито пари и влияние ще му дадат възможност да открие кабинет на Харли стрийт. О, щях да забравя! Той е изпратил писмо и на „Мейфър Лейди“. Моля ви, прочетете го. – Тя им подаде писмото с намръщено лице. – Хубав тон,

не намирате ли?

– Във всеки случай е арогантен – установи спокойно Констанс. – Но както често сме установявали, скъпа, това е черта, присъща на повечето лица от мъжки пол. Някои въпреки това са много мили.

– Някак си не мога да приема, че „мил“ е подходящата дума за човек като Дъглас Фарел – засмя се Частити.

– Но как е станало така, че се е установил в Сент Мери Абътс? – попита Прюдънс със смръщено чело и свали очилата си, за да ги избърше със салфетката – дейност, която често ѝ помагаше да мисли. – Той произхожда от заможно и знатно Единбургско семейство. Ти каза, че връзките на баща му са му помогнали да се установи в Лондон и ще му помагат и занапред. Какво го е отвело в Ърлс Корт?

Частити поклати глава.

– Нямам представа. Може да се е скарал със семейството си и да е бил лишен от наследство. Или нещо подобно. Това би обяснило нежеланието му да прекара Коледа у дома. Твърди, че е много зает с обзавеждането на жилището и кабинета си, но според мен обяснението е неубедително, защото каза, че е наел мебелиран апартамент. Е, как да реагираме? – Тя разпери ръце в безпомощен жест.

Констанс кимна.

– Може да е без средства, да има само докторската си титла – затова е отворил кабинет в единствения квартал, където може да го направи с малко пари.

– Може би – кимна Частити, но не беше убедена. – Не мога да си представя, че плаща наем за онази жалка къща. Освен това съм сигурна, че хората в онзи ужасен квартал с готовност отиват в кабинета му, но... – Тя млъкна и захапа долната си устна.

– Продължавай де – настоя Констанс.

– Ами... не знам. Това е само чувство. – Тя сипа още захар в кафето си. – Чувството, че е искрено загрижен за тези пациенти. Те означават нещо за него. – Тя разтърси глава. – Наистина не знам какво да мисля.

– Този вид практика не носи добри доходи – отбеляза Прюдънс и сложи очилата на носа си.

– Така е... затова има смисъл да се стреми към Харли стрийт – каза Констанс. – Пристига в Лондон без средства, няма приятели, значи трябва да работи нещо, докато вземе решение какво иска в действителност. Затова отваря кабинет в беден квартал и се заема да осъществи целите си за издигане в обществото.

– Да, в това има смисъл – промълви Частити, но отново не

изглеждаше убедена. – Той се разгневи ужасно, че видях кабинета му. Предполагам, че се е почувствал неловко и се е уплашил да не би да го издам и да осуемя честолобивия му план. Кой би отишъл при лекар, който до преди малко се е занимавал с пациенти от бедните квартали?

– Добър въпрос – каза Прюдънс и довърши сладкиша си.

– Е, какво смяташ да предприемеш, Час?

Частити избърса устата си със салфетката и отговори замислено:

– Любопитна съм. Искам да получа отговори.

– Какви отговори? – попита Констанс, която я наблюдаваше внимателно.

Частити отново вдигна рамене.

– Искам да знам какъв човек е Дъглас Фарел. Дали е само честолобив златотърсач или зад него се крие нещо повече? Докато го наблюдавах вчера с пациентите... той беше... беше... – Тя поклати глава. – Не знам как да ви го опиша. Отношението му не беше на обикновено съчувствие. Отнасяше се към бедняците с искрено разбиране, но с мен беше невероятно груб. Трябва да узнай причината.

Тя облиза шоколадовия крем, останал на върха на лъжичката ѝ, и добави:

– Освен това той е наш клиент, а ние обикновено правим всичко, което е по силите ни, за да доведем нещата до край. Не би било зле да се опитаме да подкрепим опитите му да ухажва Лаура и едва ако не стане нищо, да му предложим алтернативни възможности.

– Особено като се има предвид нарастващият интерес на татко към контесата – кимна Констанс. – Дъщерята трябва колкото се може по-скоро да излезне от сцената, за да поощрим татковото ухажване.

– Да не говорим, че на всяка цена трябва да се отървем от доведена сестра като нея – добави намръщено Прюдънс. – Час не би могла да живее под един покрив с такова досадно същество.

Частити потрепери.

– Ужасна перспектива, наистина. Главно заради това поканих Дъглас за Коледа. Сега сигурно си мисли, че поканата вече не е валидна.

– Е, добре, Час, какво ще предприемеш? – попита повторно Прюдънс и отпи глътка кафе.

– Почакай той да направи следващата стъпка – предложи Констанс. – Според мен няма да се задоволи с това извинение.

– Може би чака да види как ще реагирам – размисли на глас Частити. – И ще схване упоритото мълчание като отблъскване.

– Можеш да му благодариш писмено за цветята – засмя се

Прюдънс. – Това е учтиво, но нищо повече.

Частити кимна.

– Да, това е отговорът. Хладна, но достатъчно учтива благодарност, което отново ще му отвори вратата и ще му даде възможност да се извини повторно. – Тя извади от чантата си останалите писма, които беше взела от мисис Бейдли.

– Мисля, че за момента се справихме с този проблем. Хайде сега да прегледаме останалата поща.

Разделиха се на тротоара пред „Фортнъм и Мейсън“. Частити имаше намерение да се прибере вкъщи и да пише на Дъглас Фарел, за да пусне писмото следобед. Прюдънс трябваше да внесе в банката сумите, постъпили от продажбата на вестника, а Констанс щеше да посети събрание на застъпничките за правата на жените в Челси. Смяташе да разкаже повече за тези жени в следващото издание.

– Изпробвай роклята с шапката – посъветва Прюдънс сестра си на раздяла. – Взели сме я само за оглед и утре трябва да я върнем, ако не подхожда.

– Сигурно ще ми хареса – отговори Частити. – След като вие сте я харесали. – Размаха кутията с шапката, целуна сестрите си и се запъти към къщи. Дженкинс я посрещна както винаги на вратата и съобщи, че лорд Дънкан отишъл да посети Харпърс, доставчика на вино, на Грейсчърч стрийт и нямало да се върне за обед.

– Много се радвам, че отново започна да излиза – отбеляза Частити.

– Да, мис Час, имате право – кимна Дженкинс. – Отскоро негово благородие отново проявява интерес към живота. – Когато погледна Частити, в очите му имаше въпрос.

– Струва ми се, че стана някак внезапно...

– Така е – съгласи се Частити и добави тихо, с дяволита усмивка: – Между нас казано, смятам, че е замесена жена.

Старайки се да скрие усмивката си, Дженкинс попита:

– Наистина ли, мис Час? Желаете ли да обядвате?

– Да, моля ви. Ще седна горе в салона. Трябва да работя, затова ми донесете само малко хляб и сирене. – Тя изкачи стълбата, разсъждавайки, че Дженкинс сигурно няма да се зарадва, като разбере, че този път интересът на лорд Дънкан е доста по-дълбок от някогашните му бегли връзки с леконравни дами. Перспективата в къщата да влезе нова лейди Дънкан с непознати навици нямаше да зарадва нито Дженкинс, нито

мисис Хъдсън.

А какво ще стане с мен? – запита се внезапно тя, когато влезе в салона. Досега беше избягвала този въпрос. Какво щеше да прави, ако в дома им влезеше мащеха и поемеше управлението на домакинството? Погледна се в огледалото и направи гримаса. Мащехата беше приятна жена, но перспективата не беше особено радваща. А ако не успееш да омъжат Лаура, тя също щеше да живее под един покрив с новото си семейство! Трябваше сериозно да обмисли и тази възможност. Тогава сигурно щеше да се изнесе оттук и да заживее при една от омъжените си сестри като бездомна бедна роднина.

Частити забеляза, че в продължение на минути е стояла неподвижно в средата на салона и си е представяла мрачното си бъдеще. Разтърси енергично глава, сякаш можеше да отхвърли изцяло неприятната идея, и седна зад писалището си. Колкото по-скоро се помири с Дъглас Фарел, толкова по-добре. Трябваше бързо да го събере с Лаура и да се отърве от нея.

Тъкмо когато посегна към перото, Дженкинс почука на вратата. Сигурно носи обяда, каза си тя и му извика да влезе. Ала Дженкинс не носеше табла, а сребърна табличка с визитна картичка.

– Доктор Фарел предаде картичката си, мис. Не знаех дали ще се съгласите да го приемете. – Той ѝ поднесе табличката.

– Отиде ли си? – попита Частити и я завъртя между палеца и показалеца.

– Предложих му да почака в салона, докато се уверя приемате ли посетители или не.

Частити почти не се замисли.

– По-добре да го приема, Дженкинс. Предайте, моля, на доктор Фарел, че ще слеза веднага.

Дженкинс се оттегли с поклон и Частити се засмя доволно. Дъглас не беше дочакал отговора ѝ на увертюрата му. Инстинктивната ѝ реакция беше топла симпатия и разбиране. Сигурно е изтърпял адски мъчения, разкайвайки се и съжалявайки за поведението си, е не е могъл да изчака тя да уреди въпроса. Тя нямаше право да удължава ненужно мъченията му. Много скоро обаче съчувствието ѝ угасна. Никога не биваше да забравя, че този мъж има две лица и си е изработил ясна стратегия за постигане на целите си. Той имаше нужда от нея в едната страна от живота си. Да, това беше точната дума – тя му трябваше. Тя беше личността, която може да му отвори вратите на обществото и да му даде възможност да постигне честолюбивите си цели.

Е, тя имаше свои собствени цели и също щеше да се бори за осъществяването им. И една от тях беше колкото може по-скоро да го ожени за Лаура дела Лука, така че по тази точка нейната и неговата цел съвпадаха. Дали извинението му беше искрено – това нямаше значение, стига да ги приближава към целта.

Частити стана и се огледа в огледалото. Косите ѝ бяха в безпорядък. Студеният, сух въздух ги правеше скърцащи, къдриците ѝ стърчаха на всички страни. Тя се опита да укроти поне онези, които бяха близо до лицето ѝ, да ги приглади с пръсти, но те се навиха още по-ситно. Приличам на медуза, каза си с въздишка тя.

Погледна се, сякаш за да си припомни какво беше облякла сутринта. Един от любимите ѝ костюми – от тъмнозелена вълна с красиви ширити. Дългата плисирана пола се допълваше чудесно с жакет, набран на гърба, който подчертаваше тънката талия и закръглените хълбоци. Огледа се още веднъж и извади високата яка на светлозелената копринена блуза върху реверите на жакета. Вдигна рамене и си каза, че това е най-подходящият тоалет за приемане на извинения. Трябваше най-после да слезе.

Спусна се бавно по стълбата, опитвайки се да си представи как трябва да поздрави посетителя. С хладна любезност, реши накрая тя и отвори вратата към салона.

Дъглас стоеше до прозореца и се вираше навън към градината, скръстил ръце на гърба върху черния жакет. При отварянето на вратата се обърна и като я видя, лицето му се озари от усмивка. Изразителните черни очи засвяткаха. Закрачи към нея с протегнати ръце.

– О, Частити, колко мило от ваша страна да ме приемете! Почти не се надявах да ви видя.

Това беше мъжът, когото бе открила първата вечер, която прекараха заедно. Нито следа от вчерашната презрителна арогантност. Как можеше да бъде толкова различен? По някакъв тайнствен начин враждебността и съмненията ѝ се стопиха под искрената топлина на усмивката му. Ръцете ѝ се загубиха в здравата, закрилническа хватка и тя не направи опит да ги издърпа. Той поднесе и двете ѝ ръце към устните си и ги целуна толкова непринудено и естествено, че Частити изобщо не постави под въпрос поведението му – само с ъгълчето на съзнанието си регистрира, че той се държеше почти като любовник.

– Цветята са великолепни – каза тя. – Тъкмо възнамерявах да ви благодаря с писмо.

Той продължаваше да държи ръцете ѝ. Топлината и силата на

пръстите му ѝ напомниха как беше обхванал стъпалото на старата жена в кабинета.

– Цветята не са в състояние да изразят и половината и съжалението и разкаянието ми – отбеляза тихо той.

Странно, но дълбокият, пронизващ поглед на тъмните очи я накара да занемее. Тя вдигна очи към него и затърси в изражението му някакъв намек, че е неискрен и само се опитва да поправи грешката си. Ала не видя нищо друго, освен топлина и загриженост, която не можеше да е престорена.

– Можете ли да ми простите? – попита той, когато тишината се проточи.

Тя кимна, знаейки, че му бе простила в мига, когато влезе и видя лицето му. Въпреки това се чу да казва:

– Много бих искала да разбера как стоят нещата, Дъглас.

– Какво искате да разберете? – Бавно и колебливо той пусна ръцете ѝ и тя изпита странно усещане за загуба, когато престана да усеща топлината на кожата му.

– Вас – отговори просто тя и потри ръце, сякаш ѝ беше студено. – Искам да разбера вас. Защо работите там... с онези бедни, нещастни хора? Щях да ви разбера, ако бяхте нещо като мисионер, но вие не сте. Имате практика на Харли стрийт. – Безпомощно поклати глава. – Нещо не се връзва. Не съм убедена, че вчера имахте причина да се държите така зле. Защо бяхте толкова гневен и презрителен?

Дъглас вдигна едната си ръка към устата, без да откъсва очи от нея. Много отдавна очакваше някоя жена да го разбере. Преди години, когато беше млад, наивен, изпълнен със страстна отдаденост, изобщо не помисляше, че другите хора гледат на нещата по друг начин, не като него... особено жената, за която бе повярвал, че отговаря на любовта му. Жената, с която искаше да прекара живота си. Разрушаването на тази илюзия го засегна болезнено, толкова силно, че унищожи желанието му да се довери на някого. Споделяше единствено с двама-трима колеги, които, ако не бяха изпълнени със същата отдаденост като него, поне не я определяха като душевно заболяване. Като каприз може би, но не като провал.

– Можете ли да ми отделите половин час? – попита рязко той. Сигурно беше глупаво да ѝ се довери, но дори ако тя реагираше на обяснението му типично по женски, това нямаше да има особено значение. Частити вече знаеше достатъчно, за да му вгорчи живота, но някак си не му се вярваше, че тя е от хората, които биха направили нещо подобно.

Вероятно нямаше да разбере мисията му, но това нямаше да го разочарова. Този път щеше да го приеме спокойно. Не беше влюбен в Частити Дънкан.

– Да, мисля, че да – отговори с готовност тя. – Сега веднага?

– Да, сега. Ще излезем на разходка.

Предложението я учуди. Защо не можеше да отговори на въпроса ѝ тук, в спокойния, топъл салон? Чувството веднага ѝ подсказа, че по някаква причина той се чувстваше притеснен тук. За пореден път осъзна колко е едър, широкоплещест, със здрави мускули, които сякаш взривяваха затвореното пространство. Може би салонът не е достатъчно голям да побере тайната му – каза си тя. Може би се нуждаеше за разкритието си от свободен, неутрален въздух.

– Е, добре – кимна тя. – Отивам да си взема палтото и шапката.

Той кимна кратко и помоли сухо:

– Побързайте, ако обичате.

Отдавна забравил извиненията и чувството за вина, той се бе върнал към обичайното си поведение, спокоен и властен. Ала Частити веднага го извини, като си каза, че тази властност, често съчетана с арогантност, се срещаше често у мъжете с важни професии – сестрите ѝ бяха отбелязали това съвсем правилно. Пък и това поведение беше много по-добро от враждебността.

– Пет минути – усмихна се тя и го остави сам. Качи се в спалнята си и посегна към шапката, която беше носила сутринта – впечатляваща тъмнозелена барета с дълго шраусово перо, боядисано в зелено, което падаше на рамото ѝ. Косата ѝ, както обикновено своенравна, не можа да се скрие изцяло под шапката и няколко кичура нападаха по челото ѝ.

Частити седна пред тоалетната масичка и огледа малкия набор от козметични средства, които използваше. Суетността ѝ изискваше да се представи в най-добър вид пред Дъглас Фарел, който я интересуваше само като клиент. Е, това не е съвсем вярно, поправи я безмилостният глас на истината. Сега имаше личен интерес да се запознае с историята му.

Посегна към бележничето, чиито странички бяха импрегнирани с пудра, и се наведе към огледалото в търсене на лунички. Те се появяваха обикновено при слънчево време, затова сега откри само няколко точици на носа и бързо ги прикри с пудра. Запита се дали да подчертае устните си, но се отказа. Навън беше толкова студено, че устните ѝ веднага щяха да изсъхнат, а нямаше нищо по-грозно от напукани устни с падащ руж.

Частити бързо реши, че изглежда достатъчно добре за това ненадейно излизане. Нали отиваха само на разходка. Тя облече дебелия вълнен палто, взе маншона и ръкавиците си и изтича долу.

– Готова съм – извика тя и спря на входа на салона. Дъглас остави на масичката изданието на „Мейфъър Лейди“, което прелистваше, и стана.

– И вие ли четете това?

– Мисля, че всеки го прави – засмя се тя. – След процеса за клеветата този вестник има особено значение за нас, както можете да се досетите.

– Аха. – Той кимна. – Сигурно баща ви го е преживял много тежко.

– Да, не му беше лесно. Но това е минало. – Двамата излязоха заедно в залата.

– Вече не помня подробностите – каза той, вече до входната врата. – Не беше ли станал жертва на някаква измама?

– Да – отговори сухо Частити, защото не искаше да го окуражава за нови въпроси. – Излизам на разходка, Дженкинс. Ще се върна след половин час и бих искала да обядвам.

– Разбира се, мис Час. – Дженкинс им отвори вратата. – Приятна разходка. Желая ви добър ден, доктор Фарел.

Дъглас отговори сърдечно и вратата се затвори зад тях. Двамата останаха за малко на най-горното стъпало, за да свикнат със студа.

– Ще завали сняг – предрече Дъглас, пхна ръката на Частити под лакътя си и я поведе към тротоара.

– Откъде сте толкова сигурен?

Той се засмя.

– Не забравяйте, че съм шотландец. Ние от ледения Север знаем тези неща.

– О, а аз съм крехко стайно растение от Юга – отговори тя. – Ние, момичетата от Хемпшир, не знаем почти нищо за снега.

– Много се радвам, че ще прекарам Коледа на село – каза Дъглас и я погледна втренчено. – Разбира се, ако не сте оттеглили поканата си.

– Естествено, че не съм. Къде ме водите?

– Далече ли е Хайд Парк? – попита той и сведе поглед към ботушките ѝ. – Ако са ви неудобни, ще вземем файтон.

Няма да окураждавам екстравагантностите му, реши Частити.

– Ще вървим пеша – каза тя и пхна ръце в маншона. – Ботушите ми са много удобни.

Той кимна, хвана я за лакътя и я поведе към Оксфорд стрийт.

– Е, доктор Фарел, ще ми разкриете ли тайните си? – попита тя,

след като десет минути минаха в мълчание.

– Аз нямам тайни – махна с ръка той.

– О, не – засмя се Частити. – Вие сте най-тайнствената личност, която някога съм срещала, доктор Джекил!

– Доктор Джекил? – повтори слисано той. – Какво, по дяволите, искате да кажете?

– О, дадох воля на фантазията си. – Частити едва сега осъзна, че сравнението не беше особено ласкателно.

– Аз не бих нарекъл това фантазия – оплака се той. – Звучи твърде критично.

Частити ухапа долната си устна.

– Може би – призна тя. – Но трябва да се съгласите, че имам причини да мисля така.

– О! – Той кимна. – Значи не сте ми простили съвсем. Знаех си, че е твърде хубаво, за да е вярно. Или може би, че вие сте твърде хубава, за да сте истинска. Само светиците прощават и забравят с готовност и изцяло.

– Не съм светица. И нямам никакво желание да ме обожествяват.

Дъглас избухна в смях.

– Радвам се да го чуя. Самият аз съм толкова далече от светците, че изобщо не се чувствам добре в тяхната компания.

– В това отношение няма от какво да се опасявате – каза тя и вдигна глава към него. Харесваше бръчиците около очите му, когато се усмихваше. Той усети погледа ѝ и също я погледна. По бузите ѝ пропълзя топлина.

– Защо станяхте лекар? – попита рязко тя, за да сложи край на неловкостта си.

– По семейни причини – отговори небрежно той и я хвана здраво за лакътя, защото на Марбъл Арч цареше оживено движение. Мълча, докато влязоха в парка през Къмбърленд Гейт и тракането на железните колела, тропотът на копита и гърмът на мотори останаха зад тях.

– А, да, естествено... баща ви – каза Частити.

– И дядо ми, който започнал като лейтенант в индийската армия. Когато избухнало въстанието, бил само осемнадесетгодишен и онова ужасно събитие събудило в сърцето му вечно отвращение към войната. Заминал за Единбург, следвал медицина и станал общопрактикуващ лекар.

Двамата вървяха по тясна алея, където коне и ездачи можеха да се движат спокойно под високите дървета. Частити установи, че е

заинтересувана от семейната история на Дъглас.

– Значи сте лекар трето поколение.

– Поне четвърто или пето. Убеден съм, че между предците на фамилията Фарел е имало поне един бръснар и един собственик на баня, който се е наричал лекар. – Той се засмя тихо, наведе се, взе от земята голям кестен, излъска го в ръкава си и го вдигна към светлината. Кестенът заблестя в наситено кафяво. Дъглас го подаде на Частити с лек поклон и с пялата сериозност на мъж, който подарява скъп накит. Частити го прие с грациозен реверанс.

– Ще си играя с него на топчета. – Тя пхна кестена в маншона си.

– И вие ли сте играли на кестени като деца?

– Естествено. Имах един, който остана победител в продължение на цяла година. Накисвахме кестените в оцет, за да ги направим по-твърди. Моят беше неоспорим шампион. – Споменът му изтръгна усмивка, привлекателна и самодоволна, сякаш триумфът от детството продължаваше да му доставя удоволство.

Частити неволно се засмя.

– Разкажете ми за семейството си – помоли тя.

Дъглас хвърли поглед към облачното небе и накъдри устни.

– Подробна история ли искате или кратка версия?

– Подробна, разбира се.

Той склони глава.

– Може да съжелявате. Честно казано, не знам откъде да започна, но ще се опитам.

– Шест сестри – промълви страхопочтително Частити. – Досега смятах, че две са предостатъчно.

– Щях да съм безкрайно щастлив, ако имах само две – усмихна се Дъглас и спря пред пейка от ковано желязо с изглед към серпантините. – Искате ли да седнем за малко?

Частити кимна облекчено. Докато Дъглас разказваше, двамата минаха дълъг път. Слава богу, той не беше прогонен от семейството си. Точно обратното. От момента на раждането му са го обграждали с любов и внимание. Няваше и обяснение за оскъдните му финанси, тъй като произхождаше от заможно семейство, получило благородническа титла. Все още нямаше обяснение за внезапното му преместване в бедняшкия квартал на Лондон, а още по-малко за причината, поради която си търсеше богата жена.

– Какво ви се върти сега в главата? – попита тихо Дъглас.

– Искам да ви задам един много личен въпрос и търся подходящи думи – отвърна честно тя.

– Така ли? – В черните очи блесна усмивка. Студеният въздух беше зачервил връхчето на носа ѝ и той изпита абсурдното желание да го целуне. Смешно, естествено. – Защо просто не ме попитате? Мисля, че това е най-лесният път да стигнем до личното. Така поне се избягват недоразуменията.

Частити прибра полите на палтото си и започна с това, което най-много я интересуваше.

– Питам се защо не споменахте жена или годеница. Сигурно в живота ви е имало жена. – Тя следеше изражението на лицето му с опасението, че ще се покаже доктор Хайд. Беше съвсем близо до невидимата граница и можеше да я прекрачи.

Дъглас беше наясно, че въпросът е очакван. Той беше напълно естествен в разговор, който трябваше да разкрие истината. Все пак се опита да избегне прекия отговор и каза с лек, малко изкуствен смях:

– Скъпа Частити, аз съм заобиколен от жени. В моя живот има повече жени, отколкото е добре за един мъж.

– Знаете какво имам предвид. Не говоря за майка ви и сестрите. Били ли сте женен или сега планирате брак? – В очите на Частити святкаше решителност. – Ето, мисля, че бях достатъчно пряма. – „Я да видим

сега какво ще отговорите, господин ловецо на зестри.“

Да, опитът за бягство се оказа безполезен, но друго не се и очакваше.

– Не, наистина не – кимна той. – Честно казано, няхах време да мисля за това. Бях твърде зает. – Преди Частити да е попитала още нещо, той продължи бързо – А сега да поговорим за вас, мис Дънкан. Какво е вашето положение? Не виждам наблизно съпруг, но може би имате годеник? Или особено скъп приятел... например виконт Бриджъм?

Частити поклати глава и се примири с поражението. Естествено, той не можеше да разкрие пред една случайна позната онова, което беше доверил на професионалната брачна посредница.

– Не, нищо особено. Имам много приятели и от двата пола, но... – Тя вдигна рамене. – На хоризонта не се вижда брак. – Внезапно стомахът ѝ се обади шумно и протестиращо и тя се засмя. Отдавна беше минал половин час. – Гладна съм като вълк – призна тя и подуши въздуха.

Към тях се носеше силен аромат на печено месо. След минута го последва звън на камбанка и вик на уличен търговец, който хвалеше стоката си:

– Горещи бърбечета! Току-що опечена пържола! Заповядайте! Купете си...

– Пържолки! – извика Частити и скочи. – Къде ли е количката?

– Ще мине точно покрай нас – каза Дъглас, който бе станал заедно с нея. – Да видим какво предлага.

Той махна на продавача, който беше сложил на главата си дебела кръгла възглавница и върху нея пълна табла.

– Какво желаят господинът и прекрасната дама? – попита любезно младият мъж, свали таблата от главата си и я сложи на пейката. Стоката му беше наредена на скара върху дървени въглища. – Може би кексчета? Или сочна пържолка? Имаме и пастетче с бърбечета... най-подходящото за студения ден.

Дъглас погледна Частити, която преглъщаше мъчително. Тя посочи пастетче с препечена коричка.

– Искам това – реши тя.

Мъжът го уви в хартия и ѝ го подаде.

– И за мен същото – каза Дъглас, намери в джоба си шилинг и го подаде на продавача. Частити се настани удобно на пейката и жадно захапа горещата, хрупкава коричка, като внимаваше сосът от вътрешността да не потече по брадичката ѝ.

Дъглас се засмя и извади от джоба си голяма, чиста кърпа.

– Желаете ли салфетка, мадам? – И ѝ я поднесе с поклон.

– Благодаря – промърмори тя с пълна уста и си изтри брадичката. – Великолепно е, макар че цялата се омазах!

Нахраниха се бързо и без да говорят. Бяха твърде заети с вкусните пастетчета, за да мислят за друго. Най-сетне Частити смачка хартията и въздъхна доволно.

– Страхотно беше.

– И още как – съгласи се той. Взе хартията от ръката ѝ и я хвърли в близкото кошче. – Ще ми върнете ли кърпата? Благодаря.

Взе я, изтри устата и ръцете си и я пхна в джоба си. В тревата пред тях падна снежинка, после още една и още една...

– През декември не е много удачно да се яде навън – отбеляза той. – Хайде да се връщаме. Не искам да замръзнете на пейката.

– Стомахът ми е пълен и ми е по-топло – засмя се Частити, стана и пхна ръце в маншона си. Вече знаеше много за семейството му, но все още не знаеше отговора на най-важния въпрос. Може би той вече съжаляваше за решението си да ѝ се довери и се надяваше, че тя е забравила защо я покани да направят тази разходка?

Запътиха се към Къмбърленд Гейт и след няколко крачки тя каза направо:

– Обещахте да ми кажете истината за вчерашния следобед.

Дъглас се надяваше, че семейната му история я е накарала да забрави другата тема. Наслаждаваше се на компанията ѝ, както вечерта в ресторанта, и искаше да запази това приятно, непринудено другарство. Учуден и уплашен, той разбра, че за него беше много важно дали тя ще реагира правилно на онова, което искаше да ѝ довери, или щеше да сложи край на доверието, зародило се помежду им. Вече не виждаше в нея само разглезената млада дама от привилегированото общество. Нещо бе променило преценката му, макар че нямаше представа какво е то. Сега знаеше само, че за него е много важно да разбере, че е изтълкувал неправилно реакцията ѝ на клиниката и на пациентите му, че тя не е показала онова инстинктивно и внезапно отвращение, което той винаги очакваше и предполагаше.

Беше много по-просто да не ѝ каже нищо и да не рискува грешна реакция, но когато видя решителното ѝ изражение, твърдата линия около пълната уста, блестящите светлинки в дълбините на кафявите очи, той разбра, че тя щеше да му напомни за обещанието му.

– Много ли се стреснахте, като разбрахте, че имам кабинет в онзи беден квартал? – попита той.

– Да, естествено. Казахте ми, че имате кабинет на Харли стрийт. – Тя спря и вдигна глава към него. В очите ѝ светеше смесица от любопитство и бдителност. Шапката ѝ беше цялата в сняг и щраусовото перо висеше безсилно.

– Продължавайте – каза той, взе ръката ѝ и я поведе напред. – Искам да ми кажете само едно, Частити: можете ли да си представите защо един лекар решава да помага на тези хора?

Младата жена смръщи чело. Това беше нещо като изпит и тя имаше чувството, че е безкрайно важно да го издържи.

– Някой трябва да го направи – каза тихо тя. – Само защото са бедни, това не означава, че никога не боледуват... точно обратното, ако съдя по онова, което видях.

– Как мислите, какъв лекар им е необходим?

Бръчките на челото ѝ станаха по-дълбоки. Чувстваше се като на разпит. Сведе глава към стъпалата си и видя, че моравата вече се е покрила с тънък пласт сняг.

– Опитен лекар, предполагам – отговори замислено тя. – Има ли и други?

– Неквалифицирани.

– Аха. – Май започваше да схваща за какво става дума. – Не мога да си представя, че този вид практика носи добри доходи.

Той се усмихна горчиво.

– Не само това. Лекарствата са скъпи.

– Аха – повтори тя и си спомни, че всички пациенти излизаха от кабинета му с някакво лекарство. Изведнъж разбра.

– За да ги лекувате, трябва да купувате медикаменти.

– Точно затова ми е необходим втори източник на доходи – кимна той.

Частити едва не подсвирна.

– Затова ли е Харли стрийт?

– Затова.

Частити се намръщи още повече и събра извитите си вежди, сякаш обмисляше какво означава това. Най-сетне обобщи:

– Нима искате да ми кажете, че онези бедни дяволи в Ърлс Корт са първата ви грижа, Дъглас? Че ще лекувате богатите само за да можете да помагате на бедните?

– В основата си е точно така.

Той не беше в състояние да прецени как тя реагира на разкритието му, но харесваше начина, по който разглеждаше действията му от

всички страни и как мислеше, преди да каже нещо.

Частити вдигна глава към него и в очите ѝ имаше топла светлина. Красивата ѝ уста оформи усмивка, изпълнена с толкова искрена радост и симпатия, че сърцето му трепна.

Тя измъкна ръка от маншона и я пъкна в неговата.

– Дъглас, това е прекрасно, наистина великолепно.

Тя усети съвсем ясно неприятни тръпки, припомняйки си как не го харесваше и колко пренебрежително се изказа за него пред сестрите си. Той беше добър човек. Наистина добър човек. Да, беше малко странен и арогантен и не избягваше споровете. Но това не намаляваше увереността ѝ, че го е преценила погрешно, ужасно погрешно. След като съчувстваше на бедните и искаше да ти лекува, беше съвсем естествено да гледа критично на богатите хипохондрици. Също така естествено беше, че му трябва богата жена, за да осъществи мисията си.

Тя щеше да му намери най-добрата и най-богатата жена.

Дъглас се усмихна и стисна ръката ѝ.

– Сега разбирате защо ви помолих да си мълчите.

– Веднага го разбрах. Но не ми беше ясно какво правите там. Нямах впечатлението, че сте човек с хуманни амбиции.

– Не вярвам, че това великолепно описание се отнася до мен – каза той и погледна часовника си. – Трябва да вземем фойтон. В три имам богат пациент, а клиент, който си плаща, не бива да чака.

– Да, вероятно сте прав. – Частити издърпа ръката си. Изведнъж ѝ стана студено и посегна да вдигне яката си.

Дъглас свали дебелия шал, който носеше, спря и я обърна към себе си. Уви шала около шията ѝ и пъкна краищата му в отвора на палтото ѝ. Движенията му бяха сърчни и бързи, погледът му беше съсредоточен върху нея. Той намести палтото на раменете ѝ и го приглади с жест, който нямаше край. После сведе глава и я целуна съвсем леко по върха на носа. Частити спря да диша, опитвайки се да си внуши, че нищо не се е случило. Дъглас вдигна глава и се засмя гърлено.

– Бедното носле е съвсем почервеняло от студа. Отдавна имах желание да го стопля – обясни той.

– Но това не е особено почтен начин да го направите – отвърна тя, отдръпна се крачка назад и потърка носа си с тънката кожена ръкавица. По гърба ѝ се разляха сладостни тръпки. Топлината и ароматът на кожата му сякаш бяха полепнали по шала, който беше на врата ѝ. Бузите ѝ пламнаха и това не беше само от студа.

– Казах си, че въпреки това може да помогне – рече той и в

усмивката му нямаше и следа от съжаление. После обърна глава и изсвири пронизително, за да повика фойтон. Отвори вратичката и Частити побърза да се качи, без да му даде възможност да сложи ръце на кръста ѝ и да я вдигне. Той се засмя и се настани насреща ѝ.

– Бях забравил, че не обичате помагачи ръце – отбеляза засмяно той.

– Онова, което не обичам, са прекалено интимно помагачите ръце – поправи го тя с преувеличена острота, която не беше съвсем истинска. Дъглас отново се ухили и Частити изпита гняв, който прогони хармоничното и настроение от преди малко.

– Не ми отговорихте на един въпрос – каза тя, решена да отиде докрай, и присви очи. – Защо се държахте така лошо с мен? Убедена съм, че не е само поради обстоятелството, че случайно открих тайната ви. Има и нещо друго.

Той я измери с мрачен поглед. Лицето ѝ остана неподвижно, но беше готов да се закълне, че между златните точки в кафявите очи танцуваха искри. Тя искаше отговор и той имаше отговор. Само че отговорът със сигурност нямаше да ѝ хареса.

– Правя го по навик – отговори той.

Частити зяпна смяно.

– Навик ли? По навик се държите като тровав селяк? Това ли било? Няма ли друго обяснение? – Тонът ѝ издаваше дълбоко недоверие и беше достатъчно остър, за да му измъкне истината.

– Е, добре – изсъска въсено той. – Щом непременно държите да узнаете... Очаквах от вас определена реакция и това очакване ме разгневи. Затова излях гнева си върху вас.

– Какво сте очаквали? – Тя се наведе напред, за да вижда по-добре лицето му.

Дъглас въздъхна.

– Свикнал съм да събуждам предразсъдъците на жените – не само от моето семейство, а и от цялото ми обкръжение. Постепенно свикнах да мисля, че хората като цяло и особено жените са самодоволни, предубедени и ги мързи да мислят.

– Какво казахте? – Частити се слиса още повече. Продължи да го гледа, докато забеляза, че устата ѝ беше отворена, и бързо я затвори. – Хората като цяло и особено жените – повтори като ехо тя. – Никога не бях чувала по-арогантно, по-предубедено... и по-глупаво твърдение. И вие смеете да ми говорите за самодоволство и нежелание да мислиш... Велики боже! – Тя издиша шумно, за да даде израз на отвращението си.

– И това ми било лекар!

Лека усмивка се плъзна по устните на Дъглас и се спря в ъглите. В черните очи затанцува смях.

– Виновен съм, признавам – изрече съкрушено той и разпери ръце.
– Ако бях заподозрял, че изричам тези думи пред боркиня за правата на жените, щях да си отхапя езика.

– Щяхте да внимавате повече какво говорите, но нямаше да се поправите – контрира тя.

– Признавам, че всяко правило има изключения – изрече сериозно той, но очите и устните му продължиха да се усмихват. – Как да не го призная, като се намирам в компанията на едно от изключенията?

Частити се постара да запази достойното си възмущение, но в усмивката му имаше нещо неустойимо. Тази усмивка изразяваше признаване, похвала – само някъде в дълбините ѝ се криеше разкаяние. Неволно и нейните устни се накъдриха в усмивка.

– Това специално правило има повече от едно изключение – изрече важно тя. – Нали познавате сестрите ми?

– О, да! – Той кимна. – За съжаление не съм имал удоволствието да поговоря по-дълго с нито една от тях, но съм абсолютно сигурен, че и двете са интелигентни жени с аналитичен ум и способност да мислят.

Частити скръсти ръце.

– Видях, че четете „Мейфеър Лейди“. Какво ще кажете за жените, които пишат за вестника? И те ли са мързеливи, самодоволни, предубедени?

– Вероятно не – трябваше да признае той. – Но някои статии във вестника се обръщат точно към такъв тип жени. Помислете и ще разберете, че съм прав.

Частити не възрази. Така беше по-просто, отколкото да си напомни, че тя и сестрите ѝ често се изразяваха за другите жени с думи, които много напомняха мнението на доктора.

– А какво ще кажете за суфражетките? – попита предизвикателно тя. – В тях и в тяхната цел няма нищо самодоволно.

– Не.

– Какво мислите за борбата им? Трябва ли жените да получат правото да гласуват?

Тонът ѝ ставаше все по-остър, сякаш го подлагаше на изпит.

Дъглас веднага разбра, че тази тема интересуваше много силно мис Дънкан. Нямаше съмнение от коя страна на барикадата стои тя.

– По принцип нямам нищо против това – отговори предпазливо

той.

– Но на практика сте против. – Тя се облегна назад с тиха въздишка, която сякаш казваше: „Знаех си.“

– Не, не, момент! – Той вдигна пръст, за да ѝ попречи да продължи. – Въпросът е много сложен. Повечето жени, които познавам, изобщо не искат да гласуват и няма да знаят какво да правят, ако суфражетките им извоюват това право. Майка ми и сестрите ми се чувстват достатъчно влиятелни в своята женска сфера и така е в действителност.

– В собствената им сфера – повтори Частити. – Обичайният аргумент. Жените имат свой свят, мъжете – техен. Двата свята никога няма да се срещнат. За всички е ясно кой от двата свята е по-могъщ и по-значителен – добави тя, макар да съзнаваше, че говори поучително като Констанс. Обикновено виждаше и двете страни на проблема, но по незнайно каква причина Дъглас Фарел я предизвикваше да аргументира едностранчиво.

– Хайде да се споразумеем, че по този въпрос сме на различни мнения – предложи Дъглас. – Аз не съм против идеята сама по себе си, но бих се поколебал да я приложа на практика, преди мнозинството от жените да придобият образование и способността да мислят извън домашната си сфера, да се интересуват от теми, които днес са територия на мъжете.

Той смяташе, че е намерил много дипломатична формулировка, но мис Дънкан явно не беше на това мнение.

– Нищо чудно, че не се стремите към брак – отбеляза тя с мил, почти ласкателен глас. – Как бихте могли с тази традиционна представа за жените, с тези глупави предразсъдъци? Мога да си представя, че жената, която съответства на високите ви изисквания, няма да хареса мъж, който има толкова лошо мнение за женския пол. – За да покаже, че слага край на разговора, тя скръсти ръце.

Дъглас се почеса по носа.

– А аз се надявах, че сме в началото на многообещаващо приятелство – промърмори той. – Нима съм толкова непоправим, толкова несимпатичен, че не искате да ме признаете за свой приятел, мис Дънкан?

– Не сте несимпатичен – отговори сърдито Частити. – Но възгледите ви не ми харесват.

– О, това ли е всичко? – В гласа му звучеше облекчение. – Сигурен съм, че ще се променя.

– Ако се промените, вече няма да сте същият човек – възрази тя, когато файтонът спря пред къщата ѝ.

Дъглас скочи и официално ѝ подаде ръка да слезе. Плати на файтонджията и я придружи до входната врата.

– Трябва да ви върна шала – каза Частити и измъкна краищата му от палтото.

– Позволете. – Той посегна и го разви от шията ѝ. Двамата стояха съвсем близо един до друг и тя усещаше топлия му дъх върху бузата си. – Е – каза той и хвана двата края, без да ги свали от шията ѝ, – приятели ли сме, мис Дънкан?

– Да, естествено.

Той се наведе и докосна устните ѝ със своите. Това беше целувка на приятел и Частити я беше разменяла с много мъже. Този път обаче се случи още нещо. Дъглас дръпна двата края на шала, притегли Частити към себе си и завладя устните ѝ в истинска целувка. Тя затвори очи и въпреки всички повели на разума отговори на целувката, сложи ръце на раменете му и се хвана здраво за него. Изведнъж двамата се разделиха, изправиха се един срещу друг като замаяни и се погледнаха втрещено.

Частити вдигна ръка към устата си, без да сваля поглед от Дъглас, който се усмихна разкаяно.

– Подпечатване на приятелството – промълви той, но в гласа му не звучеше убеденост.

Частити се възползва от отворения път.

– Да – потвърди тя. – Приятелство. Естествено. – Свали шала и го подаде на Дъглас. – Боже, все още не сме говорили за Коледа.

– Да, не сме.

Частити продължи бързо и делово:

– Ние – искам да кажа, сестрите ми и аз – ще пътуваме на 24 декември. Ще вземем влака в четири от гара Ватерло. Най-добре е да пътувате с нас. Или предпочитате да дойдете на първия ден на Коледа?

– За мен ще бъде удоволствие да пътувам с вас и със сестрите ви на двадесет и четвърта – каза той с лек поклон.

– Имате ли камериер?

Дъглас се разсмя и смущението помежду им изчезна.

– Скъпа Частити, нима след всичко, което ви разказах днес, все още мислите, че имам камериер?

– Вижте, Дъглас, вече знам, че не винаги сте такъв, какъвто изглеждате – отговори с достойнство тя, но не можа да издържи и също се разсмя. Поклати глава и затърси ключа в чантата си. – Не, разбира се, че не очаквам да си доведете камериер. Въпреки това бях длъжна да попитам.

– Не мога да си представя защо – каза той, взе ключа от ръката ѝ и

го пъкна в ключалката. Отключи и ѝ отвори вратата.

– Благодаря – пошепна тя. Въздухът помежду им беше наситен с напрежение и тя побърза да се мушне покрай него във входа. Той протегна ръка и леко плъзна пръсти по бузата ѝ – бегло, но дълбоко интимно докосване.

– До скоро, Частити – промълви той и ѝ подаде ключа. В този момент от сянката на залата се появи Дженкинс.

– Благодаря, че ме нахранихте – каза Частити, съзнавайки, че думите ѝ звучаха глураво. Влезе бързо и затвори входната врата.

Дъглас се запъти към Харли стрийт в неизпитвано досега опиянение на духа. Случилото се преди малко беше абсолютно неразбираемо за него. След Мариан не поддържаше връзки с жени от своя обществен ранг и те не му липсваха. Парен каша духа, казва народът, напомни си той, докато се изкачваше към кабинета си на втория етаж. Откакто беше започнал работа в бедняшките квартали на Единбург, изразходваше цялата си енергия, емоционална и физическа, за бедните и слабите – те се нуждаеха от всичко, което можеше да им даде. Имаше любовница, приятна, непретенциозна личност, която беше щастлива, че той ѝ плащаше наема и задоволяваше при нея сексуалните си потребности. Когато Дъглас напусна Единбург, тя много лесно си намери друг да я издържа – двамата се разделиха, без да се оплакват, като най-добри приятели.

Той напусна града едва след като остави там добре работеща клиника с обучени лично от него млади сътрудници, мъже и жени, финансирана в голяма степен с личните му средства. Замина за Лондон, търсейки ново поле за действие. Тъй като средствата му стигаха за издръжката само на една клиника, реши да открие кабинет на Харли стрийт и да си намери богата жена. В живота му имаше място само за брак по сметка, но честен, за сделка, обусловена от учтивост и съобразяване с потребностите на другия. Животът, който водеше, изключваше романтичната любов с всичките ѝ изкушения и капани, флиртът с младата дама Частити Дънкан можеше само да го отклони от целта му.

Като видя, че вратата към кабинета му е отворена, той се намръщи. Все още не беше наел помощница, а пациентът щеше да дойде едва след половин час. Влезе и извика:

– Ехо! Има ли някой тук?

– О, *dottore, dottore!* – От кабинета излезе Лаура дела Лука с няколко парчета плат в ръце. – Тъкмо изпробвах няколко идеи. Икономът ми отключи, когато му казах, че работя с вас по новото обзавеждане.

– Така ли? – Икономът сигурно е получил добър бакшиш за Коледа,

помисли си Дъглас със справедлив гняв. Не искаше тази жена, нито който и да било друг, да влиза свободно в частните му помещения. От друга страна обаче... не можеше да обвинява бедния иконом – Лаура сигурно беше помела възраженията му като уличен метач боклуците от пазара в Ковънт Гардън.

– Мисля, че това е особено подходящо за чакалнята, *dottore* – продължи бодро Лаура. Очевидно не беше забелязала мълчанието му и липсата на поздрав. Показа му парче светла дамаска на цветчета и продължи – Представете си как ще стои този плат на креслата! Потърсих по магазините подходяща гарнитура за сядане и в един прелестен малък магазин в Кенсингтън открих няколко дълбоки кресла, които ще изглеждат чудесно с тази дамаска. Ще направим дълги калъфи, за да не се виждат краката на креслата. Според мен това е вулгарно, не намирате ли и вие?

– Но краката са необходимост – осмели се да възрази Дъглас.

– Да, естествено, че са необходими. – Лаура махна пренебрежително. – Все пак не е нужно да натоварваме погледа си с подобни неща, нали, *dottore*? – Тя го заплаши шеговито с пръст. – А това пък ще изглежда прекрасно на прозорците, естествено, с подходящи панделки и с богато надиплена къса завеска в средата. – Показа му второто парче батиста, със същата шарка като първото.

Дъглас го погледна втренчено.

– Не е ли същото?

– Не, не... мъжете нямат око за тези неща. Вижте, шарката е друга, цветовете също се различават. Тази е на златна основа, другата – на синя.

– Аха. – Дъглас кимна и си представи къщата на Парк Лейн. Там също царуваха синьо и златно, но въпреки това къщата не приличаше на селско имение.

– А под тази плътна завеса ще използваме за прозорците нежна дантела. – Лаура триумфално му показва парче бяла дантела. – Само си представете какво ще се получи, *dottore*! – Тя застана пред един от високите прозорци, вдигна в едната си ръка бялата дантела, а в другата – дамската и извика възхитено – Колко сладко! Наистина прекрасно!

– Да – отвърна глухо Дъглас. „Сладко и прекрасно!“ Велики боже, сладко и прекрасно, и това в приемната на един лекар! Всички от бранша сякаш да му се подиграват.

– Ще сложим и малки златни масички – продължи бързо младата дама. – Намерих най-подходящите. Най-добре по една за всяко кресло –

така е най-удобно. А на стените ще сложим картини с цветя – така страдащите и уморените ще бъдат заобиколени от атмосфера на красота и мекоота.

Като в будоар на стара дама, помисли си Дъглас. Но не биваше да бъде неучтив... Нали възнамеряваше да ухажда Лаура дела Лука. Ако се усмихваше, кимаше и се подчиняваше, плановете за декорация щяха да потънат някъде в италианското море.

– Почакайте да видите какво съм измислила за кабинета ви – продължи многообещаващо Лаура и тръгна пред него, размахвайки ръце. – Тук ще окачим на прозорците същата дантела, за да пази от слънцето, но ще използваме плътни завеси със златна шарка и червени пискюли. Разбира се, столовете ще бъдат тапицирани с червена кожа. Плотът на писалището ви също ще е червен. И непременно многоцветен килим – червено, синьо, златно. Перфектна обстановка. – Тя кимна решително. – Само си представете как ще изглежда, *dottore!*

Дъглас вече трепереше от ужас. Щеше да преглежда пациентите си в помещение, което напомня на бордей... Покашля се и се опита да измисли начин, по който тактично да отклони вниманието ѝ. Ала тя продължи неудържимо:

– По стените ще окача италиански картини. Те са ненадминати, нали знаете, нищо не е по-добро от италианското изкуство. Естествено, не искам копия, затова трябва да потърся много внимателно. Сигурно няма да е евтино, но няма да съжालявате.

Дъглас отново се покашля.

– Средствата ми не са неограничени, синьорита.

Лаура отхвърли възражението с небрежен жест.

– О, аз умея да се пазаря. Ние, италианците, сме майстори в пазаренето. Не се притеснявайте, *dottore*, за мен това е дреболия.

– Много мило от ваша страна, мис Дела Лука... Лаура... че правите това усилие за мен, но... за съжаление... – Той погледна часовника си. – След десет минути очаквам пациент и трябва да се подготвя.

– О, да, естествено. Вечно заетият лекар. Няма да ви преча. – Тя се върна в приемната и събра разпилените навсякъде парчета плат. – Нали разбирате: не можете да си изградите добра практика, ако нямате необходимата обстановка. Можете ли да си представите личния лекар на краля в такава занемарена стая? Не, в никакъв случай. – Тя избухна в обичайния си квакащ смях.

– Личният лекар на краля? – повтори неразбиращо Дъглас. Откъде ѝ бе хрумнало това безумие?

Лаура отново се засмя и го потупа по рамото.

– Честолюбие, *dottore*. Всички трябва да бъдем честолюбиви, а аз чета в очите ви, че имате големи амбиции.

Тази жена е сяпа, каза си ядосано Дъглас. Нищо не разбира от човешките характери. Постепенно добиваше чувството, че е заседнал в цимент. Ами ако това продължи цял живот? Скованата усмивка бавно изчезна от лицето му.

– Оставете тези неща на мен – произнесе твърдо тя и кимна енергично. – Вие имате други грижи, *dottore* ... но аз трябва да свикна да ви наричам Дъглас, нали? Да, Дъглас, вие ще си гледате мъжката работа и ще предоставите женската на мен. Така трябва.

– Много сте мила – промърмори той. – Ще ви изпратя. – Придружи я до улицата, затвори здраво вратата зад гърба ѝ и устоя на изкушението да заключи, като си напомни, че евентуалният пациент, който се озове пред заключена врата, най-спокойно ще продължи пътя си.

Докато изкачваше стълбите, той се питаше как на пет квадратни мили, колкото беше Лондон, могат да живеят две толкова различни жени като мис Частити Дънкан и Лаура дела Лука. За първи път в сърцето му се надигнаха съмнения. Струваше ли си да се ожени за Лаура само заради парите ѝ и заради очевидната готовност да подпомага енергично кариерата на мъжа си?

Отхвърли този въпрос с небрежно движение на ръката и се изсмя. Всеки беше длъжен да прави компромиси. Лаура беше точно жената, от която имаше нужда. Освен това двамата почти не се познаваха. Беше сигурен, че ако се ожени за нея, ще може да ѝ даде това, което иска, а тя ще му даде всичко, което му беше нужно.

Личен лекар на краля? Велики боже! Тази идея трябва да бъде задушена в зародиш. Нека обзаведе приемната, шом толкова иска, но нищо повече.

11

– Е, според мен това е задоволително – отбеляза Констанс, когато сутринта на 24 декември сестрите излязоха от църквата „Свети Георги“ на Хановер Скуеър, където бяха присъствали на венчавката на Хестър Уинтроп и Дейвид Лукън.

– Да, първата осъществена от нас истинска женитба – засмя се Прюдънс.

– Като изключим Амелия и Хенри – напомни им Частити.

– Те не се броят, защото не поискахме нищо от тях – поясни Прюдънс.

– Но нито Дейвид, нито Хестър знаеха, че сме им посредници... ако мога да го формулирам така – възрази Частити.

– Вярно е, не знаеха – даде и право Констанс. – Въпреки това формулировката е добра. Във всеки случай си платиха, или поне майките им, макар и без да знаят.

Прюдънс се засмя доволно.

– Направиха щедро дарение за самотни стари моми. Според мен това е най-добрата ти идея, Кон.

Най-голямата сестра също избухна в смях.

– Както виждате, получи се.

– И двамата сияеха – прошепна замечтано Частити, когато се качиха в семейната карета, и се обърна към кочияша: – Кобхъм, отиваме у семейство Уинтроп. Нали знаете адреса?

– Естествено, мис Час – отвърна Кобхъм. – Хубава ли беше сватбата?

– Възхитителна – отговори Прюдънс. – Всички плакаха.

– С изключение на нас – уточни Констанс.

– Е, аз си поплаках – призна Частити. – Щастиего винаги ме разплаква.

– О, миличка, ти имаш твърде меко сърце. – Констанс я прегърна и я притисна до себе си. – Когато сме с теб, Прю и аз се чувстваме като две стари драконки с железни сърца.

– Сигурно не би го казала, ако можеше да ме видиш как общувам с Дъглас Фарел – отговори Частити, която често се ядосваше на намеците им за мекото ѝ сърце, защото подозираше, че това е учтиво описание на „сентиментална“. А тя не искаше да е сентиментална. – Той ме смята за

най-саркастичната, най-провокативната, най-любопитната жена в Лондон. – Още не беше завършила изречението, когато разбра, че то не отговаря на истината. Не беше разказала на сестрите си за объркването, което я бе обхванало след така наречената приятелска целувка, беше им доверила само какво е узнала за истинската му мисия. Беше й по-лесно да се преструва, че го намира също така несимпатичен, както и преди.

– Е, бих казала, че господин докторът има известно право – призна Прюдънс. – Всички дъщери на нашата майка имат тези качества. Но твоите се проявяват по-рядко.

– Коледата обещава да бъде интересна – каза Констанс, когато каретата се нареди в редицата сватбени коли. – Ако имаш нужда от помощ, за да се справиш с него, знаеш към кого да се обърнеш.

– Надявам се да се справя без чужда помощ – отговори Частити и така надменно вирна брадичка, че всички избухнаха в смях. – Ще ми трябва помощ само ако се наложи да поддържам буден интереса му към Лаура. Трябва да помислим по какъв начин да ги занимаваме заедно. – И как да го държа далече от мен. Още няколко „приятелски целувки“ и нищо няма да излезе от замисления брак. Но не можеше да каже това на сестрите си. Ужасната мисъл, че Дъглас я смята за богата и необвързана и би могъл да прехвърли вниманието си от Лаура към нея, се беше настанила трайно в ума й.

– Нима все още си готова да го събереш с Лаура дела Лука, след като вече познаваш мотивите за действията му? – попита проникателната Прюдънс.

Частити вдигна рамене.

– Той продължава да иска богата съпруга и има нужда от нея. Все му е едно за кого ще се ожени. Възгледите му за жените са толкова допотопни, че изобщо няма да обърне внимание на глупостите на Лаура. Ще се отнася към нея със същото развеселено равнодушие като към майка си и сестрите си. Той живее според мотото: „Жените са си такива.“

– И така трябва да се отнасяме към тях – допълни Констанс и наклони глава в презрително съгласие. – Ти си права. Няма защо да си хабим усилията.

– Кога да дойда да ви взема, мис Кон? – осведоми се Кобхъм от капрата.

– Около три, моля. Влакът заминава в четири от гара Ватерло. Значи оттук ще отидем направо там.

– Разбира се, мис Кон. Ще взема и багажа на мис Час.

– Да, готов е и чака долу в залата – каза Частити и се обърна отново към сестрите си – Предполагам, че вашият багаж ще дойде с Макс и Гидиън?

– Да, те ще потеглят горе-долу по същото време – отговори Прюдънс. – Естествено, с два автомобила. Обещаха, че ще пристигнат в Ромзи около седем. Във всеки случай навреме за вечерята.

– В три ще ви чакам тук – обеща Кобхъм.

– Това ще е последното ви официално поръчение, Кобхъм – усмихна се Частити.

– Да, мис Час. – Възрастният мъж поклати глава. – Нямам представа какво ще правя по цял ден.

– Ще работите в градината – отвърна Частити. – Знам, че ще ви хареса.

Кобхъм избухна в смях.

– Знам само едно: че окончателно ще попадна под чехъла на жена си.

– Вашата по-добра половинка вече се радва на идващите седмици – пошегува се Констанс.

Кобхъм отново се засмя и изплющя с камшика. Конете се отдалечиха в бърз тръс.

– Хайде да влезем и да поздравим новобрачните – каза Прюдънс и се нареди в опашката от гости, които чакаха да влязат в дома на Уинтроп.

Дъглас беше втренчил поглед с малката купчина красиво опаковани пакетчета на масата в трапезарията и се питаше дали се е справил добре. Не беше сигурен дали домашното парти на семейство Дънкан включва раздаването на подаръци, но трябваше да е подготвен. Ако разбере, че размяната на подаръци не е традиция у домакините му, щеше да ги остави в чантата си. Беше купил подаръци за всички домакини – трите сестри Дънкан и баща им. Най-лесно избра подарък за лорд Дънкан. Кутията луксозни пури беше винаги добре дошла. Тъй като почти не познаваше двете големи сестри, реши да им купи парфюми. Частити обаче беше друг случай. За нея искаше нещо лично, нещо за приятелка и довереница.

Беше много учуден от упоритостта, с която беше търсил най-хубавия подарък. Нещо, което да подхожда на личността ѝ. Беше прекарал дълго време в опити да схване същността на характера ѝ, да обедини

двете крайности: остър, провокативен ум и съчувствена топлина, които караха очите ѝ да светят и изписваха тази очарователна линия около устните ѝ.

Най-сетне откри онова, което търсеше, в едно малко магазинче на Бонд стрийт. Копринен шал, достатъчно голям, за да загръща с него раменете си, в невероятна цветова гама: зелени тонове, смесени с медно злато, кехлибар и ръждивочервено. Щеше да подхожда идеално на очите и косата ѝ. Купи шала и тогава видя огърлица от кехлибарени перли, които щяха да бъдат идеалното допълнение. Купи и нея и едва когато я уви в шала, се сети, че този личен подарък щеше да се набие на очи редом с прозаичните и безлични подаръци за сестрите ѝ.

Въпреки това не се отказа. Дължеше ѝ извинение и благодарност за съчувственото приемане на признанията му. Нали се бяха споразумели да бъдат приятели. Освен това близкият ѝ приятел виконт Бриджъм сигурно също щеше да ѝ купи скъп и специален коледен подарък... Дъглас искаше връзката му с Частити да се развие в същата посока. Само за да запази равновесието, се постара да избере личен подарък и за Лаура. Попадна на илюстрирано издание на Дантевата „Божествена комедия“, подвързано в светъл телешки бокс, и веднага го взе. Така подаръкът на Частити нямаше да произведе толкова силно впечатление.

Той завърза мекото пакетче с копринена панделка и го сложи при другите в пътната си чанта. После провери дали е взел всичко необходимо. Вечерен костюм... костюм за езда... дневен костюм... така щеше да е готов за всички случаи. Заклучи жилището си и повика файтон, за да го откара на гара Ватерло.

Гарата беше пълна с нервни пътници. Деца тичаха във всички посоки, носачите бързаха с претоварени колички към пероните, където чакаха вдигащи пара локомотиви. Дъглас се запъти към втори перон. Беше любопитен дали ще пристигне преди дамите Дънкан. Частити не бе предложила изрично да пътуват в общо купе, но той предполагаше, че така е планирано. Тъкмо когато излезе на перона, чу познат глас:

– Dottore... dottore... – Обърна се и автоматично изписа на лицето си скованата усмивка, с която посрещаше лицето, на което принадлежеше този глас.

– Добър ден, доктор Фарел. – Контесата го поздравя с протегнатата ръка. – Радвам се, че ще пътуваме в едно купе.

Дъглас стисна ръцете на дамите, промърмори съгласието си и се наведе над ръката на Лаура.

– Позволете да ви помогна с багажа. – Огледа се, но не видя нито

носач, нито куфари.

– О, нашите момичета и носачът вече внесоха куфарите в купето – уведоми го Лаура.

– Да, трябва да призная, че винаги пътуваме с много багаж, докторе – въздъхна контесата. – И този път сме взели толкова много куфари, че няма да намерят място в купето.

– Тогава позволете да потърся места. Още не съм видял домакинските ни. – Той се запъти към първа класа с надеждата да намери празно купе, но бе спрял от пронизително изсвирване. Вдигна глава и видя Частити, която му махаше от един прозорец. Тя сложи два пръста в устата си и отново изсвири, после се засмя развеселено. Явно не искаше той да я пропусне.

Дъглас се усмихна и застана под нея.

– Къде научихте това?

– От вас – отговори бодро тя. – Наблюдавах ви внимателно, когато викахте файтон, после се упражнявах усърдно. – Тя махна на контесата и Лаура. – Запазили сме места и за вас, и за Лаура, контесо.

– И аз ли ще пътувам с вас? – осведоми се Дъглас.

– Да, естествено. Заели сме цялото купе и никой няма да смущава веселата ни компания – отговори Частити и се дръпна назад, за да може Дъглас да отвори вратата.

Контесата се качи първа, след нея Лаура. Дъглас сложи чантата си на рамката, качи се в купето и затвори вратата.

– Добър ден, дами. – Той поздрави сестрите с усмивка и лек поклон. – Как беше сватбата?

– Страхотна – отговори Частити. – В църквата през цялото време плаках.

Днес сияе по съвсем особен начин, помисли си Дъглас, а по лицето ѝ няма и следа от сълзи. Сърцевидната форма на лицето бе подчертана от красива турскосиня шапка с нежен воал и огромна лавандуловосиня панделка.

– Прекрасна шапка – похвали я той.

– О, благодаря, сър. – Тя му кимна от мястото си в ъгъла на купето. – С нея бях на сватбата.

– Личи си. – Дъглас намести чантата си с намерението да седне до нея, но когато се обърна, видя, че Констанс бе заела мястото до Частити и той трябваше да седне до Лаура. Въздъхна примирено и го зае. Влакът изсвири пронизително, изпусна облак пара и потегли.

– Поръчахме маса във вагон-ресторанта, за да прием чай – съобщих

тържествено Частити. – Във влака обикновено сервират много вкусни неща, а и времето ще мине по-бързо.

– Dottore, исках да обсъдя с вас какъв материал да използваме за зачесите в приемната – заговори Лаура, без да обърне внимание на Частити. Тя понижи глас, сякаш ставаше въпрос за тайна. – Нали помните, че говорех за тежка дамаска?

– Значи вие помагате на Дъглас да обзаведе новата си практика, Лаура? – попита Прюдънс и размени бърз поглед със сестра си.

– Да, така е – кимна величествено Лаура. – Обзавеждането е особен талант... и за съжаление често липсва на мъжете. Не е ли така, dottore?

– Възможно е – отвърна Дъглас, старайки се да говори спокойно. На всяка цена трябваше да потуши пламъка на синьорината. – Все още не съм решил в какъв стил ще е новото обзавеждане.

– О, не се притеснявайте за това, dottore. – Тя го потупа по коляното. – Оставете всичко на мен. Гарантирам ви, че резултатът ще е прекрасен... не, зашеметяващ.

– Сигурна съм, че имате непогрешим вкус, Лаура – обади се Частити. – Ако се съди по къщата ви на Парк Лейн. – Тя погледна остро Дъглас и захапа долната си устна, за да не се изсмее. Той изглеждаше направо безпомощен. – Какво щастие, че вкусовете ви съвпадат, Дъглас. Особеният талант на Лаура ще ви е от голяма полза.

Дъглас знаеше, че тя го дразни, и веднага реши при удобен случай да си отмъсти. Когато останат насаме... перспектива, която му достави истинско удоволствие. Той скръсти ръце и я удостои с подигравателна усмивка, на която тя отговори с дяволито намигване.

О, господи, помисли си ужасено Частити. Какво правя? Флиртуваше съвсем естествено, без да мисли. Не бива... няма право да флиртува с Дъглас Фарел. Не и след „приятелската целувка“. Отвори решително чантата си и извади книга.

– Да се върнем на нашата тема, dottore – настоя Лаура. – Намерих една специална дамаска, която непременно трябва да вземете. А към нея и някои ориенталски предмети. Урни и тям подобни.

– О, и дракони. Какво ще кажете за дракони? – предложи Прюдънс. – Може да стоят като пазачи на вратата.

Зад книгата на Частити се чу задавен звук. Тя зарови в чантичката си за кърпичка, бавно и обстоятелствено, сякаш трябваше да потисне кихането си. Дъглас погледна сестрите в многозначително мълчание. И трите отговориха на погледа му с невинни лица.

– Не мисля, че драконите са подходящи – отговори Лаура съвсем

сериозно. – Не вярвам да направят необходимото впечатление. Но може би Буда... – промълви замислено тя.

– Най-добре легнал – предложи Частити иззад книгата си и гласът ѝ затрепери подозрително. – Или предпочитате седнал, Лаура?

– Какво четете? – попита бързо Дъглас, за да смени темата.

– „Гордост и предразсъдъци“ – отговори тя. – Хубава книга. Комична и злобна.

– Явно не е приковала вниманието ви – констатира той сухо. – Не е много ласкателно за авторката.

– О, толкова пъти съм я чела, че вече я знам наизуст – обясни Частити, затвори книгата, като остави пръста си между страниците, и изрецитира – „Общопризната истина е, че нежененият мъж...

– ...притежаващ значително имущество, се нуждае от жена“ – завъртяха сестрите ѝ и избухнаха в смях, сякаш бяха казали стар семеен виц. Дъглас не знаеше дали цитатът е валиден за живота им, но се зарази от смеха им, въпреки че продължаваше да се гневи на Частити.

– Е, давате ли ми право, Дъглас? – попита Частити, забелязала неохотната му усмивка.

Той поклати глава.

– Нямам мнение по този въпрос.

– О! – промълви учудено Частити. – А вие, Лаура? Съгласна ли сте с тази общопризната истина?

Младата дама смръщи чело. Не бе разбрала на какво се смеят сестрите и подходи към въпроса с обичайната си сериозност.

– Аз мисля – оповести тя, – че богатите жени и мъже трябва да се женят. Това е техен дълг към обществото.

– А какво ще кажете за бедните жени и мъже? – попита невинно Прюдънс. – Това обществено задължение не важи ли и за тях?

– Не, в никакъв случай. – Лаура енергично поклати глава. – Бедността винаги поражда бедност. Затова бедните са длъжни да не умножават своя род.

– Род? – повтори Частити, без да крие колко беше шокирана. – Те принадлежат към същия род като нас.

– О, не, Частити, тук се лъжете – възрази убедено Лаура. – Те не притежават нещо съществено – не по своя вина, бедничките, – но за съжаление това е истината.

Частити хвърли бърз поглед към Дъглас, който слушаше със стиснати устни, с презрително святкане в черните очи. Усетил погледа ѝ, той сведе глава, за да ѝ покаже, че няма никакво намерение да се

включи в разговора. Това не я учуди, защото познаваше предрасъдъците му по отношение на жените. Ако Лаура го бе отблъснала от себе си, като бе потвърдила предрасъдъците му, това беше голямо разочарование.

– О, мисля, че трябва да прочетете „Едно скромно предложение“ – каза бързо тя с надеждата, че Дъглас няма да придаде значение на глупостите на Лаура. – Какво беше написано там? – Сбръчка чело в усилието да си спомни. – Нещо за едно добре хранено дете, което е вкусна и здравословна храна. – Обърна се към сестрите си и щракна с пръсти. – Помогнете ми, моля.

– Едно скромно предложение, което трябва да попречи децата на Ирландия да са в тежест на родителите и на страната си – продължи Констанс. – Написал го е Суифт. Това беше любимото есе на мама.

– Чела съм го – каза Лаура и смръщи аристократичния си нос.

– Задушени, печени, пържени или сварени – добави Прюдънс. – Мисля, че така се казваше.

– Имаше и нещо, че фрикасето и рагуто са също така вкусни – напомни им Частити. Трите отново се засмяха, но спътниците им съвсем не намираха Суифт толкова весел.

– Време е за чай – възвести Частити в настъпилата тишина и остави книгата. – Да вървим във вагон-ресторанта. Умирам от глад. – Тя стана и оправи широката пола на лавандуловосинята си рокля.

– Аз не пия чай, скъпа – обади се контесата.

– Аз също. Английският следобеден чай е странен обичай – обяви Лаура. – Да се храниш в толкова нецивилизован час... не мислите ли и вие, така, dottore... Дъглас? – Тя се усмихна многозначително.

Дъглас нямаше никакво намерение да се хване на уловките й. Въздухът в купето го задушаваше.

– Напротив – възрази твърдо той. – Аз много обичам да пия чай и да си хапвам разни вкусни неща. Ще позволят ли дамите да се присъединя към тях?

– Да, моля, заповядайте – каза Констанс и също се изправи. – Обаче ви предупреждавам да сте нащрек: ако не внимаваме, Частити ще изяде всички сладкиши и няма да ни остави нито трошичка.

– Това е клевета – извика Частити и отвори вратата към коридора. – Не я слушайте, Дъглас.

– Ще се опитам.

Той я последва. В този миг линията направи завой и вагонът се наклони силно. Частити посегна към стената и едва не загуби равновесие.

Дъглас предугади движението ѝ и я хвана здраво. Притисна я до гърдите си, докато вагонът отново се изправи, и тя усети силната ръка и мускулестата гръд. По тялото ѝ се разля топлина и се съсредоточи в долната част на корема. Смаяна от този прилив на физическо желание, тя го отблъсна енергично.

– Благодаря ви – пошепна тя и бързо се отдръпна. – Много сте галантен.

– За съжаление ръцете ми не са достатъчно големи, за да обхвана и трите дами – пошегува се Той. – Пуснете ме да мина напред, за да ви отворя вратата. – Тръгна пръв по коридора и отвори вратата между техния вагон и вагон-ресторанта. Посрещна ги келнер във фрак и им посочи тяхната маса.

Дъглас се настани на пейката до Частити, която седеше до прозореца, и остави двете сестри да седнат срещу тях. Пейката беше тясна и кракът му докосваше роклята ѝ. Бяха толкова близо един до друг, че усещаше аромата на косата и свежата миризма на кожата ѝ. Реакцията му в момента, когато я притисна до гърдите си, го шокира и учуди. Бе изпитал властна потребност да завладее крехкото, красиво закръглено тяло, да усети натиска на гърдите ѝ, скрити под лавандуловосинята рокля, тънката талия между ръцете си... близостта ѝ въздействаше върху сетивата му като разкошен, узрял на слънце плод, физически доловима топлина и замайващ парфюм.

Келнерът дойде да вземе поръчката и той се постара да се отърси от чувствените мечтания, които можеха да имат неприятни странични действия. Констанс наля чай на всички, келнерът донесе препечени филийки и чиния с дребни сандвичи.

Дъглас си взе филийка с масло и я намаза допълнително с пастет. Решен да внесе в разговора тон на дискусия, за да създаде нужната дистанция в този естествено интимен следобеден чай, той заговори:

– Значи сестрите Дънкан намират мис Дела Лука забавна?

– Синьорина Дела Лука – поправи го Констанс с развеселена усмивка.

– Точно това исках да кажа – подчерта Дъглас с високо вдигнати вежди.

– Не, разбира се, че не я намираме забавна – отговори бързо Частити. – Тя разбира много от изкуство – поне от италианското, – и знае много за Италия. Пътувала е много. Като цяло е интересна личност. Според мен е прекрасно, че иска да обзаведне кабинета ви с Буда, китайски урни и... – стараяйки се да остане сериозна, тя завърши с потръпващ

глас – ...и с всички възможни неща.

– Частити е права, Дъглас, вие сигурно я намирате много интересна – включи се и Прюдънс. – Убедена съм, че тя има усет към вътрешното обзавеждане. За съжаление Кон и аз не сме виждали къщата на Парк Лейн, но Частити ни я описа във всички подробности.

– Сигурен съм – отговори той и отново бе удостоен с невинни усмивки. – Вие сте зловни, дами.

– О, не, не сме – възрази Частити и сложи няколко лъжици сметана върху сладкиша си. – Ние сме много добросърдечни – и трите.

– Не вярвам нито дума. – Дъглас изяде филийката си и попита: – А къде е лорд Дънкан?

– Замина още вчера с Дженкинс и мисис Хъдсън – отговори Частити, облечена от смяната на темата. Тя беше длъжна да го окуражи да ухажва Лаура, а досега правеше точно обратното. – Иска лично да надзирава подготовката.

– Поне що се отнася до избата с виното – допълни Прюдънс.

– А съпрузите ви? – продължи с въпросите Дъглас.

– Те ще пътуват с автомобилите си и с нашия багаж. Гидиън ще вземе дъщеря си и гувернантката ѝ, както и сандъка с подаръци – осведоми го Констанс. – За съпругите няма място.

– Но ние обичаме да пътуваме заедно – засмя се Частити. – Как беше филийката ви?

– Най-обикновена препечена филийка. – Слава богу, страничните действия на чувствените мечтания се бяха разсеяли.

– Има хубави и лоши препечени филийки – настоя Частити. – Има меки и хрупкави. Има дори и прегорени.

Дъглас обърна глава към нея, неспособен да скрие учудването си.

– Просто вода светски разговор – каза тя.

– О, така ли? Тогава ще си позволя да кажа, че съм водил и по-интересни светски разговори.

Частити се нацупи очарователно.

– Следобедният чай изкушава към размяна на баналности.

– Мисля, че ние можем да го избегнем.

– Лаура няма време за баналности – каза Прюдънс. – Сигурно разговорите с нея са много приятни.

– Когато не става въпрос за филийки, със сигурност. – Тук се играеше игра, чиито правила му бяха непознати. Не знаеше даже каква е целта ѝ. Не знаеше дали поведението на сестрите преследваше някаква цел, или просто се забавляваха? След всичко, което знаеше за тях,

предполагаше последното. Те си подаваха топката с добре отработени движения, но играта беше позната само на тях. Беше сигурен, че не правят нищо без причина.

– Разкажете ни за Единбург, Дъглас – помоли Констанс. – Никога не сме били там. Казват, че е много хубав град.

Темата беше безобидна и Дъглас се отзова с готовност. Описа родния си град с много любов и за негово облекчение сестрите задаваха само разумни въпроси. Чаят премина много приятно и разговорът продължи и по обратния път към купето.

Когато слязоха на малката гара Роумзи, вече се смрачаваше. Дъглас скочи да помогне на дамите и видя как един възрастен носач се запъти към багажния вагон с количката си, следван от две оживено жестикулиращи жени, които се опитваха да му обяснят кои куфари и чанти са на дамите Дела Лука.

– Имате ли багаж, мис Час? – прозвуча дълбок глас от тъмнината на малката гарова сграда.

– Само една чанта, благодаря, Едуард – извика Частити в отговор, когато от гарата излезе възрастен мъж с тежко палто. – Доктор Фарел също има чанта. – Тя посочи двете чанти, които Дъглас беше свалил на перона.

– Ще ни трябва поне две коли, Едуард – намеси се Констанс. – А може би и още една за багажа на контеса Дела Лука – допълни тя със страхопочтителен поглед към камарата чанти и куфари на количката на носача. – Може да се наложи да направите още един курс.

– Спокойно, мис. Дженкинс каза да вземем каруцата на арендатора – отговори в добро настроение Едуард. – Джо я кара, а нашият Фред е с каретата, така че за всички ще има място. Качи нещата отпред, Сам – извика той на тежко дишания носач, слезе от перона и се запъти към малкото площадче, където чакаха просторна карета и по-малък файтон.

– Дъглас, защо не се качите с Лаура и контесата в каретата? – предложи Частити. – А ние трите ще се сместим във файтона.

За мъж, който възнамеряваше да ухажда Лаура дела Лука, това беше най-подходящото и най-полезното подреждане, но за свое учудване Дъглас се чу да казва:

– Във файтона има място за двама души и половина, а аз заемам място за един и половина, значи ако седна в каретата, там ще има място само за трима. Затова е по-добре сестрите ви да придружат Лаура и контесата, а ние с вас да се качим във файтона. Така ще ни е по-удобно, не мислите ли?

Преди някой да е успял да възрази, той настани двете дами Дела Лука в каретата и учтиво протегна ръка на Констанс.

Тя погледна през рамо към Частити, вдигна рамене и седна в каретата. Прюдънс не можеше да промени реда, без да създаде впечатление, че не иска да пътува с гостите си, и също предпочете да не коментира.

– Виждам, че има одеяла – отбеляза Дъглас. – Съветвам ви да ги използвате, вечерта е студена.

– Разбира се, че ще ги използваме – отговори Констанс с леко смръщено чело. Този господин проявяваше забележително желание да командва и не позволяваше на сестрите да нареждат нещата така, както ги бяха намислили в негова изгода.

– Много добре – отвърна той, сякаш острият ѝ тон му бе убягнал. – Нали не искате да си развалите празника с някоя настинка?

Той обърна гръб на каретата и се запъти към файтона, където Частити вече беше заела мястото си и се питаше как Дъглас бе успял толкова бързо да вземе инициативата. И не само как, а и защо. Бяха му предложили идеалния случай да продължи да ухажва Лаура. Освен ако не беше настъпило онова, от което се беше опасявала и вниманието му не бе привлечено от друга.

Велики боже, колко сложно беше всичко! Тя също желаше да остане насаме с него в това тясно пространство в тази студена зимна вечер – трябваше да бъде честна и да си го признае. Но това беше сериозен удар по успеха на стратегията за посредничество. С почти враждебно движение тя грабна одеялото от седалката и го уви около краката си, сякаш можеше да се изолира срещу физическата му близост.

Дъглас се настани до нея.

– Не бихме ли могли да си поделим одеялото?

То наистина беше достатъчно голямо, за да стигне и за двамата. Частити пусна единия му край, той измърмори някаква благодарност и зави краката си. Коленете им се докоснаха и това предизвика у Частити нов прилив на желание. Тя се отдръпна стреснато и изпъна крехките си рамене.

– Колко време ще пътуваме до имението? – попита Дъглас, който сякаш не забелязваше внезапната ѝ скованост. Но действителността беше друга: той усещаше какво става с нея и знаеше причината. Напрежението между тях беше осезаемо, като течение, срещу което не можеха да се борят. Значи трябваше да плуват по него. Какво означаваше това за плановете му – в момента не можеше да отговори. В този момент му беше безразлично.

– Около една миля – отвърна с отсъстващ вид тя.

– Хубава вечер – промълви той и отметна глава назад, за да погледне към ясното, отрупано със звезди небе. Въздухът беше студен и толкова сух, че почти скърцаше. – Вижте, там са Орион и Касиопея.

Безобидна тема. Частити последва погледа му.

– Къде е ореолът? Никога не мога да го видя?

– Сега ще ви покажа. – Той сложи ръка на рамото ѝ с жест, който беше толкова естествен, че тя изобщо не помисли да окаже съпротива, а когато се сети, беше вече много късно. Със свободната си ръка той посочи към небето. – Гледайте на изток. Виждате ли Млечния път? Вляво от него е Касиопея. По това време на годината съзвездieto образува М, а не W. Продължете нагоре и ще видите две звезди под права линия, а на половината път между тях – група от три светли звезди: точно те образуват ореола на Орион.

Частити се опита да забрави ръката му на рамото си, отметна глава назад и вдигна очи към небето. Опита се да пренебрегне факта, че главата ѝ почиваше на рамото на придружителя ѝ, опита се да си внуши, че по същия начин можеше да седи в каретата с Роди и да се чувства принудено, като със стар приятел.

– Да, сега ги виждам – пошепна тя. – Звездите ме възхищават още от най-ранно детство, но за съжаление познанията ми по астрономия са много ограничени.

– Ако нощите останат все така ясни, ще ви давам уроци – предложи той. – Още от детските ми години астрономията е моя страст. – Той раздвижи пръсти върху рамото ѝ и я привлече към себе си.

Частити рязко вдигна глава. Вече не можеше да се преструва, че ситуацията е безобидна, чисто приятелска. Тя се премести с подчертана рязкост към края на пейката и ръката му се отпусна. Усети погледа му върху извърнатото си лице и упорито устреми очи към някаква точка над главата на коня. Испита огромно облекчение, когато светлините на къщата пронизаха мрака.

– Пристигнахме – извика тя и отметна одеялото. – Дано мисис Хъдсън да е приготвила греяно вино. – Скочи от файтона още преди Фред да е спрял конете и Дъглас трябваше да слезе след нея.

Лорд Дънкан ги очакваше пред отворената врата. В коридора бяха запалени няколко лампи и осветяваха фигурата му.

– Добре дошли! Добре дошли! – извика той и се втурна към контесата, която слизаше от каретата. – Добре дошли, мила моя. – Взе ръката ѝ и сияещ я поведе към залата. – Заповядайте, мис Дела Лука, влезте

бързо, защото навън е много студено – добави той, но за дъщерите му беше съвсем ясно, че цялото му внимание е съсредоточено върху контесата.

– Е, поне едната част от плана ни ще се увенчае с успех – отбеляза тихичко Прюдънс, за да я чуе само Констанс, която вървеше пред нея.

– Май си права – кимна сестра ѝ. – Но за другата част не съм толкова сигурна.

– И аз. Каква беше причината да сменим местата си?

– Ще питаме Час. – Дъглас и Частити влязоха последни. Величествена шотландска елха, отрупана със запалени свещи, владееше голямото помещение с тъмни греди на тавана. Появи се Дженкинс с табла чаши, от които се вдигаше пара.

– О, топло вино, прекрасно – извика Частити. – Една от Коледните ни традиции – обясни тя, когато икономът започна да поднася чашите.

– Точно така – кимна лорд Дънкан. – А сега се наслаждавайте на топлината... Елате, скъпа, сигурно сте замръзнала. – Той отведе контесата пред огъня, запален в голямата камина в края на залата. Лицето му сияеше от добро настроение и радостно очакване.

– Лелите пристигнаха ли вече? – осведоми се Частити и пое дълбоко аромата на карамфил и канела, който се издигаше от виното.

– Да, лейди Бегшот и лейди Астън си почиват след пътуването, мис Час – информира я Дженкинс.

– Сигурно ги настанихте в обичайните им стаи?

– Естествено, мис Час. – Дженкинс я погледна малко обидено. Сестрите на лорд Дънкан, Агата и Едит, посещаваха често Роумзи Мейнър и винаги ги настаняваха в едни и същи помещения.

Частити се усмихна извинително.

– Знам, знам... естествено. Разбирате ли, от няколко дни главата ми гъмжи от планове и...

– С мисис Хъдсън сме приготвили всичко, мис Час – успокои я икономът. – Мис Сара и мис Уинстън ще се настанят в старите детски стаи. Смятам, че мис Уинстън ще се радва да има собствена дневна.

– Да, сигурно – кимна доволно Прюдънс. Сигурно ще пристигнат полузамръзнали.

– Във всички стаи е запален огън – увери я Дженкинс.

– Мило дете, можеш да ми се довериш – намеси се лорд Дънкан и в гласа му също прозвуча обида. – Постарах се да направя всичко възможно, за да се чувстват гостите ни уютно.

– Естествено, татко – отговори му с усмивка Констанс. – Но нали

знаеш, че Час обича да има последната дума.

Частити, безкрайно облекчена, че вече не е сама с Дъглас, протестира през смях. От трите сестри тя беше най-малко властната и енергичната. Дъглас стоеше извън гостите, образували полукръг пред камината, и един скрит поглед ѝ показва, че я наблюдаваше почти професионално, преценявайки състоянието ѝ. Тя се запита дали в този момент сравняваше Дънканови със собственото си голямо семейство.

– Каква хубава зала, лорд Дънкан – каза Лаура и застана по-близо до домакина. – Възхитително провинциална с тези препарирани трофеи. – Тя потрепери. – Стъклените им очи са направо ужасни. – Отново прозвуча неприятният смях, който неизменно следваше критичните ѝ забележки. – Нашите предци са били истински варвари, не намирате ли?

– Не виждам какво лошо има в лова – възрази лорд Дънкан. – Прекрасен спорт. А еленът е благороден дивеч. Според мен еленовите рога са украса за всяка зала.

– Ах. – Нов залп превзет смях. – Естествено, англичаните са страстни привърженици на кървавите спортове. – Лаура отново потрепери.

– Значи няма да участвате в коледния лов, Лаура? – попита Прюдънс и свали очилата си, за да ги избърше.

Младата дама поклати отвратено глава.

– О, господи, не. Никога не бих се включила в такъв нецивилизован обичай.

– Аз пък си мислех, че италианците и французите са също толкова страстни ловци като англичаните – подхвърли Частити, която бе забелязала, че критичният речник на Лаура съдържа една единствена дума. „Нецивилизовано“ вече звучеше монотонно. – Припомнете си ловните сцени, които красят стенните килими от средновековието и от следващите столетия. Не бих нарекла тези епохи нецивилизовани.

Забележката ѝ за миг извади Лаура от равновесие.

– О, французите – промърмори тя и направи пренебрежителен жест. – И la chasse, естествено. – Така създаде впечатлението, че като се съгласява със становището на Частити, всъщност го оборва.

– Естествено – промърмори Частити. – La chasse. – И се обърна към Дъглас: – Вие сигурно също ловувате, докторе?

Той поклати глава.

– За съжаление не. Никога не успях да открия смисъл в това занимание.

– О – отвърна Частити със сияеща усмивка, – в такъв случай на втория ден на Коледа можете да изведете Лаура на езда. Има няколко

много хубави алеи през гората и в степта. Сигурна съм, че природата ще ви хареса.

Преди Дъглас да е успял да отговори, лорд Дънкан изръмжа засегнато:

– Майко мила... не можел да открие смисъл в лова. И вие се наричате шотландец? В Шотландия са най-хубавите блатни птици. Да не говорим, че реките са пълни със съомга, а планинските потоци – с пъстърва!

– Няма да споря с вас, сър. Освен това риболовът не е лов – отговори с усмивка Дъглас. – Да ловиш риба на муха е истински спорт. Но да стрелям по птици, които се реят в небето... – Той поклати глава. – Не мога да го направя.

– Е, щом сте рибар, все пак е по-добре от нищо – примири се негово благородие, но продължи да поглежда към госта си с известно съмнение, сякаш не беше сигурен дали такъв еретик имаше място под покрива му.

Частити остави чашата си и се намеси помирително:

– Предлагам да покажа на гостите стаите им. Контесо, Лаура, Дъглас – сигурно искате да си починете от пътуването и да се освежите преди вечеря. – Тя се усмихна подканващо и тръгна по стълбата към втория етаж. Гостите я последваха.

12

– Контесо, това е стаята, която ви е определил баща ми – каза Частити със сърдечна усмивка. – Предполагам, че камериерката вече ви очаква. – Тя отвори вратата към просторна гостна стая, обзаведена почти изцяло в зелено. Момичето вече разпоковаше вещите на господарката си. – Надявам се да се чувствате уютно.

– Прекрасно е, мила Частити – отговори контесата и веднага разкопча палтото си. – Великолепна стая. Много ви благодаря.

Частити се обърна с усмивка към Лаура.

– Сега ще ви покажа и вашата стая. Дъглас, вие също сте наблизо. – Тя се върна назад, по коридора. Помещенията, които беше определила за Дъглас и Лаура, бяха колкото се може по-далече от стаята на контесата. Ако между Лаура и Дъглас се зародеше нещо, контесата нямаше да го забележи. За съжаление обаче не й се вярваше, че ще се стигне дотам. Наистина, Лаура играеше с усърдие ролята на декораторка, но някак не й се вярваше, че ще се поддаде на някакви романтични увлечения. Освен това докторът вече не влагаше никакво усърдие в ухажването... Частити побърза да прогони тази мисъл и особено прилива на задоволство, което й достави тя.

За щастие Лаура също хареса малката стая, издържана в розови и пастелни тонове. Камериерката ѝ я очакваше. Още преди Частити да излезе, синьорина Дела Лука бе успяла напълно да обърка бедното същество с противоречивите си заповеди и момичето само се стрелкаше насам-натам като пиле без глава.

– А, вие, Дъглас, ще живеете тук – каза Частити, отвори вратата на съседната стая и влезе. – От прозореца се открива красива гледка към църковния двор... но се надявам, че не сте суеверен.

– Ни най-малко – отговори той и затвори вратата зад себе си. – Виждам, че не сте категорично против драконите. – И посочи тапетите с далекоизточни мотиви.

– Зависи къде се намират – поясни тя. Щракането на бравата бе прозвучало с плашеща окончателност. – Банята е в коридора. Втората врата вдясно. За съжаление имаме твърде малко стаи със собствена баня.

– Не съм и очаквал друго – отговори той и се облегна на вратата. Наблюдаваше я развеселено, но в погледа му имаше и нещо друго,

което предизвика тръпки по кожата ѝ. Тя обиколи стаята, като му сочеше удобствата ѝ, но изведнъж спря, защото се бе почувствала като собственица на хотел.

– Обикновено има достатъчно гореща вода – каза тя. – Но трябва да mine известно време, преди да потече. Да ви изпратя ли някой да ви помогне при разопаковането?

Дъглас избухна в смях.

– Частити, мила, би трябвало да ме познавате по-добре. Нямам нужда от никого. Напълно съм в състояние да разопаковам онова, което сложих в чантата тази сутрин.

– Да, знам, че сте – потвърди тихо тя и хвърли бдителен поглед към вратата. За да излезе, трябваше да mine през него, а тя не беше призрак, та да mine през човешко тяло. – Е, добре, извадете си багажа и се освежете, а след това ще ви очакваме в залата. По традиция на Бъдни вечер каним коледните певци от селото на пастет и греяно вино. Обикновено идват към седем и половина, преди вечеря.

– Със сигурност няма да го пропусна – каза той и странният блясък в очите му се засили.

– Тогава ще ви оставя – промълви тя и направи крачка към вратата. Той ѝ направи място, но после с движение, което Частити определи като неизбежно, протегна ръка и я сложи на рамото ѝ. Кожата ѝ настръхна и тя потръпна, сякаш в помещението изведнъж беше станало студено.

– Частити – прошепна дрезгаво Дъглас. Това беше всичко. Очите му казаха всичко друго и той обхвана лицето ѝ с двете си ръце. Целуна я по устата, леко, почти изпитателно, устните му се плъзнаха по бузата и стигнаха до очите ѝ. Целуна миглите ѝ съвсем леко и продължи надолу по другата буза, докосна върха на носа, стигна до брадичката, езикът му се потопа за миг в трапчинката ѝ. Накрая отново завладя устните ѝ.

Частити спря да диша. Искаше да му каже, че това не е редно, че е станало огромно недоразумение. Целта на желанията му беше Лаура дела Лука, не тя. Частити Дънкан не притежаваше нито стотинка, доходите ѝ бяха ограничени, да не говорим за ужасната измама, която беше извършила спрямо него – скрита под воала на брачна посредница, бе узнала тайната на финансовите му стремежи. Може би те бяха оправдани с оглед на благородната му мисия, но той сигурно щеше да се почувства много неловко, като разбере, че тя знае за тях. Ала думите не искаха да излязат от устните ѝ.

Тя пое дъх с тиха въздишка и вдъхна аромата на кожата му – тръпчива миризма на земя. Езикът ѝ помилва устните му, вкуси сладостта на

греяното вино, усети топлата гъвкавост на кожата. Още първия път ѝ беше направило впечатление, че той има силна уста, и това впечатление бе затвърдено от тази целувка.

Неговият език пое инициативата и устните ѝ се отвориха под търсещата милувка. И тя вкуси греяното вино и траен аромат на мента. Когато хватката на ръцете му около лицето ѝ се втвърди, усети твърдите косямчета на брадичката му по кожата си.

Частити не беше невинна наивка, а той не беше глупак. С малко повече свобода в тълкуването можеха да определят първата им целувка като приятелска, но и при най-големи усилия не бяха в състояние да видят в тази целувка нещо друго, освен дълбока, пламтяща страст. Обещание за бъдещето.

Тя отметна глава назад, отдръпна се от него и докосна устата си, все още тръпнеща под натиска на устните му.

– Това не беше само приятелство – установи тя с треперещ глас.

Той поклати глава.

– Не... не беше. – Вдигна рамене и добави разкаяно: – Целувал съм много приятелки, но никоя по този начин. – Сложи ръце на раменете ѝ и попита: – Какво да правим сега, Частити?

– Нищо, съвсем нищо – отговори тя с острота, която произтичаше от собственото ѝ разочарование. – Нищо не можем да направим. Това беше само моментно отвличане на вниманието. От самото начало не можех да ви понасям. – Това беше истина само отчасти, но сега не можеше да си позволи признания. По-добре да нанесе окончателния удар. – От моя следобеден прием имаше само караници.

Разгорещеността ѝ го стъписа, но веднага след това разтърси глава и се засмя.

– О, не бих ги нарекъл караници: – Гласът му прозвуча замислено. – Вярно е, че вие обичате конфронтацията... наистина не знам защо. Сигурно природата ви е такава. Вие сте истински боен петел от Бентъм.

– От Бентъм? – Частити се задъха от възмущение. Пренебрежителното сравнение я бе извадило от равновесие.

– Точно така. – Дъглас плъзна пръст по брадичката си. – Дребен, с лъскава перушина, много напорист и войнствен.

– О, веднага ме пуснете да мина – изрече отвратено тя, бутна го настрана и отвори вратата.

Без да се оглежда, Частити отиде право в стаята си. Беше твърде развълнувана, за да се покаже пред сестрите си. Трябваше ѝ време, за да осмисли случилото се. Той беше непоносим, още по-лош от Макс и

Гидиън, когато ги видя за пръв път. Тя се заразхожда нервно напред-назад, описва няколко кръга около масата в стаята си, обиколи всички ъгли и спря едва когато ѝ стана ясно, че приличаше на тигрица в клетка. Отпусна се в малкото кресло пред огъня и замислено загриза ноктите си. Каква абсурдна и неприятна ситуация. Защо бе допуснала личните ѝ пристрастия да влязат в спор с професионалните ѝ задължения?

Силно чуване на вратата я стресна до смърт. Когато влязоха сестрите ѝ и сърцето ѝ отново се успокои, тя се запита трезво кого всъщност беше очаквала.

– Всичко наред ли е, Час? – попита Прюдънс.

– Изглеждаш, сякаш си видяла призрак – отбеляза Констанс.

Частити поклати глава.

– Не... Тъкмо си мислех как и най-добре съставени планове могат да се осуетят.

– За Дъглас ли говориш? – отгатна веднага Констанс.

– Разказвай – подкани я Прюдънс.

Частити въздъхна, пое дълбоко въздух и разказа какво се беше случило преди малко.

– А най-лошото е, че аз изобщо не се опитах да му попреча – заключи с въздишка тя и разсеяно приглади червените си къдрици. – Не, най-лошото тепърва предстои. Аз се наслаждавах на целувката и искам да я повторя.

– Божичко, Час – въздъхна Констанс и се отпусна на леглото. – А аз си мислех, че не можеш да го понасяш.

– Това е вярно – кимна безпомощно Частити. – Е, не съвсем. Понякога го харесвам, докато каже или направи нещо, което ме вбесява. Днес например ме нарече петел от Бентъм – обясни сърдито тя и прехапа устни. – Въпреки това... го желая. Толкова е просто... и толкова объркано.

– Хубава каша се забърка – установи Прюдънс и свали очилата си.

– Точно това е думата – потвърди отчаяно Частити. – Ужасна каша. Той не знае за посредницата... не знае, че се е срещнал с мен в Националната галерия. Можете ли да си представите как ще се почувства, като разбере? Освен това не биваше да му отклонявам вниманието. Нали дойде тук да ухажда Лаура!

– Според мен той изобщо не се интересува от Лаура – възрази Прюдънс и замислено продължи да бърше очилата си. – Ако е стигнал до извода, че тя не му подхожда – а досега не е имало нито обещания, нито дори неясни намеци и от двете страни, – сигурно смята за напълно разумно да посвети вниманието си на друга. И другата си ти. – Тя посочи

с пръст малката си сестра.

– Но това е невъзможно – възпротиви се Частити. – Дори да изключим факта, че аз съм посредницата. Той си търси богатата жена. Само така може да се грижи за бедните. Не искам да опропастя шансовете му само защото ми се е дощял малък флирт.

Прюдънс сложи очилата на носа си. Много искаше да попита дали сестра ѝ наистина иска само малък флирт или положението е по-сериозно, но се въздържа. Нямаше право да задава подобни въпроси. Вероятно самата Частити все още не знаеше отговора.

– Що се отнася до парите, можем веднага да му отворим очите – каза тя. – Небрежно ще му спомена, че ти си бедна като църковна мишка, а ако това не помогне, ще се наложи с Кон да те пазим от него.

– По-скоро от изкушението – поясни с усмивка Констанс. – Прощавай, Час, не искам да ти се присмивам, но ситуацията е комична, не нариаш ли?

– Знам, знам – отговори Частити с тежка въздишка. – Аз се опитвам да го събера с богатата жена, която изцяло отговаря на изискванията му, а той търси удоволствия другаде. Би било хубаво да намери друга жена, по-добра от Лаура, но не бива да отклонява вниманието си точно с мен.

– Тогава... с Прю ще играем ролята на лошите сестри и не само че ще му разкажем за бедността си, ами и постоянно ще заставаме между вас – заяви твърдо Констанс. – Ще се залепим като репей за него и няма да му дадем шанс да остане насаме с теб. Какво ще кажеш?

Частити поклати глава.

– Сигурно ще му се стори много странно.

– Няма никакво значение какво мисли той – отговори Прюдънс. – През празниците няма да го оставяме сам нито миг. – Тя стана от пейката под прозореца и подкани сестрите си: – Трябва да побързаме и да се преоблечем за вечеря. Певците от селото ще пристигнат много скоро. Какво да облечем?

– Частити да си сложи нещо старомодно и грозно – предложи с усмивка Констанс.

– Нямам такива неща – отговори сърдито Частити. – Освен ако Прю не ми заеме онази ужасна рокля, която носеше на първата среща с Гидиън. Нали помните – мишосива, в която приличаше на суха стара мома и строга учителка?

– Даже миришеше на нафталин – допълни Прюдънс и се усмихна на спомена. – Бедният Гидиън, да знаете как се учуди на вида ми!

– Носиш ли я?

Прюдънс поклати глава.

– Дори да я носех, Час не бива да я облече. Гидиън веднага ще се досети какво сме замислили и ще пусне някоя забележка, която ще развали всичко.

– Мисля, че си права – кимна Частити. – Ще се задоволя с това, което имам.

– Тогава ще се срещнем долу – каза Констанс и се запъти към вратата. – Идваш ли, Прю?

Двете сестри излязоха и Частити отвори гардероба си, за да избере подходящ тоалет. Наистина нямаше нито една рокля, в която да изглежда зле. Не можеше да си позволи да купува неща, които не ѝ стоят добре. Не искаше да се състезава с Лаура, но това беше неизбежно, тъй като Лаура носеше рокли със скромна кройка, в убити цветове, докато нейният гардероб беше пъстър и жив като косата ѝ.

Накрая вдигна рамене и избра вечерна рокля от шоколадовокафяво копринено кадифе. Никой не може да нарече кафявото жив цвят, каза си тя, макар да не беше съвсем убедена. Кадифето притежаваше великолепен блясък, а в богатите дупли на роклята се криеха още по-наситени тонове. Като се огледа в огледалото, преди да слезе, тя видя елегантна млада дама в блестяща рокля, която изтъкваше всички предимства на тялото ѝ. Плътният цвят и блестящата материя придаваха на кожата ѝ свежест, а на очите – яркост и сила, които не би могла да отрече дори най-строгата самокритика.

Тя се опита да събере косата си в строг кок на тила с надеждата, че това ще неутрализира поне малко въздействието на роклята. Но, както обикновено, упоритите червени къдрици не се поддадоха на обуздаване. Постоянно се изплъзваха от фуркетите и обкръжаваха лицето ѝ като огнен облак. Даже луничките по носа ѝ бяха напълно изчезнали. От една страна, изпитваше гняв, че въпреки всичките си усилия изглежда великолепно, от друга, това ласкаеше самочувствието и суетата ѝ.

Я стига, заповяда си, човешко е да си суетен. Щеше да се осланя на защитния вал, каквото бяха обещали да бъдат сестрите ѝ.

Компанията вече се беше събрала в голямата зала, когато Частити слезе по стълбата. Интересът ѝ веднага се насочи към Дъглас, макар и несъзнателно. Той стоеше пред камината и разговаряше оживено с Макс и Гидиън, които бяха пристигнали само преди няколко минути. Дъглас очевидно усети погледа ѝ, защото се обърна към стълбата и на лицето му изгря топла, одобрителна усмивка. Когато понечи да се запъти към стълбата, Констанс веднага се постара да привлече вниманието му.

– Е, Дъглас, на втория ден на Коледа ви предстои дълга езда с Лаура в нашия красив Хемпшир – каза тя и му се усмихна многозначително над ръба на чашата си с шери.

– Да – промърмори с отсъстващ вид той и продължи да наблюдава над рамото ѝ обекта на своето възхищение. Частити, чието излъчване се засилваше още повече от кадифената рокля, изчезна в прегръдките на две възрастни дами. – Да, о, да – повтори той. – Сигурно ще е чудесно...

– Аз мисля, че Лаура е превъзходна ездачка – продължи упорито Констанс. – Мога само да се надявам, че в нашия обор ще се намери кон, който да отговаря на високите ѝ изисквания. – Тя се обърна и включи Лаура дела Лука в разговора. – Доколкото си спомням, вие разказвахте, че сте притежавали арабска кобила, Лаура?

– Да, точно така. Обичам да яздя. Естествено, италианската природа, особено в Тоскана, е уникална. Навсякъде живописни планински селца и превъзходните лозя на Кианти. Ненадминато!

– Естествено – кимна сериозно Констанс. – Но аз съм убедена, че Ню Форст също има своето очарование. – Тя се обърна и огледа преценяващо Дъглас. – Надявам се, че някой от ловните коне на баща ми ще издържи на тежестта ви, Дъглас.

– О, ще бъде чудесно да препускаме заедно – протръби въодушевено Лаура и отправи към Дъглас най-очарователната си усмивка. – Вече се радвам, *dottore*. Така ще можем да поговорим на спокойствие за обзавеждането на кабинета ви. Знаете ли, смятам, че трябва да се заема и с жилището ви на Уимпол стрийт. По този начин ще му придадем великолепна женска нота.

Дъглас примигна смаяно и втренчи поглед в младата дама. Това вече беше прекалено.

– Предпочитам жилището си такова, каквото е в момента – отговори рязко той.

– Да, но само защото не го виждате с женски очи, *dottore* – отговори сладко Лаура, докосна ръката му и го фиксира със светлия си поглед. – Като видите какво съм направила с кабинета ви, ще разберете какво имам предвид.

Дъглас се огледа отчаяно, търсейки помощ. Частити не можа да му я даде, защото стоеше между зетьовете си и разговаряше оживено с малко, очевидно много разговорливо момиче.

За това пък сестра ѝ побърза да му се притече на помощ.

– Дъглас, позволете да ви представя мис Уинстън, гувернантката на Сара – изрече официално Прюдънс и се присъедини към тях, следвана

от млада жена, чиито не особено красиви, но приятни черти излъчваха интелигентност и хумор. – А това е синьорина Дела Лука, Мери – добави тя и посочи Лаура. – Мис Уинстън знае много за италианската култура, Лаура, и съм сигурна, че ще имате много общи теми за разговор. Нали говорите гладко италиански, Мери?

– Не смея да твърдя това, лейди Малвърн – отвърна Мери със скромна усмивка. – Говоря езика сравнително добре, това е всичко.

– Смятам, че за да се овладее добре един език, трябва да си живял в страната, в която се говори – изрече рязко Лаура и огледа пренебрежително гувернантката. – Съмнявам се, че при вас случаят е бил такъв, мис... хм... Уинстън. Освен ако не сте били на служба при някое италианско семейство.

Това беше целенасочен опит да я постави на място. Мери изобщо не се притесни, ала Дъглас усети как в гърдите му пламна гняв. Обърна се недоволно към Лаура и за пореден път отбеляза колко бледо беше лицето ѝ и как роклята от бяла тафта го правеше още по-бледо. На всичкото отгоре тоалетът изобщо не беше подходящ за фигурата ѝ. Отново си зададе въпроса дали очевидните предимства на брака с тази жена можеха да компенсират гнева, който все по-често го обхващаше в компанията ѝ. И пак си каза, че двамата няма да прекарват толкова много време заедно, че да обсъждат недостатъците си. Лаура сигурно не искаше предан съпруг, а полезен.

Той беше добър познавач на хората и вече много пъти се беше срещал с типа, който олицетворяваше Лаура. Тя копнееше да изпълнява съвършено обществените си задължения и да урежда всички практични неща така, че да служат на целите ѝ, докато той се посвещава изцяло на работата си. За разлика от нея жена като Частити Дънкан щеше да иска много повече от съпруга си. Вероятно тя искаше ангажиран партньор, съчувстващ и импулсиращ спътник... и страстен любовник. При тази мисъл кръвта му закипя и той побърза да я прогони. През последните часове беше имал достатъчно време да проумее, че онази импулсивна целувка беше в действителност заблуда. Тя само замъгляваше ясната представа, която си беше създал за своите потребности и за своето бъдеще. Частити трябваше да си остане добра приятелка, а когато приятелството криеше в себе си искра сексуално привличане, това беше само предимство. В живота му нямаше място за объркващи чувства – вече беше минало доста време, откакто беше научил този въпрос.

За съжаление тези размишления не угасиха гнева му срещу Лаура дела Лука. Той се обърна пренебрежително с гръб към нея и заговори

сърдечно на Мери:

– Как мислите, мис Уинстън, съществуват ли тесни паралели между латинския и италианския? Като изключим медицинската терминология, аз съм средно лош познавач на класическите езици, но често се питам какво е роднинството между двата езика. Мисля, че положението е подобно с новогръцкия, чийто произход се разпознава ясно в класическия гръцки.

– Въпросът е много интересен, докторе – каза замислено Мери.

– О, според мен няма никакви съответствия – намеси се убедено Лаура.

Дъглас обаче се направи, че не я е чул, взе ръката на мис Уинстън и я поведе към отсрещния ъгъл на залата, далече от Лаура. Дватама се настаниха на един диван и заговориха оживено. Лаура се огледа стреснато, очевидно не можейки да разбере какво беше станало. Констанс и Прюдънс си размениха многозначителни погледи и след кратки извинения също оставиха гостенката си с надеждата тя да проумее защо я оставят сама.

За всички беше облекчение, когато от входната алея прозвуча коледна песен. Дженкинс прекоси залата с големи крачки и отвори вратата с величествен жест. В залата нахлу студен въздух. Весел хор поде ликуващите строфи на „Добри кралю Венцеслаус“ и всички се запътиха към вратата, за да чуят песента.

– Весела Коледа – пожела лорд Дънкан с разперени ръце. – Влезте, заповядайте.

Господарят на дома беше в стихията си. Нарече по име всички възрастни певци, разтърси ръцете им, прегърна децата. Дъщерите му следяха всичко това е голяма радост. Баща им постепенно се връщаше към старата си форма и изпълняваше усърдно традиционните задължения на земевладелец.

Дъглас остана до Мери Уинстън, заслушан в коледните песни. Дженкинс или някой от другите прислужници постоянно пълнеха чашата му с пунш и той се чувстваше топло и уютно. Очевидното добро настроение на господаря и арендаторите разсея неговото граничецо с презрение недоверие към привилегиите и традициите на английската аристокрация. Нито следа от пренебрежителна снизходителност от страна на семейство Дънкан. Дъщерите на лорда помагаха на прислугата да нахрани певците с вкусни пастетчета, лично пълнеха чашите с греяно вино и бърбеха оживено с малки и големи.

Направи му впечатление, че Частити се занимаваше най-вече с

децата и често коленичеше, за да им говори от същата височина. При това се усмихваше очарователно, лицето ѝ сияеше, големите кафявозлатни очи бяха изпълнени с топлина. Погледът му я следеше с копнеж. По едно време тя вдигна глава и забеляза, че той я наблюдава. Изчерви се леко, бързо му обърна гръб и подаде ръка на следващото дете.

Беше съвсем естествено да отиде при нея – все пак тя беше домакинята – но не можеше да остави Мери Уинстън без партньор. Не искаше да е безсърдечен, не и след неучтивостта на Лаура. Точно тогава при тях дойде, подскачайки, детето, което беше забелязал преди малко.

– Здравейте – каза то. – Аз съм Сара Малвърн, а вие сигурно сте доктор Фарел.

– Отгатна – кимна с усмивка Дъглас.

– Сигурно за първи път ще прекарате Коледа тук? И аз. Мисля, че е прекрасно. Днес дойдоха певците, после ще има вечеря... за съжаление не ми разрешиха да остана долу и с Мери ще вечеряме горе, но и ние ще ядем печено пиле като вас. Няма да дойда и на среднощната служба, понеже не обичам да ходя на църква, пък и утре след закуска ще отидем всички. Преди обяда ще раздадат подаръците, а следобедът ще мине в игри. Вечерята ще е студена, защото слугите ще имат бал и ние трябва да се обслужваме сами. Утре ще остана до късно в залата, защото ще има много игри – криеница и сляпа баба, каза леля Час. – Момиченцето кимна доволно. – А на втория ден на Коледа е ловът и аз ще участвам заедно с татко и с Прю. После съседите ще се съберат за ловна закуска, макар че това не е закуска, защото се прави следобед, когато всички се върнат. След закуската лорд Дънкан ще раздаде коледни подаръци на прислугата. – Тя спря за миг и пое дълбоко въздух, вероятно за първи път след началото на тирадата си. – Тук го наричат ден на пакетчетата.

– Сара е много развълнувана – обясни с усмивка Мери. – Това е първият ѝ истински коледен празник.

– И по-рано имаше Коледа – възрази Сара съвсем сериозно и изведнъж заприлича на възрастен човек, – но винаги бяхме само татко, Мери и аз. – Тя се обърна с усмивка към Мери. – Разбира се, че беше хубаво да празнувам Коледа с теб и татко, но голямата компания е нещо съвсем друго, нали? Истинско семейно празненство. И лелите са тук, и много гости. – Тя направи широк жест с ръка.

– Права си, това е истински семеен празник – кимна сериозно Дъглас и смигна съзаклятнически на Мери Уинстън, която му отговори с усмивка.

– Вие празнували ли сте Коледа в голямо семейство, доктор Фарел?

– попита Сара.

– О, да, винаги досега. Трябва да знаеш, че имам шест сестри.

– Шест? – Момиченцето се ококори смяно. – По-големи или по-малки?

– Всички са по-големи от мен.

– Разкажете ми за тях – поиска енергично Сара.

Сега вече Мери Уинстън се намеси енергично:

– Не бива да обсебваш вниманието на доктор Фарел, Сара. Сигурно има и други хора, които искат да поговорят с него.

– О, но аз не виждам никого. – Сара се огледа наоколо. Дъглас също не виждаше никого, но много му се искаше да поговори с Частити. Колкото повече се бавеше със завръщането към предишната непринуденост, толкова по-силен щеше да става споменът за целувката и неловкостта помежду им да се засилва. За съжаление Частити се бе изгубила сред голямата група деца и не изявяваше желание да отговори на погледа му.

– Не искате ли да дойдете с мен и да се запознаете с татко и чичо Макс? – попита Сара и посегна към ръката му. – Аз ще ви представя.

– Вече се запознахме – отговори Дъглас.

– Тогава пак ще си поговорите с тях – реши веднага момичето. – Мери също ще дойде, нали, Мери?

– Според мен не бива, Сара – възрази гувернантката. – Ти и господин Фарел можете да отидете и да си поговорите с татко ти и с господин Енсор. През това време аз ще поседя при лелите на лейди Малвърн. – Тя кимна на Дъглас с приятелска усмивка и се запъти към двете стари дами.

– Хайде, елате с мен, доктор Фарел – рече умолително Сара и го дръпна за ръката. – Знаете ли латински? Аз започнах да го уча и намирам, че граматиката е много сложна. Местата на подлога и сказуемото са толкова нелогични, че понякога ме подлудяват.

Дъглас едва не избухна в смях. Възбуденото дете отпреди малко бе отстъпило място на забележителна възрастна в лилипутски формат. Това явление не му беше непознато, защото беше имал предостатъчно случаи да наблюдава многобройните си племеннички в различните стадии на съзряването.

– Татко, доведох доктор Фарел да си поговори с теб – оповести тържествено Сара.

Гидиън я поддръпна игриво за плитчиците.

– Фарел, трябва да бъдете много внимателен със Сара. Тя е в

състояние да ви закара точно там, където иска – защото е убедена, че това е най-доброто за вас.

– По това си прилича с втората си майка и с лелите си – отбелязва Макс и отпи глътка уиски. – Ако още не сте го забелязали, Фарел, Дънканови са склонни към настойничество.

Дъглас избухна в смях.

– Все още не съм имал възможност да ги видя в акция. Всъщност познавам само Частити.

– Как се запознахте с нея?

– На един от следобедните ѝ приеми на Манчестър Скуеър – отговори той, защото нямаше причини да го крие. – Търсех някого, който трябваше да присъства.

– Аха – промърмори Макс и размени поглед с Гидиън. После и двамата сведоха глави към чашите си.

Дъглас се намръщи леко и се запита какво толкова беше казал, та да предизвика тази странна реакция.

– Там се запознах и с контесата и дъщеря ѝ – продължи той, като ги наблюдаваше внимателно. Двамата отново кимнаха и продължиха да оглеждат изпитателно кехлибареното уиски в чашите си.

– А когато отидох да посетя майката и дъщерята Дела Лука на Парк Лейн, заварих там Частити и баща ѝ – не се отказа Дъглас, надявайки се да разбере нещо по лицата им. – Лорд Дънкан покани контесата да му гостува за Коледа, а Частити покани мен. – Той се изсмя леко. – Вероятно от учтивост, защото седях до нея.

– О, не, нито една от сестрите не би направила нещо, което не желае – възрази сериозно Макс.

– Да, всяко тяхно действие си има причина – подкрепи го Гидиън. – Понякога обаче минава доста време, докато се разбере каква е.

Дъглас остана с впечатлението, че двамата се забавляваха с някакъв виц, известен само на тях.

– Не мога да си представя какво, освен най-обикновена учтивост и любезност, е накарало Частити да ме покани – каза той.

– Ще повторя, драги: понякога минава известно време, преди да откриете метода зад поредната им безумна постъпка – обясни поучително Гидиън и го тупна приятелски по рамото. – Бъдете сигурен – Енсор и аз знаем за какво говорим.

– Ще го запомня – отвърна тихо Дъглас и погледна през рамо, за да провери какво прави Частити. Както и преди, тя беше заета с малките певци, докато сестрите ѝ и баща им бяха посветили вниманието си на

възрастните. Той се извини и остави двамата господа сами, за да си пробие път през навалищата до Частити.

– Бедничкият – пошепна съчувствено Макс. – Ако знае какво го очаква...

– По-добре, че не знае – кимна Гидиън с лек смях. – Питам се дали са решили да преобърнат живота му за негово добро или е клиент на посредническата агенция и сам си е докарал белята на главата.

– Да се надяваме, че е последното. Все пак е за негово добро. – Двамата се чукнаха ухилено и пиха.

Прюдънс, която също следеше Дъглас с поглед, го спря на половината пък към Частити.

– Е, Дъглас, хареса ли ви Роумзи Мейнър?

– Къщата е прекрасна, лейди Малвърн – отговори искрено той. – Старите английски имена имат особено очарование.

Прюдънс кимна и въздъхна.

– Да, но поддържането им... нямате представа. Няма да ми повярват, ако ви разкажа какви трикове, измисляме, за да го поддържаме, от както татко се разори на борсата... – Тя се усмихна, сякаш не беше казала нищо особено, кимна му и се запъти към група жени, които с удоволствие клюкарстваха за околните.

Дъглас я проследи със смръщено чело. Какво я бе накарало да му довери семейните трудности? Въпреки това решително си проби път до Частити.

– Тази вечер още не съм ви поздравил – каза той и клекна до нея. – Здравсти – обърна се той към хлапето, с което Частити беше заета в момента. Момченцето го погледна сериозно. Устата му беше пълна с пастет.

– Много съм заета – отвърна с отсъстващ вид Частити. – Тази вечер принадлежи на певците. Нали разбирате, имаме известни задължения към местните, а по Коледа е по-специално.

Отблъскването беше недвусмислено, но Дъглас и не помисли да се разсърди. Само и каза тихо:

– Дойдох просто да се извиня, че одеде се поддадох на импулса си. Не знам какво ми стана. Можем ли просто да забравим случилото се?

Частити го погледна втрънено, питайки се дали една от сестрите ѝ вече бе успяла да му каже истината за финансовото ѝ положение. Ако да, трикът бе успял и тя трябваше да им бъде благодарна. Двамата с Дъглас можеха да се върнат към предишното си приятелство, а тя щеше да преодолее собствените си неподходящи желания, след като нямаше

шанс да ги удовлетвори.

– Да, естествено – отговори тя със спонтанна усмивка. – Това би било най-доброто. Хайде да не мислим повече за случилото се.

Той кимна, изправи се и се запъти към лелите ѝ. Частити избърса лепкавите пръсти на момченцето и също се изправи. Певците се загърнаха отново в топлите си палта и се запътиха към вратата, като пееха „Весела Коледа“. От гърлото ѝ се изтръгна въздишка, но тя побърза да я потисне. Всичко вървеше гладко и точно според плана.

Към всички останали прелести на Частити трябва да присъединя и забележително красивия глас, каза си Дъглас. Всъщност и трите сестри Дънкан имаха хубави гласове. Можа да го оцени, защото седеше точно зад столовете на семейството в малката селска църква и различаваше гласовете им в нестройния хор от богомолци, които завършваха среднощната коледна служба с тържествената песен „Съберете се, вярващи“. Всички бяха в църквата с изключение на Сара и гувернантката ѝ. Силният баритон на лорд Дънкан се издигаше тържествено към старите греди на построения вероятно още по времето на норманите божи дом и заглушаваше нежния алт на контесата, която стоеше до него.

– Аз съм на мнение, че църковните песнопения не бива да се изпълняват с такова въодушевление, сякаш са популярни песни, не намирате ли и вие, *dottore*?

Дъглас хвърли поглед към съседката си, без да се учудва от произнесения шепнешком коментар. Тя очевидно не одобряваше нищо от онова, което ставаше в църквата.

– Малко е вулгарно – продължи Лаура с многозначително кимване. – Италианците знаят много по-добре как да почитат светците си.

Дъглас, който въодушевено се беше включил в общия хор с дълбокия си баритон, отвърна също шепнешком:

– Според мен коледните песни не влизат в категорията на църковните песнопения. Те са израз на общата радост и вярващите трябва да ги пеят точно по този начин.

Лаура се намръщи, сякаш той я бе разочаровал. Прошепна нещо за „липса на изисканост“ и отново устреми поглед към молитвеника си, като упорито продължи да пази мълчание сред общите радостни песни наоколо.

Дъглас отново се запита как е възможно да живееш, като критикуваш всичко и всеки по пътя си. Сигурно е много уморително. При това потисна мисълта, че сигурно е много уморително и за хората, които живеят близо до критикуващия. Богомолците коленичиха за благословия и той сведе глава, докато напрегнато размишляваше как да се отдели от Лаура и да се върне в къщата с Частити.

Двамата не бяха разговаряли цяла вечер и той гореше от нетърпение да провери дали в отношенията им е настъпила предишната

непринуденост. На вечеря седеше между Лаура и лорд Дънкан, докато Частити беше в другия край на масата, и то от същата страна, така че не можа да срещне погледа ѝ нито веднъж. След вечеря тя не се отдели от сестрите си, сервираше кафе и разговорът отново беше невъзможен.

Той стана веднага щом органът поде първия акорд на песента, която придружаваше излизането на богомолците. Лаура беше между него и вратата на църквата и му загуби доста време, докато събираше нещата си и се оглеждаше търсещо, сякаш е изпуснала нещо ценно.

Скърцайки със зъби от нетърпение, той чакаше и се усмихваше учтиво, докато тя най-сетне му освободи пътя. Частити и сестрите ѝ заедно със съпрузите им вече бяха излезли навън, следвани от лорд Дънкан и контесата, докато той вървеше бавно сред множеството по пътеката между пейките.

Семейството остана на изхода, за да поздрави свещеника. Всички излизачи минаваха покрай тях, разменяха се поздрави, Лаура и Дъглас също успяха да се присъединят към групата.

– Отлична проповед, ваше преподобие – каза Дъглас, използвайки обичайния за такива случаи комплимент.

Свещеникът зася.

– Коледната проповед не създава проблеми. Всяка година едно и също, думите, които всички очакват.

– Бих казала, че не е лошо да се възползвате от своя шанс и да раздрусате малко общото самодоволство – намеси се Лаура със суха усмивка. – Според мен ролята на добрия пастир изисква от време на време да предизвиква своите овци.

– Да... може би... да, при друг случай през годината – отвърна достопочтеният старец, видимо разочарован от този неодобрителен тон в общото добро настроение.

– Мисля, че през останалите дни от годината сме изправени непрекъснато пред предизвикателства, ваше преподобие – намеси се бързо Частити. – Един от триста шейсет и петте дни на годината трябва да бъде посветен на чистата радост, без да ни измъчват угризения на съвестта.

– Да, да, да... напълно си права, Частити – кимна облекчено свещеникът и отново зася.

– Сега ви оставяме на паството ви, Денис – каза лорд Дънкан и стисна ръката му. – Очаквам ви утре преди лова.

– Да, с удоволствие, лорд Дънкан. За нищо на света няма да пропусна лова. А и закуската – засмя се свещеникът. – Няма нищо по-

хубаво от традицията, не намирате ли и вие?

– Прав сте, драги – отговори лорд Дънкан. – Хайде, деца, да си вървим. Нека добрият човек се погрижи за своите овчици. – Той поведе гостите си по пътеката към портата.

– Викарият ловува – отбеляза Дъглас, който с няколко бързи крачки се бе озовал зад Частити. – Като при Тролоп.

– Да – отговори тя и отвори портичката, която водеше право към Роумзи Мейнър. – Освен това обича червеното вино. Въпреки това Денис не е архидякон Грантли, в никакъв случай. – Тя се обърна към сестра си. – Грантли ходи ли на лов, Кон? Можеш ли да си спомниш?

– Не – отговори сестра ѝ. – А ти, Прю?

Трите сестри се впуснаха в оживена дискусия за героите на Тролоп и по-специално кои от тях отразяват предпочитанията на автора към лова и по целия път в студената зимна нощ Дъглас слушаше с интерес. Познанията на трите дами бяха забележителни, освен това, както отбеляза той развеселено и облекчено, твърде добре обосновани, за да допуснат пренебрежителни забележки от страна на синьорината, която постоянно отваряше уста, но все пак беше достатъчно умна отново да я затвори.

В голямата зала ги очакваха пунш и пастетчета.

– Харесва ли ви пуншът, Дъглас, или предпочитате уиски?

– Пунш, благодаря, Констанс. – Той пое предложената чаша и се наведе да помирише ароматната смес. – Установявам, че английските коледни обичаи много ми харесват – отбеляза той с усмивка.

– Да, и на нас – кимна тя и добави с лека въздишка: – Бедният ни татко... откакто загуби богатството си, не може да се отърве от страха, че не сме в състояние да организираме истински празници. Но имението се издържа само, даже ни носи и доходи, с които осигуряваме домакинството в Лондон. Естествено, трябва да пестим. – Тя вдигна рамене и добави: – Баща ни трудно се примирява с ограниченията.

– Това е разбираемо – отвърна неутрално Дъглас, питайки се, защо, за бога, двете сестри доверяваха семейните си проблеми на чужд човек, какъвто беше той. При това го правеха съвсем непринудено.

– А сега ви моля да ме извините... Трябва да се погрижа за другите си гости. – Изпълнила задачата си, Констанс се отдалечи.

– О, dottore, в стаята си имам едно прекрасно парче китайски плат... ох, трябва да свикна да ви наричам Дъглас. – Пронизителният смях на Лаура го изтръгна от учудването. – Ще подхожда фантастично на приемната ви. Може би искате да видите материята в стаята ми?

– Велики боже, не, в никакъв случай – изтръгна се от устата му, преди да е успял да се сдържи, ужасен от представата, че би могъл да влезе в спалнята на тази жена, макар да не се опасяваше от нечисти намерения от нейна страна. Лаура дела Лука със сигурност нямаше непочтени желаниа, но влизането в спалнята ѝ беше твърде интимна постъпка, недопустима за него.

– О, вие, англичаните – изсмя се отново тя и го потупа по ръката. – Винаги загрижени за добрите нрави. Не забравяйте, че камериерката ми е постоянно там. Тя ще изпълни ролята на компаньонка.

– В действителност съм шотландец – отговори твърдо той. – Ние, шотландците, сме известни със строгите си нрави. – Опита се да се усмихне и обясни: – Строгите, пуритански шотландци... от страната на Джон Кнокс.

Частити непременно щеше да му отговори с някоя остроумна реплика, но от страна на Лаура не последва нищо. Бледите, примигващи очи бяха изпълнени с неразбиране.

– О, сигурно преувеличавате, *dottore* – рече тя, опитвайки се да изрази съчувствие. – Не е възможно всички шотландци да са пуритани.

– Не – трябваше да признае той. – Естествено, че не. Искате ли да ви донеса чаша пунш?

– Не, благодаря. – Усмивката ѝ беше изкуствена. – Вече е доста късно. Мисля, че ще се оттегля. – Тя му връчи празната си чаша и добави: – Трябва да се погрижа и за майка си.

Контесата обаче изобщо не желае да си легне, каза си развеселено Дъглас, остави празната чаша на дългата маса до стената и допълни собствената си чаша от купата с пунш.

Контеса Дела Лука се бе настанила удобно в едно дълбоко, овехтяло, но удобно кресло пред огъня и се смееше и бърбеше с лорд Дънкан с чаша пунш в ръка. Когато дъщеря ѝ отиде при нея, тя вдигна глава, изслуша я и с усмивка, която Дъглас окачества като примирена, остави чашата и стана. Тази жена изглежда забележително добре, помисли си той. Пристегнатата рокля, излязла от мода поне преди двайсет години, ѝ стоеше отлично – и лорд Дънкан очевидно споделяше това мнение. Той стана да се сбогува и се наведе над ръката ѝ. Но явно този жест не му беше достатъчен, защото я придружи до стълбището, отново целуна ръката ѝ и изчака, докато двете жени стигнаха горната стълбищна площадка.

Това беше сигнал за разтуряне на компанията. Първи се оттеглиха лелите, загърнати в кашмирени шалове и пера. Дъглас също пожела на

домакините си лека нощ. Стисна ръката на Частити и се наведе над нея, за да я целуне по бузата като добър приятел.

– Лека нощ, Частити. Приятни сънища.

– И на вас – отговори тя с усмивка, без да направи опит да отговори на целувката. – Дано църковните камбани не ви събудят твърде рано.

– О, аз винаги ставам рано – отговори той и пусна ръката ѝ. Обърна се и се ръкува с лорд Дънкан, после се запъти към стълбата. Частити го проследи с облекчена въздишка. Коледната вечер беше отминала, а следващите два дни бяха препълнени със занимания и сигурно нямаше да ѝ остане време за любовни копнежи.

Но той е толкова красив, толкова желан... О, по, дяволите! Направо ѝ идеше да се удари.

– Е, господа, ще ме придружите ли в библиотеката за едно последно питие преди лягане? – попита лорд Дънкан, обърнат към зетъвете си. – Не съм голям любител на коледен пунш... много е сладък за мен.

Незабележимите подканващи движения с върховете на пръстите подсказаха на двамата мъже, че семейният дълг изисква да изпият с тъста си по един коняк преди лягане.

– Разбира се, лорд Дънкан – кимна Макс. – Пуншът наистина е доста сладък.

– Дамите обаче го обичат – засмя се весело Негово благородие.

– О, татко, не всички жени харесват сладкото – протестира сърдито Констанс.

Баща ѝ я потупа по рамото.

– Знам, Констанс, но ти си изключение от правилото.

– Аз обаче не съм – засмя се Частити. – Отивам да си легна. Лека нощ на всички.

Макс вдигна ръка да я спре.

– Преди да се оттеглиш, Частити, искам да ти кажа, че Падиън и аз желаем да говорим с вас трите утре преди закуска.

– О, изненада! – извика Констанс. – Сигурно най-после ще разберам за какво си шушукате от седмици?

– Може би – отговори тайнствено мъжът ѝ. После намигна на шурея си и попита: – Осем часът добре ли е?

Прюдънс се намръщи глезено.

– О, Гидиън, иска ми се предпочитанието ти към ранно ставане да не е така ясно изразено. Вече е един през нощта!

– Сара също става рано – напомни ѝ той.

– Да, да, знам. Утре е първият ден на Коледа. Като деца скачахме от

леглата на разсъмване. Говоря по принцип. Пригответе сме за Сара чорап, за да има с какво да се занимава след ставането си. Аз ли да го окача на леглото ѝ или ти ще го направиш?

– Това е традиция у семейство Дънкан, а не у семейство Малвърн – каза Гидиън и за миг я притисна до гърдите си. – Ти ще го направиш.

Тя го погледна с топла усмивка.

– Знаех, че няма да имаш нищо против, но някои хора са много закостенели по отношение на семейната традиция.

– Не и когато става въпрос за традицията на семейство Дънкан – отбеляза Макс. – Какво има в тези чорапи?

– Почакай и ще видиш – отговори Констанс. – Предупреждавам те, че ти също ще намериш нещо окачено на леглото си.

Изведнъж Частити се почувства самотна. Размяната на нежности между съпрузите, семейната традиция... И тя искаше да е част от нея.

– Лека нощ – пожела бодро тя. – Ще се видим утре в осем.

– Почакай, Час. – Прюдънс се изплъзна от прегръдката на Гидиън и бързо се запъти към сестра си. – Ще се качим заедно. Мъжете ще пият по един коняк, но на мен още не ми са спи. Ще дойдеш ли и ти, Кон?

– И на мен не ми се спи – отговори голямата сестра.

– Трябва да обсъдим някои неща... плановете за утре и тям подобни – добави многозначително тя и взе под ръка малката си сестра.

Частити не възрази. Знаеше, че те я разбират.

– Щом сме решили да прекараме утрешния ден в детски игри, значи трябва да ги подготвим – засмя се тя. – В противен случай ще настане истински хаос.

– Без хаос не може – отговори безгрижно Прюдънс, докато изкачваха стълбите. – След обяда вече няма да има достатъчно трезви хора, които да разпознават картите за игра.

– Може би ще успеем да задържим татко далеч от масата за бридж – каза Констанс, когато влязоха в стаята на Частити. – Ако не съм абсолютно трезва, не съм в състояние да играя с Макс обичайния ни безумно дързък бридж.

– Как мислите, каква ще е изненадата? – попита Частити и се отпусна на леглото.

– Нямам представа – отговори Прюдънс с вдигане на раменете. – Двамата си шепнат тайнствено от седмици. Сигурно е нещо, което се отнася и за трите ни.

– Умирам от любопитство. – Констанс се прозя и падна в креслото пред огъня.

– Нали каза, че не ти се спи – укори я Частити.

– Долу не усещах, но сега ми се приспа. Впрочем, успях да пошепна на скъпия ни доктор, че сме в окаяно финансово положение.

– И аз също – изкиска се Прюдънс. – След това ужасяващо разкритие бедният човек изглеждаше напълно безпомощен.

– Ами да, никой нормален човек не прави такива признания пред непознати – обясни Частити. – Но мисля, че е подействало. – Тя разказа за какво беше говорила с Дъглас. – Отново сме само приятели – гласеше заключението ѝ. – Все пак е облекчение.

Сестрите ѝ си спестиха коментарите.

– Макар че нямам желание да правя връзката с теб, Частити... не мога да се отърва от чувството, че планът ни да съберем доктора и Лаура дела Лука е осъден на неуспех. Съжалявам, че го споменавам точно сега. – Отново се прозя и добави: – Забелязали ли сте как я гледа понякога?

– Тя е непоносима – обади се Прюдънс, който се бе настанила на столчето пред огледалото и се оглеждаше съсредоточено. – Не вярвам, че той може да понесе глупостите ѝ. Извинявай, Час, знам, ти беше на мнение, че това не го притеснява, но аз смятам, че въпреки нуждите си той не е готов да продаде душата си на дявола.

– Дявол е твърде силен израз – възпротиви се Частити.

– Не си права – възрази Прюдънс. – Дяволи съществуват в най-различен образ. Още не си чула как се отнесе към Мери.

Трите побъбриха още малко, после Констанс и Прюдънс си отидоха и Частити можеше да си легне. И тя имаше чувството, че връзката между Дъглас и Лаура няма да се осъществи. Лаура очевидно беше склонна да се сближи с доктора, но Дъглас беше на друго мнение. Той беше зависим от емоциите си – поне повече, отколкото тя бе предполагала първоначално, което означаваше, че самотнието на Лаура и особено проявите на презрение към непривилегированите щяха постоянно да наравяват чувствата му. Само въпрос на време е да го осъзнае, каза си тя.

Ситуацията беше крайно неприятна. Значи трябваше да му търсят друга жена. Освен това трябваше спешно да намерят някого за Лаура, тъй като не можеха да си я представят като доведена сестра.

Частити се прозя уморено, облече ношницата си и посегна към халата. Незнайно по каква причина имаше чувството, че този товар е само върху нейните рамене. Естествено това не беше вярно, но сестрите ѝ си имаха друга грижи, лични работи, които имаха предимство пред общите. По Коледа не се работеше и тя трябваше да забрави за работата,

колкото и трудно да ѝ беше. Тя разтърси глава, за да прогони неприятните мисли, и отиде в банята, която по-рано споделяше със сестрите си... а сега, естествено, и със съпрузите им.

Тя заключи вратата – по-рано никога не правеше това, защото в банята не влизаше никой, освен тя и сестрите ѝ и прислужницата за етаж. Бръсначите на тоалетката обаче ѝ показаха, че сега е друго.

Тялото ѝ беше опънато като струна, сякаш часове наред се беше мъчила да пази поведение... или да сдържа някакъв порив. Точно така, през цялата вечер беше правила тъкмо това. Обуздаваше чувствата и импулсите и се бореше с тях като с глутница гладни вълци. Искаше ѝ се да пусне горещата вода и да се потопи в отпускащата вана, но си каза, че това ще трае твърде дълго, а тя е прекалено уморена. Имаше чувството, че сватбата на Хестър и Дейвид е била преди цяла седмица, а не същата тази сутрин... по-точно, вчера сутринта, поправи се тя и отново се прозя. Изми лицето и зъбите, отключи вратата и излезе в тъмния коридор.

Къщата беше утихнала, газовите лампи бяха угасени, единствената светлина проникваше през прозореца в края на коридора, зад който блещукаха звездите. Частити мина тихо покрай стайте на сестрите си и тъкмо отвори вратата на своята стая, когато усети някого зад себе си.

Обърна се рязко, готова да изпищи.

– Какво правите тук, по дяволите? – произнесе задавено тя, след като сърцето ѝ се поуспокои.

– Търся втора баня – отговори шепнешком Дъглас. – Банята до стаята ми е постоянно заета.

Той беше свалил жакета, жилетката и бялата връзка и беше само по риза и панталон. Частити сведе поглед към краката му – беше бос. Явно затова не беше усетила приближаването му.

– Ето я банята – посочи тя вратата, от която беше излязла.

– А... добре – отвърна той, без да се помръдне. И двамата стояха като вкопани в земята. Частити беше сложила ръка върху бравата и усети как вратата бавно се отвори. Бягство или подкана? В момента не можеше да отговори.

Огънят и трепкащата светлина на свещите огряха крехката ѝ фигура. Дъглас я погледна и преглътна шумно в напрегнатата тишина. Отвореният халат разкриваше бяла нощница. Разпуснатата, грижливо изчеткана коса обграждаше лицето ѝ като тъмночервен облак. Кафявите очи, в чиито дълбини танцуваха златни искри, пламтяха върху светлото лице. Устните ѝ бяха леко отворени, сякаш искаше да каже нещо, но не

знаеше какво.

Той докосна бузката ѝ с опакоето на ръката, както бе направил предишния път. Интимността на тази жест се разля като вълна по тялото ѝ, чак до босите ѝ стъпала.

– О, Частити – прошепна едва чуто той. – Май няма да се получи, нали?

Тя навлажни устни с върха на езика си. Физическата му близост, докосването до бузата ѝ, тъмните очи, които се взираха в лицето ѝ с дълбока страст – всичко това беше подлудяващо.

– Не – отвърна тихо тя и отстъпи крачка назад. – Наистина няма.

Той я последва и бавно затвори вратата зад гърба си. Без да погледне, превъртя ключа в ключалката и се приближи към нея.

Частити не смееше да се помръдне. Не можеше да издържи на похива – не само на желанието на Дъглас Фарел, а и на собственото си силно желание. Освен това не искаше. Помисли бегло за сестрите си и как те се бяха поддали на същата подлудяваща страст въпреки разума и логиката. Защо и тя да не направи същото? Само този единствен път...

Дъглас, който я надвишаваше с цяла глава, застана плътно пред нея. Коленете ѝ поддадоха, в долната част на тялото ѝ лумна горещина.

– О, скъпа, толкова те желая – прошепна той и лекият шотландски акцент изведнъж стана ясно изразен.

– И аз те желая – пошепна в отговор тя. – Толкова силно...

Той плъзна ръце под отворения халат и обхвана раменете ѝ, за да я привлече към себе си. В момента, преди да затвори очи, тя видя как устата му се приближи, видя и тъмния огън в пронизващия му поглед. Той миришеше на сапун, бузите му бяха гладки, без наболата брадичка от следобеда. Но устата му беше същата, силна и гъвкава. Тя остана неподвижна, съсредоточена върху усещането. Решението беше взето – от само себе си, – вече нямаше защо да бързат. Трябваше да се насладят докрай на постепенното нарастване на желанието.

Без да отделя устните си от нейните, той премести ръцете си по раменете ѝ и халатът се свлече на пода. Дланите му се плъзнаха надолу по ръцете ѝ, чак до китките, и ги притиснаха към хълбоците. Направи още една крачка към нея и телата им се докоснаха.

Частити усети биенето на сърцето му до своето и набъбналите зърна на гърдите ѝ се очертаха под тънката материя на нощницата. Езикът ѝ се плъзна напред, удари се в отворените му устни и той се възпротиви, но само за миг. После устните му се разделиха, езикът ѝ проникна в устата му и закръжи около неговия. Ръцете му все още притискаха

нейните. Без тях Частити усещаше с нарастваща интензивност останалата част от тялото си, което се притисна към неговото, пулсирането в уробата си, влажността между бедрата, тръпките по кожата. Краката й бяха боси и тя заби пръсти в килима и се надигна на пръсти, за да задълбочи целувката, да изследва устата му, бузите, зъбите, небцето...

След малко се отдръпна, стъпи здраво на пода и отметна глава назад, за да го погледне. Той и се усмихна с топла и ленива усмивка, от която я прониза ново желание.

– Кого мамим? – пошепна той, докато показалецът му очертаваше устните й.

– Нас самите – отвърна тя и езикът й нежно погали връхчето на пръста му.

– Правилно. – Ръцете му се плъзнаха по раменете й, той обхвана лицето й и вдигна брадичката й с палец. – Ти правиш с мен най-странни неща, Частити Дънкан. – Целуна я отново с нарастващо желание. Този път устата му беше твърда и настойчива и тя усети жадната милувка на подвижния, стремителен език. Ръцете му се плъзнаха по гърба й и я привлякоха към тялото му, за да усети силната му възбуда. Той обхвана дупето й, размачка твърдата му закръгленост, после притисна длан в малката вдлъбнатина в края на гърба й.

Частити също плъзна ръце по гърба му и се хвана за нето като удавница. Гърбът му беше твърд и мускулест като всичко в него. Когато мушна едната си ръка между телата им и плъзна пръсти по издатината на панталона му, той изохка задавено и това я изпълни със задоволство. Тя разкопча копчетата на панталона му и той се отдръпна малко назад да й направи място, без да отделя устни от нейните. Пръстите й бяха сръчни и бързи. Тя пхна ръка в отвора и усети топлината и пулса на пениса му под тънкото бельо. Усещането беше невероятно.

Дъглас вдигна нощницата й, малко по малко, докато я надипли на кръста й. Обхвана задницата й, плъзна ръце надолу по бедрата и тя отново се надигна на пръсти в съвсем естествена реакция на интимното докосване.

Най-сетне устата му я освободи.

– Вдигни ръце – заповяда той тихо. Тя се подчини и протегна ръце, за да може той да свали нощницата през главата й. След като я хвърли на пода, той отстъпи назад, улови ръцете й и ги разпери, за да огледа тялото й с жаден поглед.

– Невероятно – пошепна задавено той. – Възхитително.

Частити потрепери от удоволствие. Не само от комплимента, но и

от прилив на чувственост, когато хладният въздух погали кожата ѝ и я накара да осъзнае голотата си. Усети как погледът му спря върху гърдите ѝ с тъмни, изпъкнали зърна, после се плъзна по закръгления корем и остана за дълго върху разбърканите червени косъмчета на мястото, където се събираха бедрата. Но това не беше всичко. Погледът му обходи и краката ѝ, сякаш в тях имаше нещо съвсем специално, и завърши на стъпалата.

– Обърни се – заповяда тихо той и пусна ръцете ѝ. Тя го послуша, малко недоволна, че вече не можеше да следи погледа му, но го усети съвсем ясно по гърба си, бедрата и в колянните ямки.

– Прекрасна си, Частити – пошепна дрезгаво той, пристъпи по-близо и сложи ръце на хълбоците ѝ. Тя усети леката материя на ризата му в гърба си, нещо коприненомеко в отвора на панталона, горещото пулсиране на члена му. Той плъзна ръце по тялото ѝ, погали корема, пхна пръст в пъпа, после продължи надолу, обхвана леката издатина между краката ѝ и пхна пръсти между копринените косъмчета в меката плът под тях.

Частити се облегна на него и отвори крака, за да му позволи да проникне по-навътре. Дишаше накъсано, по кожата ѝ избиха капчици пот. Сръчните му пръсти масажираха набъбналия клитор и тя простена задавено, когато стигна до експлозивния връх на насладата. Коленете ѝ подадоха и тя падна задъхана по корем на леглото.

Той се наведе над нея, целуна тила ѝ, мина с език по линията на гърбнака, докато тя извика протестиращо, обърна се и хвана ръката му.

– Стига самопожертвователност – заповяда тя с подканваща усмивка. – Съблечете се, доктор Фарел.

Дъглас се подчини с тях смях. Хвърли дрехите си, без да обърне внимание къде падат, покатери се на леглото и коленичи над нея, за да даде възможност на ръцете ѝ да се движат свободно и да изследват тялото му. Тя започна да го милва, целуваше го, хапеше чувствителните места и се наслаждаваше на дрезгавите му стонове. Когато той най-сетне се наведе над нея, хвана ръцете ѝ и ги вдигна над главата, тя разтвори крака и ги уви около кръста му, за да го приеме дълбоко в себе си. Петите ѝ се забиха здраво в кожата му.

Частити беше преживяла сливането и друг път, но това беше несравнимо. Сладостното усещане на чуждата плът в утробата и, пулсиращата, гореща емоция, всеки отделен ритмичен тласък, който я изпълваше... в тялото ѝ се трупаше наслада и образуваше натегнатата спирала. Ръцете ѝ се движеха неспирно по гърба му, ноктите и се впиваха в

твърдите мускули, пръстите и направляваха движенията на бедрата му. Той беше втренчил поглед в лицето ѝ и отбелязваше всяко, дори бегло чувство. Тя издържа, докато светът се разпръсна на парченца и вече не беше в състояние да каже дали е заплашена от удавяне или се носи във висините.

Когато главата ѝ лека-полека се проясни, тя видя, че Дъглас лежи до нея, сложил ръка върху влажния ѝ корем. Дишаше тежко, очите му бяха затворени.

– Велики боже – прошепна той. – Ние с теб сме създадени един за друг, Частити. По волята на небето.

Тя поиска да се засмее, но нямаше сили. Обърна се настрана, положи глава на рамото му и веднага заспа.

Дъглас посегна към измачканата завивка и я вдигна над телата им. Опита се да угаси газената лампа, но като не можа да стигне до нея през спящата Частити, се отказа и примирено затвори очи.

Бледа зимна светлина падаше върху леглото, когато Частити се събуди с бръмчаща глава. В първия момент не осъзна къде се намира и остана да лежи неподвижно, питайки се на каква странна възглавница почиваше главата ѝ. Постепенно мислите ѝ се проясниха, тя вдигна глава и погледна към Дъглас, който спеше спокойно. Прекрасни дълги мигли, каза си тя с лека завист и помилва с възхитен поглед гъстите полумесеци върху страните му. Веждите му почти се събираха над орловия нос. Едва устоя на изкушението да плъзне пръст по спокойните, съвършено оформени устни. Не искаше да го събуди. Спокойното, равномерно дишане, топлината и ароматът на тялото му в смачканото легло ѝ внушаваха странно усещане за сигурност.

Тя се отпусна отново на рамото му и се загледа към тавана. Снощи сестрите ѝ и тя, макар и с неудоволствие, бяха стигнали до извода, че Дъглас Фарел и Лаура дела Лука няма да се съберат. Това означаваше, че малкият нощен епизод не е застрашил успеха на брачното посредничество. Е, не беше чак толкова малък, напомни си тя със самодоволно кискане. Преживяването беше изключително. В сравнение с миналата нощ загубата на девствеността ѝ беше просто дребен епизод – без травми, но и без драматизъм. Без дори средно земетресение. Тази нощ обаче...

Частити сложи ръце на гърдите си и потисна смеха си. До нея Дъглас продължаваше да спи. Или може би се преструваше, защото ръцете му се движеха. Частити остана неподвижна, когато пръстите му се впиха в корема ѝ. Усети как в бедрата ѝ се удари нещо твърдо и набъбващо

и усмивката ѝ стана по-широка. Обърна се бавно настрана, за да го погледне, и вдигна крак на хълбока му.

Очите му все още бяха затворени, но всички друго в него беше абсолютно будно. Плъзна се в нея и внимателно я привлече към себе си. Двамата се задвижиха бавно и хармонично, без експлозивния фойерверк на нощта, по проста, безкрайно сладостна мелодия. Тя изпита дълбоко усещане за загуба, когато той се оттегли малко преди общия връх, но оргазмът я обхвана с пълна сила и загубата остана само сянка.

– Добро утро – проговори нежно Дъглас и я прегърна. Устните му се заровиха в косата ѝ, ръцете му обхванаха гърдите.

– Добро утро – прошепна Частити, но в следващия миг се вцепени. Някой бе натиснал бравата. Дъглас до нея също се скова.

– Час? – извика Констанс. – В осем трябва да се срещнем с Макс и Гидиън в библиотеката. Осем без пет е!

– Идвам, идвам – извика Частити. – Съжалявам, забравих. След десет минути съм долу.

– Защо вратата е заключена, Час? – попита Прюдънс и раздруса бравата.

– Заключена ли е? – отвърна Частити, защото не беше в състояние да намери друг отговор.

Кратка тишина, тих шепот от другата страна на вратата. След това прозвуча гласът на Констанс:

– Добро утро, доктор Фарел.

– Весела Коледа, доктор Фарел – подкрепи я Прюдънс.

Дъглас лежеше по гръб, сложил ръка на очите си. Не отговори.

– Ще сляза след десет минути – повтори Частити.

– О, не бързай... не бързай – посъветва я Констанс, потискайки смеха си. – Сигурно не е нищо спешно... затова се пригответи спокойно.

– Точно така – добави успокоително Прюдънс. – Не бързай.

Прозвуча шум от отдалечавачи се стъпки.

Частити избухна в смях и се отпусна на възглавниците. Дъглас пририсна ръка към очите си, после седна и я погледна втренчено.

– Бог да ми е на помощ – промърмори дрезгаво той. – Бог да е на помощ на всеки смелчак, който се е свързал със сестрите Дънкан.

– Много сурова присъда – протестира Частити.

Дъглас енергично поклати глава.

– Никак не е сурова. Питам се само откъде е дошла тази непредвидимост... тази възбуждаща лудост. Баща ви е напълно нормален, съвсем здрав. – Той отново поклати глава. – Сигурно е по линия на майката.

Частити сграбчи една възглавница и започна да го налага.

– О, искаш да си играеш? – извика той през смях. – Трябва да ви предупредя, мис Дънкан: правите огромна грешка, като се впускате в спортно състезание. Побеждавал съм противници, три пъти по-големи от мен.

– О, така ли? – Тя скочи от леглото, притиснала възглавницата до гърдите си. – А аз ви предупреждавам, доктор Фарел, че никога не съм губила битка с възглавници.

Застана напред стаята, съвсем гола, само с възглавницата пред гърдите си. Разбърканите червени къдрици падаха по раменете ѝ, очите ѝ изпущаха златни светкавици.

– Обзалагам се, че никога не си била в пансион – каза Дъглас и на свой ред грабна една възглавница. – Ако единствените ти противници са били сестрите ти, скъпа моя, да знаеш, че си безнадеждно слаба. – Той скочи от леглото и запрати възглавницата.

Частити даде най-доброто от себе си в неравната битка, но накрая загуби. Падна задъхана на леглото, Дъглас се наведе над нея и вдигна ръцете ѝ над главата.

– Ти си много голям – изохка тя. – Трябваше да ми дадеш преднина.

– Не очаквах една Дънкан да поиска милост – отговори Дъглас и я целуна по върха на носа.

– Зависи от обстоятелствата – отговори Частити в напразен опит да запази достойнството си. – О, скъпи Дъглас, крайно време е да слеза в библиотеката, а ти ме спираш – извика обвинително.

– Аз ли? Аз ли започнах битката? Ти ми хвърли ръкавицата.

Тя се усмихна и се опита да се освободи от ръцете, които я държаха.

– Може би си прав. Но въпреки това трябва да слеза в библиотеката, а виж само как изглеждам.

Дъглас въздъхна примирено и я пусна.

– Трябва да кажа, че гледката е възхитителна. – Помилва корема ѝ и проговори замислено – Точно това обичам. Прекрасна закръгленост.

– Защото ям много сладкиши – обясни Частити, бутна ръката му и се изправи. – Върви си, моля те, трябва да се облека.

Той сведе глава и я целуна. Облече набързо ризата и панталона, отключи вратата и се измъкна навън с тихи стъпки.

Частити с мъка намери халата си в бъркотията от чаршафи и завивки. По някакъв незнаен начин той се бе озовал под леглото заедно с нощницата ѝ. Тя ги изтърси и бързо се облече – вече беше осем и двацет и нямаше време да се облече както трябва. Освен това в първия ден на Коледа можеше да си позволи известна небрежност.

Посегна към четката за коса и се опита да приглади бъркотията от червени къдрици. Кожата ѝ пламтеше, сякаш беше спортувала на чист въздух, очите ѝ сияеха. Сексът прави жената красива, реши тя и се засмя на себе си. Самодоволна и щастлива, тя си каза, че днес нямаше да се чувства ощетена от съдбата, ако сестрите ѝ бяха прекарали нощта по същия начин. Напъха босите си крака в пантофите и бързо излезе в коридора.

– Весела Коледа, лельо Час. – Сара изскочи от вратата на детската стая, още по нощница, задъхана и сияеща, разрошена от съня и вълненията. – На леглото ми беше окачен чорап! – Момиченцето го размаха гордо. – Вътре намерих портокал, гумена топка, кутийка за моливи, опаковка цветни моливи, шнола с форма на пеперудка и друга с форма на шурче, както и панделки за коса в най-различни цветове. Погледни, не са ли красиви?

Тя извади съкровищата си от чорапа и Частити им се възхити търпеливо, преструвайки се че никога не ги е виждала и че пълният с подаръци чорап сутринта на Коледа беше и за нея също такава голяма изненада като за Сара.

– Беше ли вече долу? – попита тя и се запъти към стълбата.

– Не – отговори момичето. – Още не съм облечена.

Частити избухна в смях.

– И аз не съм, но в първия ден на Коледа правилата са други. Ела да видим елхата.

Сара заподскача весело пред нея и изведнъж спря като вцепенена.

– Мили боже! Никога не бях виждала толкова много подаръци – пощепна тя. Кръстът на елхата беше скрит от купчини опаковани подаръци.

– Те са за персонала – обясни Частити, която наблюдаваше със задоволство учудването и възхищението на Сара. Имаше чувството, че самата тя преживява Коледата заедно с момиченцето.

– Мога ли да ги разгледам отблизо?

– Да, но не ги вземай.

Сара я погледна шокирано.

– Никога не бих си позволила подобно нещо, лельо Час. Не искам да разваля изненадата.

– Знам, че не би го направила.

Частити остави момичето да се възхищава отдалеч на малките съкровища и тръгна да търси сестрите си и съпрузите им.

Намери ги в малкия семеен салон в задната част на къщата. В камината гореше буен огън, газовите лампи бяха запалени. Ясната нощ беше отстъпила място на студен сив ден, който обещаваше сняг.

– Весела Коледа – поздрави ведро тя, прегърна и целуна всички по ред. – Боже, колко благопристойно изглеждате... моля да извините размъкнатия ми вид.

– Май не си се наспала – промърмори с леко злобна усмивка Констанс и Частити усети със смущение, че се изчервява. Тя предпочете да не отговори, защото бе забелязала как Макс и Гидиън избягваха да се погледнат. Очевидно сестрите ѝ не бяха скрили от съпрузите си, че са намерили вратата ѝ заключена. Естествено, това можеше да се очаква. Но тя и без това нямаше причини да отрича.

– Сара не е на себе си от възбуда – отбеляза весело тя и отиде до масичката да си налее чай.

– Никога досега не е прекарвала толкова хубава Коледа – рече Гидиън с нежна, но и малко меланхолична усмивка. – Жалко е, че едно единайсетгодишно момиче разбира едва сега какво е семеен празник.

– Прав си, но от друга страна, ако го познаваше от най-ранните си години, вече щеше да ѝ е омръзнало – възрази Прюдънс.

– Точно така, и щеше да скучае – подкрепи я Частити.

– Щеше да се чувства твърде голяма, за да се поддаде на магията.

– Може би сте прави. – Но Гидиън не изглеждаше съвсем убеден.

– Както и да е – намеси се Констанс, за да върне разговора в безопасен коловоз, – ще ми каже ли най-сетне някой какво правим тук в този безбожно ранен час?

– Не е чак толкова рано – поправи я меко мъжът ѝ.

– Съжالياвам, вината е моя – каза Частити и отпи голяма глътка чай. – Но защо е тази тайнственост?

– О, няма никаква тайнственост – отговори привлечено Макс.

– Напротив, има – възрази жена му с престорено възмущение. – Хайде, отворете си устите.

– Този израз е, меко казано, неелегантен – промърмори измъчено Макс.

Като по команда трите сестри скръстиха ръце и втренчиха погледи в двамата мъже. Неспособни да се справят с трите двойки искрящи очи, те разпериха примирено ръце.

– Предавам се – каза Макс. – Хайде, Гидиън, говори. Гидиън се обърна към писалището в ъгъла и вдигна дебел плик. Измъкна от него няколко листа и ги подаде поред на сестрите.

– Един за теб, Прюдънс, един за Констанс и един за Частити. – Връчи на всяка по един документ и отново се отпусна до шурей си. Сега беше ред на двамата мъже да се втречат в сестрите.

Те прочетоха документите и си размениха неразбиращи погледи.

– Какво е това? – попита Констанс.

– Шу Лейн? – Прюдънс вдигна рамене. – Какво означава това, Гидиън?

Частити проговори бавно:

– Прилича ми на договор за наем.

– Точно така – кимна Гидиън и намигна на Макс. – Това наистина е договор за наем.

– Какво сте наели? – попита все още неразбиращо Констанс.

– Обектът е на Шу Лейн и Флийт стрийт.

– Но защо? – попита Частити. – И за какво?

– Тази сутрин сте забележително недосетливи, и трите – отбеляза с усмивка Гидиън. – Нима не ви е ясно като слънцето какво означава това?

– Нищо не разбирам – отзова се нетърпеливо Прюдънс.

Макс избухна в смях.

– Не вярвах, че ще доживея деня да видя и трите сестри Дънкан да не разбират нещо.

– Не, почакай... – Прюдънс вдигна ръка. – На Флийт стрийт е пресата...

– Виждам, че умът ти се връща – отбеляза мъжът ѝ.

– Продължавай в тази посока.

– Редакциите на вестниците... – промълви Констанс.

– „Мейфеър Лейди“ – завърши Частити и почука с пръст по договора. – Това е договор за наем на редакция. Права ли съм?

– Точно така – отговори Гидиън. Двамата с Макс се засмяха гордо. – Решихме, че е време вестникът ви да има официален адрес. В края на краищата вече не живеете под един покрив.

Сестрите въздъхнаха шумно. Най-сетне бяха схванали значението на договора.

– Ще си имаме редакция – пошепна възхитено Частити.

– Обаче не можем да сложим имената си на вратата – рече замислено Прюдънс. – Трябва да запазим анонимността си. Нали не искаме постоянно да ни нападат клиенти, които пускат обяви, или търсещи услугите на посредническата агенция.

– Правилно. Затова ще си запазите адрес до поискване – предложи Гидиън. – В редакцията обаче има телефон и спокойно можете да го публикувате във вестника. Това ще оживи дейността ви.

– Прав си – кимна Констанс. – Освен това никой от кръга на познатите ни няма да се покаже в онзи квартал, така че можем спокойно да идваме и да си отиваме.

– Правилно – каза Макс. – В стаята има три писалища, три пишещи машини, две шкафчета и телефон.

– Пишещи машини? – учуди се жена му. – Но нито една от нас не може да пише на машина.

– Ще се научите. Толкова ли е трудно? – попита с усмивка той.

– О, разбира се, че ще се научим. – Очите на Частити блестяха все по-силно. – Само си помислете колко по-бързо ще пишем, а и печатарите ще се справят по-добре.

– Значи все пак се радвате? – попита Гидиън, който още не можеше да прецени реакцията им.

– Но разбира се, че се радваме – извика Прюдънс и устремно го прегърна. – Просто за момент загубихме дар слово.

– Подаръкът ви е великолепен. Трябва да мине време, докато осъзнаем напълно с какво сме се сдобили – каза Констанс. – Но въпреки това е прекрасно. Много ви благодаря!

Двамата мъже приеха самодоволно прегръдките и целувките, с които ги обсипаха сестрите. Само след няколко минути обаче Частити, Прюдънс и Констанс се настаниха удобно пред огъня и поведоха оживен разговор за предимствата на коледния си подарък и за бъдещите си планове. Макс и Гидиън си кимнаха примирено и тръгнаха да си търсят закуска.

След половин час вратата се отвори. Влезе лорд Дънкан.

– Вече се питах къде сте се скрили – каза той. – В случай, че сте забравили – къщата ни е пълна с гости.

– О, не сме забравили. Само че... Гидиън и Макс ни направиха страхотен коледен подарък и сега се опитваме да си изясним значението

му – уведоми го Частити и остави празната си чаша на масичката.

– Така ли? И какъв е подаръкът?

– Не съм много сигурна, че ще го одобриш – засмя се Констанс. – Може би е по-добре да не знаеш.

– Глупости – възрази категорично той. – Държа да чуя какво е.

Прюдънс му разказа за редакцията, лорд Дънкан поклати укорно глава и рече:

– Е, мисля, че вече не съм в състояние да променя нещата. Макс и Гидиън са зрели мъже и щом са решили да подкрепят безумствата на жените си, аз няма да им се бъркам. – На път към вратата каза през рамо. – Все пак ще си позволя да ви посъветвам да приключите дискусиата и да се опитате да въведете малко ред в хаоса на коледното утро.

– Няма никакъв хаос, татко – възрази Частити, стана и се протегна. – Сега е време за закуска.

– А ти си още по-нощница – обърна й внимание бащата с леко смущение. – Прюдънс, доведената ти дъщеря умира от нетърпение да започне празникът.

– Ей сега идваме – успокои го Прюдънс. – Но Час първо трябва да се облече прилично, нали, скъпа?

– Веднага – отговори с готовност младата дама и последва баща си. – След половин час съм тук.

Лорд Дънкан изръмжа нещо неразбрано и се понесе към стаята за закуска. Дъщерите му се спогледаха с виновни усмивки.

– Той взема много сериозно задълженията си на домакин – отбеляза тихо Частити.

– О, за това е виновна контесата – обясни Констанс. – По-рано никога не се притесняваше за коледните празненства и ние се радвахме, че предоставяше на нас и на лелите да ги организираме и да изпълним обществените си задължения.

– Е, аз отивам да се облека, за да не го вълнувам повече – реши Частити и се запъти към вратата.

– Още не сме говорили за случилото се миналата нощ – спря я Прюдънс. – Трябва ли, Час?

Частити се настани на облегалката на едно кресло и размаха босия си крак, обут в топла пантофка.

– Той знае, че нямам пари – каза тя, изричайки мислите, които я бяха преследвали в сънищата ѝ. – Затова сигурно търси само кратка страстна афера. Реших, че мога да си позволя този коледен подарък. Имате ли нещо против?

– Сигурна ли си, че нещата няма да се усложнят? – попита остро Констанс.

Частити захапа долната си устна и се опита да разсъждава разумно.

– Няма как да се усложнят – каза след малко тя. – Не мога да му кажа, че аз съм псевдофранцузойката в Националната галерия... Не мога да му кажа, че посредническата агенция сме ние трите... Ще се почувства толкова унизен, че никога няма да ми прости. Затова ще приема тази коледна връзка като подарък от небето, а когато се върнем в Лондон, ще му потърсим друга жена. Миналата нощ нямаше да се случи, ако той поне малко бе харесал Лаура. Защото Дъглас не е от хората, които се отказват от веднъж взето решение и не преспиват с друга жена, ако са започнали да ухажват някоя сериозно.

– Сигурна ли си? – попита Прюдънс и погледна сестра си с присвити очи.

– Да, сигурна съм – отговори Частити и двете сестри чуха съвсем ясно въздишката ѝ. – Той е открит и целенасочен. Знае какво иска, отива и си го взема. Не се срамува от онова, което прави, нито от средствата, които използва за постигането на целта си. Но бих искала да го гледам как работи.

Тя погледна сестрите си. В очите ѝ светеха тъга и убеденост.

– Мъж, който е способен на безкористно отдаване, не може да бъде измамник. – Сведе глава и стъпи на пода. – Затова съм сигурна, че ще се почувства измамен, като разбере какво съм направила. Не бива да узнае нищо, ясно ли ви е? Никога. Няма да допусна нещата да се усложнят. Ще се радваме на кратка сладка връзка. И толкоз. – На излизане тя се обърна и кимна бодро на сестрите си.

Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Констанс въздъхна.

– Дамата протестира твърде шумно...

– И аз си помислих същото – кимна Прюдънс. – Ако Час се е влюбила в Дъглас, ще страда, колкото и да се преструва, че това е само кратка връзка.

– Час не спи с „кратките си връзки“ – отбеляза Констанс. – В момента обаче не можем да направим нищо. Но когато се върнем в Лондон...

– Ще видим – проговори замислено Прюдънс. – Отивам да намеря Гидиън и Сара. Ще отидем на църква с Мери и момичето, макар че никак не ми е приятно да взема двойна доза от проповедта на Денис. А ти и Макс ще дойдете ли?

– О, не мисля, че Макс ще се съгласи – засмя се Констанс. – Той

няма страх пред бога. Една коледна проповед му е достатъчна.

Частити отвори вратата на стаята си и спря смаяно на прага. Дъглас седеше във високото кресло до прозореца и четеше последния брой на „Мейфеър Лейди“. Като я видя, се изправи с усмивка.

– Чаках те – обясни той. – Знаех, че рано или късно ще се появиш отново тук. – Остави вестника и прекоси малкото помещение с протегнати ръце. Хватката му беше топла и здрава. Наведе се и я целуна по устата. – Преча ли?

Частити поклати глава.

– Не, но не очаквах да заваря някого тук.

– Остана твърде дълго време със сестрите си – каза той, сякаш това беше обяснение за присъствието му, и пусна ръцете ѝ.

– Да, знам. – Частити посочи нощницата си. – Все още не съм облечена. Гидиън и Макс имаха подарък за нас и ни трябваше доста време, докато оценим значението му. – Погледът ѝ неволно се плъзна към изданието на „Мейфеър Лейди“, оставено на рамката на прозореца.

Дъглас проследи погледа ѝ и каза:

– Ти очевидно четеш всеки брой на вестника. Намирам го навсякъде.

– Вече ти казах, че този вестник има особено значение за нас – отвърна тя и се възползва от шанса да даде своя принос към делото, започнато от сестрите ѝ. – Баща ми загуби по-голямата част от богатството си заради човека, който обвини вестника в клевета. Естествено татко не си върна отнетото, но за нас беше известно удовлетворение, когато измамникът бе изобличен. – Тя отвори гардероба си. – Семейството ни вече няма пари, но все някак се оправяме.

– Не съм сигурен, че финансовото положение на лорд Дънкан ме засяга по някакъв начин – отговори почти враждебно Дъглас.

– О, всички знаят какво е финансовото му положение – отзова се небрежно Частити и буквално влезе в гардероба. – Ние нямаме тайни. – Тя затвори за миг очи, ужасена от лъжата си, и се напъха още по-навътре.

– Както и да е – рече той. – Би ли излязла за малко? Не без причина пуснах корени тук.

Частити се измъкна заднешком от гардероба, съзнавайки, че бузите ѝ са силно зачервени. Дъглас се извърна и посегна към красиво опакован пакетче.

– Исках да ти връча коледния си подарък на четири очи. – Подаде ѝ пакетчето и в очите му се появи страхливо очакване, което безкрайно я учуди.

– О! – пошепна тя, пое пакетчето и го завъртя между пръстите си. – Но аз нямам нищо особено за теб. Купили сме обичайните дреболии и сме ги сложили под елхата.

– Няма нужда от ответен подарък – отвърна тихо той. – Отвори го, моля те.

Частити развърза панделката и разви хартията.

– О, небеса! – Лицето ѝ засия. – Каква красота! – Раздипли шала и кехлибарените перли паднаха на пода. Дъглас се наведе да ги вдигне.

– Великолепни са, направо съвършени – пошепна тя, когато той ѝ ги показа. – И подхождат на шала. Колко умно си ги избрал. – Обхвана лицето му и го целуна с искрена благодарност. – Чувствам се ужасно, че не съм ти избрала нищо особено.

– Не е нужно – отговори той и леко се смръщи. – Достатъчно ми е да знам, че коледната ми изненада ти харесва. Ще ми отнемеш радостта от подаряването, ако започнеш да си блъскаш главата за някакъв скъп подарък.

Тя кимна, осъзнала, че той е съвсем прав, и отново го целуна.

– Ще ги сложа още сега. Имам рокля, с която ще стоят чудесно.

– Покажи ми я. – Той се запъти към все още отворения гардероб.

– Какво разбираш ти от женски тоалети? – засмя се тя.

– О, доста много, благодарение на сестрите ми – увери я той и започна да преглежда роклите на закачалката. – Я да видя...

– Виж какво – предложи засмяно тя, – аз ще отида да се измия, а през това време ти ще избереш нещо за мен, става ли?

– С радост – отговори той, скрил глава в гардероба. – Иди и се приготви. Ако не заключиш вратата, след минута ще дойда да ти измия гърба.

– Идеята ти не е добра. – Частити се запъти към вратата. – Това означава никога да не слезем долу, а къщата ми е пълна с гости.

– Ах, да... – Дъглас въздъхна драматично. – Тогава ще се въздържам.

– Ще обуздаваш поривите си – поправи го Частити. – Това е правилният израз.

– Ще се обуздавам и ще се упражнявам в добродетелност – уточни той и се появи на светло с царевичножълта рокля в ръце.

Частити се засмя и го остави сам, преди да се поддаде на

изкушението.

Свърши бързо в банята и когато се върна в спалнята и я намери празна, изпита разочарование. На леглото беше просната царевичножълтата копринена рокля, шалът беше изкусно драпиран върху нея, а най-отгоре бяха кехлибарените перли. Невероятна комбинация, това трябва да му се признае. Доктор Фарел имаше отличен вкус.

Частити се облече бързо и слезе в залата. Половината гости бяха отишли на църква, масата за закуска беше вдигната и тя продължи към кухнята. Мисис Хъдсън надзираваше строго прислужничките, които тичаха между тенджерите със супа, тиганите със сосове, шишовете с печени гъски и купите с димящ коледен пудинг.

– Весела Коледа, мисис Хъдсън. Мога ли да ви помогна с нещо? – попита Частити, отрязва си филия хляб и я намаза дебело с масло и мармалад.

– О, не, с нищо, мис Час – отговори весело икономката. – Всичко върви по план. В един часа ще поднесем обяда.

– Прекрасно. А къде е Дженкинс? Още не съм го виждала днес. – Частити си отрязва още една филия хляб. – Искам да разбера кога ще поднесем подаръците на персонала.

– Взе среброто и се оттегли в портиерската стаичка – отговори мисис Хъдсън и продължи енергично да бърка пълнежа от салвия и лук.

Частити кимна, изяде филията си и отиде в портиерската стаичка, където седеше Дженкинс, препасан с кожена престилка, и лъскаше сребърните прибори.

– Защо не възложите тази задача на някой друг, Дженкинс? – попита Частити.

– В никакъв случай, мис Час. Среброто си е мое задължение – отвърна сърдито възрастният мъж. – Не бих поверил тази важна дейност на никой друг.

Частити се усмихна и не повдигна повече възражения. Зададе въпроса си, получи отговор и се върна в главното крило на къщата. Обиколи всички салони със засилващото се чувство, че дори стените и мебелите са затаили дъх и очакват празникът да започне. Свещите на елхата бяха запалени, в голямата камина в залата пламтеше буен огън, в библиотеката също беше топло и уютно. В къщата сякаш нямаше жив човек. Знаеше, че Прюдънс и семейството ѝ са отишли на църква. Лелите вероятно ги бяха придружили, но къде бяха баща ѝ, Макс и Констанс и дамите Дела Лука? Даже Дъглас Фарел блестеше с отсъствието си.

– Заваля сняг, мис Час – съобщи Мадж, която излезе от кухнята с

кофичка въглища. – Бяла Коледа... както му е редът.

Частити хукна към входната врата и я отвори. В залата нахлу студен въздух. Тя затвори вратата зад себе си и спря на най-горното стъпало, скръстила ръце под гърдите. Вдигна поглед към оловносивото небе, от което безшумно падаха едри снежинки. Беше абсолютно тихо. Земята постепенно изчезна под девствено бяла завивка.

Най-сетне се чуха гласове: дълбокият баритон на баща ѝ, високият, приятен глас на контесата, тънкото, превзето гласче на Лаура. След групата, която се появи иззад ъгъла, вървеше Дъглас Фарел. Изглежда ядосан, установи с усмивка Частити. В този миг той вдигна глава и я видя. Разбърза се, буквално затича и стигна пръв до вратата.

– Не бива така, Частити, ще наистинете и ще се разболеете – изрече загрижено той. – Нямайте даже палто. Бързо влезте на топло. – Хвана я за лакътя и я отведе в залата.

– Нали съм с шал – отговори безгрижно тя и попипа фината материя. – Толкова е голям, че ме покрива цялата.

– Но не е предназначен за навън – укори я той, но веднага се усмихна. – Трябва да кажа, че ти стои прекрасно.

– Прав си – отвърна тихо тя и се наслади на топлината на усмивката му, напомняща за споделената страст. – Знам.

– Влизайте, скъпа контесо, влизайте бързо – извика весело лорд Дънкан, докато изгърсваше палтото си от снега. – Май не биваше да излизаме навън. Знаех си, че ще завали. Дайте ми палтото си, мис Дела Лука, и идете до огъня. Изглеждате замръзнала.

Лаура наистина изглеждаше замръзнала – бяла, с още по-остри черти от обикновено, със синкави устни.

– Не съм свикнала с такъв студ, лорд Дънкан – отговори тя, треперейки. – Климатът тук е наистина брутален.

– Абсолютно нецивилизован – кимна весело Частити. – Седнете до огъня, а аз ще ви донеса кафе или нещо друго, което да ви стопли.

– Уиски – извика лорд Дънкан, – единственото средство, което затопя истински. Нищо не може да се мери с него.

Лаура изкриви уста в отвратена гримаса.

– Благодаря, лорд Дънкан, но аз не се докосвам до спиртни напитки.

Негово благородие, макар и смаян от това заявление, прояви обичайната си дискретност и се обърна към контесата.

– Но вие, скъпа, ще изпиете една чашка с мен, нали? Отивам да донеса гарафата. Вие също, Фарел! Виждам, че имате нужда. – Без да чака

отговор, той се запъти към библиотеката, където беше масичката с бутилките.

– Искате ли кафе, Лаура? – попита Частити. Изпитваше съжаление към младата жена, която изглеждаше наистина измръзнала и жалка. – Или може би топло мляко, или горещ шоколад?

– Кафе, ако обичате. – Лаура въздъхна. – Естествено никой не умее да прави кафе като италианците.

Частити извъртя очи и срещна подигравателната усмивка на Дъглас Фарел. Това момиче беше непоправимо.

– Ние всички много се стараем, Лаура – отговори спокойно тя. – Ще се погрижа да ви сварят специално кафе, гъсто и силно. Влезте в салона, там не е толкова ветровито като в преддверието. Дъглас, моля ви, заведете Лаура и контесата до камината в салона. Или може би носите средство против настинка?

– Няма нищо, което предпазва от настинка – отговори доста рязко Дъглас. – Нося лекарства, които облекчават симптомите, това е всичко. Но не вярвам, че сте настинали, Лаура. Ще поседите край огъня, ще изпиете чаша хубаво кафе и ще си възвърнете силите.

След като в продължение на половин час беше слушал нескончаемите оплаквания на Лаура от варварския английски селски живот и от английското гостоприемство като цяло, Дъглас не беше в състояние да прояви съчувствие. Все пак ѝ предложи ръката си, подаде другата на майката и отведе двете дами в салона.

Констанс слезе по стълбата точно когато Частити се появи от кухнята с табла за кафе.

– Трябваше да го донеса сама – обясни малката сестра. – Всички са заети. В кухнята е като в ада – навсякъде кипящи тенджери и пръскаща мазнина.

Констанс кимна с разбиране.

– Шалът е великолепен, Час. А перлите са несравними. Защо още не съм ги виждала?

– Защото са коледен подарък – отговори Частити и се запъти с таблата към салона.

– Аха – кимна Констанс с многозначителна усмивка. – И от кого?

– Не си блъскай главата за такава дреболия – посъветва я Частити и влезе в салона. – Кафе, Лаура... надявам се да е по вкуса ви. Сама го сварих. – Остави таблата на ниската масичка. – Захар? Сигурно помага против настинка.

– Само една бучка – отговори със слаб гласец младата дама,

потънала в дълбокото кресло пред камината. – И мъничко сметана.

Частити наля кафе и ѝ подаде чашата.

– Искате ли и вие, Дъглас?

– Не, благодаря, аз чакам уискито.

– Ето това се казва приказка – засмя се лорд Дънкан, който влезе откъм библиотеката с гарафа и чаши в ръце. – Констанс, скъпа, искаш ли и ти глътка уиски?

– Не, татко, благодаря – отговори с усмивка тя. – Още е много рано за уиски, а и аз нямам вашето извинение за разходка в студа. Ще пия кафе.

Затръшването на вратата и шумният хор от гласове възвестиха завръщането на гостите, които бяха отишли на църква. Сара влезе в салона, подскачайки. Бузите ѝ пламтяха от студа, по шала и шапчицата бяха полепнали снежинки.

– Бяла Коледа! – извика тя и разпери ръце пред прозореца. – Не е ли съвършено? Не може да бъде по-хубаво!

– Наистина не може – кимна сериозно Частити. – Освен това... на ли знаеш какво предстои сега?

– Подаръци – отговори Сара и разви шала си. – Толкова съм развълнувана. Не си спомням друг път да съм била така развълнувана. Права ли съм, татко?

Гидиън кимна и я погали по главичката.

– Права си, скъпа.

– Ако ще обядваме в един, не бива да чакаме повече с подаръците – обади се леля Агата. – Как мислиш, Едит? Прислужниците също искат да празнуват.

– Правилно, лельо Агата, трябва да побързаме. – Частити размени многозначителен поглед със сестрите си. Лелите продължаваха да поддържат илюзията, че водят домакинството на брат си, и трите момичета изобщо не се опитваха да я разрушат.

– Дайте ни пет минути да свалим палтата – помоли Прюдънс. – Целите сме в сняг.

– Аз имам нужда само от три минути – заяви Сара и хукна към вратата. – Идваш ли, Мери?

– Следвам те по петите – отзова се весело гувернантката.

Прюдънс тръгна след тях, но спря пред Частити и я огледа с одобрение.

– Прекрасни перли, Час. А шалът е още по-прекрасен. Защо не съм ги виждала?

– Защото ги притежавам едва от тази сутрин.

Прюдънс хвърли бърз поглед към Дъглас Фарел, който стоеше до камината с чаша уиски. Веждите ѝ се вдигнаха едва забележимо, тя наклони глава, сякаш искаше да му направи комплимент, и последва доведената дъщеря и съпруга си към стаите им.

15

– Заглавие на песен? – опита се да отгатне Частити, когато Сара представи достоверна имитация на оперна певица. Сияещото момиче закъма усърдно и размаха ръце. След обилния обяд само Сара имаше достатъчно енергия за играта на шаради, докато повечето възрастни участваха само заради детето.

Снегът, който падаше на едри парцали, още повече засилваше лертаргията. Лелите се бяха оттеглили за следобедния си сън. Лорд Дънкан похъркваше тихо до огъня, а контесата беше клюмнала във високото си кресло. Лаура седеше до майка си и се занимаваше с коледния си подарък от Дъглас. Когато играта на шаради ставаше твърде шумна, тя вдигаше глава с измъчено изражение, издаваше дълбока въздишка и отново се посвещаваха на четивото си. Всички останали се прозяваха скритом, съжаляваха за втората порция коледен пудинг и се опитваха да проявят интерес към шарадите.

Увита в бял чаршаф и размахваща дълга вилица, Сара отмяташе глава назад и надменно сочеше с показалец зрителите, опитвайки се да изрази нещо. Публиката не отгатваше и мимиката на детето ставаше все по-гротескна.

Дъглас стана и отиде до масичката с напитките да си налее чаша порто. Облегна се на стената, отпивайки бавно, и известно време погледа Сара със смръщено чело. Изведнъж щракна с пръсти и извика:

– „Рул Британия“!

Лицето на момичето светна в радостна усмивка.

– Отгатна... как се сети?

– Ти си чудесна артистка – похвали я той.

– Браво, Дъглас – изръкопляска Частити. – Браво и на теб, Сара.

С изключение на спящите и Лаура всички заръкопляскаха, Сара се изчерви и се поклони вдървено.

– Кой е наред? – попита с очакване тя.

– Мисля, че трябва да опитаме нещо друго – отговори баща ѝ и този път не успя да скрие прозявката си. – Ако не се раздвижа, ще заспя. – Той стана и се протегна. – Не бих възразил срещу малка разходка.

– Не и в това време – възрази Макс, сочейки заснеженото стъкло на прозореца.

– Хайде да поиграем друга игра – предложи с надежда Сара.

– Предлагам да играем на сардини – обади се Прюдънс. – Това ще ни ободри – добави тя, пренебрегвайки измъчения стон на мъжа си.

– Как се играе на сардини? – попита Сара.

– Ами... хвърляме жребий, за да определим кой трябва да се скрие. След десет минути останалите тръгват да го търсят. Който го намери, се скрива при него. Играе се, докато накрая остане само един играч да търси.

– О, Прюдънс, много съм стар за тази игра – изохка Гидиън.

– Разбира се, че не си – възрази тя. – Изключваме татко и лелите, контесата и Лаура, но всички останали трябва да играят. – Извади лист хартия и го нахъса на парченца. – На едно от парчетата ще нарисувам кръст и който го изтегли, трябва да се скрие. Сара, подай ми кристалната купичка.

Сара изтича да донесе купата и я подаде на машехата си. Прюдънс сгъна листчетата, сложи ги в купата и ги разбърка.

– Хайде, Сара, обиколи играчите и всеки да си вземе листче.

– Първо да обсъдим правилата – обади се Констанс. – Кои части от къщата не са разрешени за криене?

– Помещенията на персонала и спалните на онези, които не играят – предложи Частити. – Освен това мазето и тавана.

– Все пак остава достатъчно място за игра – отбеляза Макс и си взе листче от купата, която му поднесе Сара.

– Точно това е важното – отговори поучително жена му. – Всички имаме нужда от движение и ще си го създадем, като обиколим къщата.

Дъглас също си взе листче, но не го отвори, а проследи, как Частити разгъна своето. Бързият поглед му издаде, че не е улучила кръстчето. Тогава и той разгъна листчето си и намръщено го смачка в шепата.

– Май аз съм късметлията. – Остави чашата си на перваза на камината и попита: – Колко време ми давате да се скрия?

– Десет минути – отговори Частити. – Изберете по-широко скривалище, за да можем да се напъхаме всички.

– Ще се скрия, където искам, мис Дънкан – отговори надменно той, наведе се над нея, уж за да хвърли листчето в кръстчето до креслото ѝ, и пошепна в ухото ѝ: – Избрах си огромния шкаф за бельо в банята до твоята стая. Нали нямаш нищо против?

Изправи се, без да я погледне, кимна на останалите играчи и излезе.

Спря за малко в голямата зала и се вслуша в песните и неудържимия смях, които идваха от помещенията на персонала. Вземайки по две стъпала наведнъж, изкачи стълбите и влезе право в банята, която

Частити му бе показала миналата вечер.

Там наистина имаше вграден шкаф за бельо, просторен, с широки лавици, на които бяха наредени чаршафи и кърпи и които предлагаха достатъчно място мъж с неговия ръст да седне на пода и да протегне крака. Дъглас дръпна вратата, но не я затвори, облегна глава на стената и зачака.

Не мина много време и той чу шум от гласове и стъпки. Някой отвори вратата на банята с тихо скърцане. Дъглас откряна вратата на шкафа, за да види кой влиза, усмихна се доволно, протегна ръка и хвана Частити за полата.

– Ох! – изпъшка тя, когато той я дръпна в шкафа. – Не мога да повярвам, че ми издаде скривалището си. Това не е по правилата.

Дъглас я дръпна още веднъж и тя падна в скута му.

– Глупости – възрази той и плъзна ръка по гърба ѝ. – Щом се хванаме на тази смешна игра, редно е да се позабавяваме. – Целуна тила ѝ и с радост усети потреперването ѝ. Ръката му се плъзна напред, обхваща гърдата ѝ и започна да масажира зърното, докато то щръкна и изду платата на роклята.

Устните му милваха тила ѝ и той се наслаждаваше на аромата на затоплената ѝ кожа. После бавно вдигна роклята и фустата и оголи краката ѝ в тънки чорапи. Частити остана неподвижна. В тясното пространство тя не можеше нито да се обърне, нито да използва ръцете си, за да отговори на милувките му. Пръстите му се плъзнаха по бедрата ѝ, минаха под тънкото бельо и намериха влажния, горещ отвор, който ги очакваше.

– Вдигни се малко – пошепна той и бързо развърза връвта, която стягаше панталонките ѝ. Тя се подчини и му помогна да свали бельото ѝ. Усети грубия туид на панталона му по бедрата и задните си части и потръпна от удоволствие. Когато той мушна ръка под дупето ѝ, тя запапа долната си устна, за да не извика. Ако някой влезе в банята и реши да отвори шкафа...

Усети как той освободи члена си от панталона и се надигна, за да улесни проникването му. През това време пръстите му не преставаха да я милват. Тя се раздвижи бавно, нагоре и надолу, отново и отново, слушайки как дишането му се ускорява, усещайки го влажно и горещо в тила си. На челото ѝ изби пот. Полагаше огромни усилия да не извика, докато насладата се увеличаваше и накрая се изля в конвулсивни тръпки. Когато той сложи ръка на устата ѝ, за да спре вика ѝ, тя усети собствената си миризма по пръстите му. Когато омаята отмина и дишането и се

успокои, тя се засмя тихо и се отпусна на гърдите му, твърде уморена, за да подреди дрехите си или да се притесни, че някой ще ги открие. Точно тогава вратата на банята се отвори. Частити се вцепени. Дъглас зад нея също се скова, но само за миг. Запазвайки присъствие на духа, той разпростря полата ѝ така, че да скрие и нейните, и неговите крака. Бързият, не твърде любопитен поглед щеше да намери, че всичко е нормално. Вратата на шкафа се отвори.

– Е, намери ни, Кон – обади се с почти нормален глас Частити. – Но те предупреждавам, че тук вътре няма много място.

– Права си – кимна намръщено голямата сестра. – Но ще се настаня на горната дъска. Тя е достатъчно широка и мога даже да си полегна. – Речено, сторено. – Трябва да ви кажа, Дъглас, че сте избрали крайно неподходящо скривалище – отбеляза тя, след като се намести на горната лавица.

– Да – отговори смирено той. – Моля за извинение.

Частити се разтресе от безмълвен смях. Той я побутна по хълбока и се опита да я накара да се повдигне, за да може да вдигне бельото ѝ и да закопчее панталона си. Без да престава да се смее, Частити изпълни искането му.

– Какво правите там долу? – попита подозрително Констанс.

– О, нищо! Тук е много тясно и вече се сковах цялата – обясни Частити, докато Дъглас връзваше панталонките на талията ѝ.

– Ако не искате да ви намерят, трябва да пазите тишина – прозвуча гласът на Макс откъм вратата. Той отвори шкафа и надникна вътре. – Божичко, Фарел, не ви ли хрумна нищо по-добро?

– Не – отговори съкрушено Дъглас. – Нищичко.

Частити престана да се бори и избухна в луд смях. Макс я погледна изненадано, после вдигна поглед към жена си.

– Какво пропуснах?

– Ако се качиш да споделиш тази дъска с мен, може би ще разберем – покани го Констанс.

– Не забравяй, че съм член на кабинета и това е недостойно за човек с моето положение – отговори Макс и се изкатери с много усилия на дъската. Гласът му звучеше задавено, защото трябваше да притиска глава към гърдите, ако не искаше да се удари в горната дъска. Краката му висяха в скута на Частити.

– Кой липсва? – попита Частити. – Прю и Гидиън естествено. И Сара. Мери не играе, нали?

– Надявам се. В неин интерес, разбира се – изръмжа Макс. –

Следващият, който дойде, да се крие в банята.

Вратата се отвори и Сара извика тържествувашо:

– Намерих ви! Оставили сте вратата на шкафа отворена!

– Ако я затворим, няма да се поберем вътре – обясни Частити. – Но ти си достатъчно малка, за да се качиш на най-горната лавица. Ще се справиш ли?

– Разбира се – отговори уверено Сара. Мина през Макс и Констанс и се сви на най-горната дъска. – Много весело!

– Зависи от дължината на краката – изръмжа Макс.

Прюдънс се появи чак след няколко минути, когато членът на кабинета беше вече тотално изнервен.

– Стига ми толкова – заяви той. – Няма да чакам Гидиън.

– Не е и нужно – отговори Гидиън от вратата. При гледката, която се разкри пред очите му, той избухна в смях. – Не сте го измислили добре, Фарел.

– Играта се казва „сардини“ – защити го Частити. – Целта е всички играчи да се съберат в тясно пространство.

Макс скочи от дъската и притисна ръце на кръста си.

– Има ли във вашия списък с медицински трикове нещо срещу болки в гърба, Фарел?

– В случаи като този обикновено предписвам уиски – отговори съвсем сериозно Дъглас. Не смееше да отдели Частити от себе си в присъствието на толкова много хора, защото нямаше представа дали е закопчал всичко, както трябва.

– Помогни ми, Макс. – Констанс протегна ръце към мъжа си и той я свали от дъската. После посегна към Сара и ѝ помогна да скочи.

– Вие двамата можете ли да излезете самостоятелно? – попита Прюдънс, която се бе настанила удобно на ръба на ваната.

– Аз се чувствам съвсем удобно – отговори Частити. – Вие също, нали, Дъглас?

– О, да – излъга той, скърцайки със зъби. – Много удобно.

Макс надникна под дъската и се покашля.

– Е, тогава ще ви оставим на спокойствие. – Изправи се и махна заповеднически към вратата. – Хайде, хора, да измислим следващата дяволска игра.

– Как мислиш, дали разбраха какво сме правили? – попита Частити, щом вратата се затвори зад групата.

– Предполагам, че въпросът е реторичен – отговори Дъглас и я вдигна от скута си. – За бога, пусни ме да стана, преди краката ми да са

изтръпнали напълно.

– Мислех, че не краката ти създават грижи – засмя се Частити и се измъкна от шкафа. Изправи се и събра роклята и фустата си на талията, за да завърже панталонките си и да провери чорапите.

Дъглас простена задавено, обърна гръб на примамливата гледка и оправи дрехите си.

– Готови ли сме?

– Готови сме. – Частити се огледа в голямото огледало и приглади веждите си с навлажнен показалец. – Обзалагам се, че щом влезем, ще ни посрещнат с дръзки забележки.

– Е, сами сме си виновни – отвърна весело той.

– По-точно вие сте виновен, доктор Фарел – поправи го високомерно тя. – Вие започнахте.

– Е, добре, аз съм виновен – призна той и й се усмихна предизвикателно. – Но не смей да твърдиш, че не ти е било приятно.

– Не съм казала това – отговори тя и се запъти към вратата.

Дъглас не я последва веднага. Обърна се към огледалото над мивката и се огледа изпитателно. Изглеждаше както винаги, но не беше същият. Като си припомняше какво е правил през последните двайсет и четири часа, не можеше да се познае. Той не беше от мъжете, които правят любов в шкаф за бельо. Беше твърде сериозен, за да се впуска в каквито и да било игрички... имаше твърде много работа, за да си играе. Животът му беше подреден и вървеше в коловози, установени още преди години. Никога не се поддаваше на страстни импулси, а инстинктът за самосъхранение беше достатъчно остър, за да го предпази от обвързване с неподходяща жена. Частити Дънкан – дръзка, войнствена, игрива и твърде умна – беше може би най-неподходящата жена за човек като него. Не можеше да си позволи да се поддаде на страстта, не и в реалния свят, определен от работата му. Не се съмняваше, че ако си го позволи, няма да забрави Частити нито за миг. Тя щеше да живее в съзнанието и фантазията му жива и амбициозна, каквато беше в действителността.

Всичко това му беше ясно, но не оказа никакво въздействие. То нямаше значение, поне в този момент. Двамата живееха в друг свят, в който обичайните правила не важаха. Мисълта за Частити извикваше усмивка на устните му и го изпълваше с дълбока радост и задоволство. Докато мисълта за Лаура дела Лука предизвикваше само раздразнение и неловкост. Вече не гледаше на синьорината като на възможна годеница – в противен случай нямаше да се озове в леглото с Частити. Все още не смееше да си го признае, но и това щеше да стане скоро.

И какво сега? Той поклати глава. Не знаеше отговора и се вкопчи в утешителната мисъл, че решението може да почака няколко дни. Имаше достатъчно време да се порадва на тази нова, учудваща страна от характера си, разкрила се така внезапно. Отново погледна отражението си в огледалото и се усмихна. Глупава, ужасно самодоволна усмивка. Велики боже, наистина не можеше да се познае.

– При това време трябва да отложим лова – заяви лорд Дънкан късно вечерта. Застанал до прозореца в салона, сложил ръце на гърба си, той се взираше в мрака и снежната вихрушка. – Дяволско време... О, простете, контесо – обърна се той към дамата и направи разкаян поклон.

– Няма причини, лорд Дънкан – отвърна тя откъм масата за бридж. – Чувала съм и много по-лоши думи.

– Проклятие... въпреки това – повтори негово благородие и отново се обърна към прозореца. – Ловна закуска, лов... всичко отива по дяволите. Колко жалко.

– Главният ловец изпрати ли да ни съобщят, че ловът няма да се състои? – попита Констанс и избра карта от ръката си.

– Още не, но сигурно ще го направи. При това време не можем да пуснем кучетата, да не говорим за конете. – Лорд Дънкан се върна на масата за бридж и взе картите си. – Какво дадохте?

– Десетка каро – отговори Констанс.

– О, ти искаш коз? – Бащата въздъхна и неохотно хвърли на масата вале каро. Макс го последва с дамата. Контесата даде купа.

Констанс се засмя и прибра картите.

– Мисля, че роберът е за нас, Макс.

Звънчето на вратата зазвъня, последвано от енергичните удари на чукчето.

– Аз ще отворя – каза Частити. – Вероятно е съобщението от лорд Беринджър.

Тя беше стигнала почти до входната врата, когато откъм кухнята се зададе леко зачервеният Дженкинс. Безупречният му външен вид беше леко пострадал.

– Няма нищо, Дженкинс – каза Частити през рамо. – Аз ще отворя. Продължавайте да празнувате.

Икономът направи несигурен поклон и се оттегли, без да каже дума – единственото доказателство, че се е насладил до насита на коледните радости.

Частити вдигна с мъка тежкото резе. Вратата се отвори и в залата нахлу снежна вихрушка. Тя поздрави посетителя с неприкрито учудване.

– Весела Коледа, лорд Беринджър! Наистина очаквахме вест от вас, но не подозирахме, че ще излезете лично в това лошо време.

– О, реших, че ще е по-добре сам да донеса лошата вест, скъпа Частити. Знаем, че баща ви няма да се зарадва. – Лорд Беринджър, главен ловец на областта, влезе в залата, като енергично изтупваше краката си от снега. Розовите му бузи бяха почервенели от студа.

– Заповядайте, влезте и се стоплете – покани го сърдечно Частити, припомнила си, че Джордж Беринджър беше вдовец и нямаше деца. Сигурно беше прекарал самотна Коледа.

– О, Джордж, заповядайте! – Лорд Дънкан поздрави съседа си с искрена сърдечност. – Уиски... коняк... вие ще изберете отровата.

– Уиски, Артър, благодаря. – Лорд Беринджър подаде палтото и шала си на Частити, отиде до огъня и протегна ледените си ръце към пламъците. Прие уискито, което му подаде домакинът, и се поклони учтиво, когато го представиха на непознатите, – Моля ви, играйте, не се притеснявайте. – Той посочи масата за карти.

– О, Макс и аз току-що спечелихме робера, лорд Беринджър – съобщи Констанс с трудно скривано задоволство. – Съмнявам се, че татко и контесата ще пожелаят второ такова поражение.

– Един хубав ден ще направиш фатална грешка, помни ми думите. – Лорд Дънкан заплаши дъщеря си с вдигнат пръст и се обърна към гостата: – Значи ловът отпада?

– За съжаление – отвърна с въздишка гостът.

– Е, какво да се прави... – Лорд Дънкан беше учудващо безгрижен. – Седнете, драги. – Той посочи дивана, където седеше Лаура с книгата си, настани се до контесата и ѝ каза: – Вие нямаше да участвате в утърения лов, нали, скъпа?

– Не – отговори с усмивка дамата. – Ловът не е спорт, който ценя особено.

Сестрите Дънкан си размениха многозначителни погледи. Значи за това баща им беше преодолял така бързо разочарованието си.

– О, както виждам, четете Данте, мис Дела Лука – каза лорд Беринджър и се приведе към Лаура, за да види книгата по-отблизо. – И то на италиански. Знаете ли, винаги съм смятал, че при превода се губи голяма част от очарованието на книгата.

– Точно така. – Лаура го погледна с интерес. – Обичате ли Италия,

милорд?

– Прекарах там три години – отговори той. – Следвах във Флоренция.

Лаура се ококори.

– О, Фиренце – прошепна замечтано. – Моят роден град – обясни тя и сложи ръка на плоската си гърд. – Това е град, който живее в сърцето на всеки, имал щастието да го познава. Нали и вие мислите така? Естествено, говорите италиански.

Гладкият италиански, на който ѝ отговори лорд Беринджър, изтръгна от Лаура одобрително кимане и признателна усмивка. Тя го прекъсна на родния си език, като при това жестикулираше оживено, сякаш дирижираше цял оркестър. Кой би помислил, че Джордж Беринджър, този по-скоро груб и уж необразован провинциален земевладелец, имал толкова скрити дълбини, запита се развеселено Частити. Може би посредническата агенция щеше да съумее да обърне тази ситуация в своя полза? Тя хвърли поглед към Прюдънс, питайки се дали и сестра ѝ мислеше същото. Прюдънс вдигна вежди, стана от дъската за табла, където беше играла със Сара, и се запъти към пианото.

– Ще ни изсвириш ли нещо, Прю? – попита Констанс и я последва. – Да опитаме ли един дует?

– Аз ще ви обръщам страниците – предложи Частити и се присъедини към сестрите си. – Какво ще кажете? – пошепна тя и зашумоля с нотите, сякаш търсеше определена пиеса.

– Как ще го закараме в Лондон? – попита тихо Констанс и се направи, че също търси нещо в купчината с ноти.

– Ако успеем да ги сбlijим през следващите няколко дни, той ще дойде по своя воля – отвърна Прюдънс.

– Да го поканим за утре, след като ловът отпада – предложи Частити. – Сигурно е много самотен в този сняг, без приятели и семейство. Ще ги сложим един до друг на масата.

– Какво си шепнете?

Трите се обърнаха с виновни лица, когато Дъглас внезапно изникна зад тях.

– Говорим си за нотите – обясни бързо Частити. – Търсим един дует... Кой знае къде сме го забутали. – Тя се обърна към гостите и попита: – Лаура, ще ни изпеете ли нещо... може би на италиански?

– Но разбира се – отговори младата дама. – Истинската музика идва от Италия. Помислете за операта... Само италианци могат да композират опери, не намирате ли, лорд Беринджър? – Тя устреми бledия си

поглед към своя събеседник.

– Италианският е езикът на операта – кимна той и за смайване на компанията запя една ария от „Дон Жуан“.

Лаура го гледаше с нежно внимание, притиснала ръце към гърдите си. Когато лордът завърши, доста учуден от музикалните си умения, тя заръкопляска бурно и го възнагради с „Браво! Браво, синьоре!“

– Божичко, Джордж – пошепна замаяно лорд Дънкан. – Нямах представа, че пеете така добре.

– Знаете ли, следвах оперно пеене... вземах уроци... някога, във Флоренция – призна с видимо смущение Джордж Беринджър. – След смъртта на баща ми следването приключи... Трябваше да се върна в Англия и да поема управлението на имота. Оттогава се старая да забравя слабостта си. – Той седна отново и изтри челото си с голяма карирана кърпа.

– Но това изобщо не е слабост, милорд – извика възмутено Лаура. – Вие изпълнихте най-хубавата музика на света. Гласът ви е прекрасен... Колко жалко, че благородните ви чувства са били пожертвани пред изискванията на ежедневието. – Широкият ѝ жест обхвана цялата баналност на селската обстановка. – Да задуши такъв талант... – Тя въздъхна тежко. – Колко трагично.

– Е, не бих го нарекъл трагично, мис Дела Лука – възрази той.

– О не отричайте... и моля ви, за мен ще бъде чест, ако ме наричате Лаура. – Тя стисна десницата му с двете си ръце.

– Виж ти, май горкият *dotto*ре загуби първенството си – прошепна Частити, забравила, че Дъглас все още стоеше до нея зад пианото.

– Какво каза? – попита той.

– О, нищо – промърмори младата дама, с мъка потискайки смеха си. – Съвсем нищо.

Дъглас не изглеждаше много убеден. Прюдънс седна на пианото и удари по клавишите.

– Имате ли специални желания, драги гости? – попита с усмивка тя.

16

– Какво означаваше умната забележка за „il dottore“? – попита след известно време Дъглас. Той лежеше на леглото на Частити само по халат, сложил ръце зад главата си, и я наблюдаваше лениво как се съблича. – И не ми отговаряй пак с превзетото „съвсем нищо“, ако обичаш.

Частити му хвърли бърз поглед през рамо и продължи да се разкопчава.

– Нищо важно. Само малка частна шега.

– Шегата се отнася до мен, следователно не е частна – поправи я той.

– А какво те кара да мислиш, че се отнася до теб? – Частити свали роклята си.

– Доколкото знам, в момента съм единственият „dottore“ тук. – Погледът му се плъзна по гладката линия на гърба ѝ в радостно очакване на момента, когато тя щеше да се съблече изцяло. Когато тя развърза връзките на чорапите и ги свали от краката си, дъхът му забележимо се ускори.

Частити се обърна бавно и той втренчи поглед в щръкналите връхчета на гърдите ѝ. Тя присви очи и бавно смъкна панталонките си. Бутна ги настрана, сложи ръце на хълбоците ѝ с усмивка се предложи на жадния му поглед.

– Ела по-близо – заповяда той и размаха пръст. Тя се подчини и застана до ръба на леглото. Той вдигна ръка и я сложи на хълбока ѝ.

Частити се бе успокоила, че неприятният, дори опасен разговор е приключен, но се оказа, че се е излъгала. Дъглас я притегли на леглото и ръцете му се задвижиха с възбуждаща прецизност.

– Ще ми кажете ли какво сте замислили вие и сестрите ви, мис Дънкан?

Частити простена задавено.

– Не сега – отговори тя и разтвори бедра под упорития натиск на ръцете му.

– Напротив, сега. Съпрузите на сестрите ти ми казаха, че вие трите не правите нищо без определено намерение. Е, какво е намерението ви? – Той изследваше с пръсти кадифената плът и Частити усещаше нарастващо замайване.

– Нямаме никакво намерение – прошепна задъхано тя. – Макс и

Гидиън само те дразнят.

– Не ти вярвам – отговори той и оттегли ръката си.

– Моля те, Дъглас, не преставай – изохка тя. – Не сега!

– Отговори на въпроса ми.

– Защо си толкова жесток?

– Не съм жесток. Искам отговор. – Той продължи да я милва, отново пхна ръка между краката ѝ и Частити се понесе шеметно към върха на насладата. От гърлото ѝ се изтръгна дълбок стон.

– Опитваме се да оженим татко – призна тя и бе възнаградена с нови интимни милувки.

– За контесата?

– Да... – Частити затвори очи и се отдаде на усещанията си.

– И какво общо има докторът с тази малка хитрост? – Дъглас отново оттегли ръката си.

– Нищо, нищичко... наистина – отговори отчаяно тя. Сърцето ѝ биеше в гърлото. Как да се измъкне от тази ужасна ситуация? По дяволите! Той не биваше да заподозре, че сестрите Дънкан са имали намерение да го съберат с Лаура. Така щеше да разбере всичко и... – Това беше само шега – опита се да обясни тя. – Лаура явно те харесваше, посвещаваше ти изключително внимание... не на последно място е желанието ѝ да обзаведе кабинета ти. После изведнъж се обърна към Джордж Беринджър и това направи впечатление на всички. Естествено беше да ни стане смешно. Това е всичко.

– Наистина ли? – попита недоверчиво той. Обяснението звучеше убедително, но тонът ѝ беше някак фалшив.

– Моля те, продължавай – пошепна Частити.

Той не изпълни молбата ѝ веднага.

– Защо не мога да се отърва от чувството, че премълчаваш нещо?

– Всичко ти казах – настоя тя. – Опитваме се да помогнем на татко. Искаме да бъде отново щастлив. През последните месеци беше толкова самотен и потиснат. Искаме да го измъкнем от унинието.

Дъглас поклати глава и я погледна изпитателно. Любовта към бащата беше благороден мотив и той не биваше да го подлага на съмнение.

– Хайде, Дъглас, не преставай – помоли отново Частити. – Нали отговорих на въпроса ти.

Недоверието в погледа му остана.

– Иска ми се да ти повярвам... – промърмори той. После се засмя и разтърси глава. – И аз не харесвам това спиране. Е, докъде бяхме

стигнали?

– Дотук – отговори тя и сложи ръката му на правилното място. – Точно дотук.

Божичко, едва се отървах, каза си Частити, когато отново можеше да разсъждава трезво. Дъглас все още не беше направил връзката между срещата си с Лаура, организирана от посредническата агенция, и поканата да прекара Коледа в Роумзи Мейнър. Все още не.

Тя потисна въздишката и зарови глава във възглавницата. Въобразяваше си, че може безнаказано да си позволи един страстен епизод и след него да се върне към обичайния си живот. Сега вече не беше сигурна в това. Измамата, която си позволяваше с Дъглас, засядаше в гърлото ѝ. Страхуваше се, че той ще открие истината, и този страх беше напълно реален. Нямаше представа как ще реагира той, като разбере как са го манипулирали. Но мисълта за реакцията му предизвикваше тръпки по гърба ѝ. Сега, като се обръщаше назад, цялата история ѝ изглеждаше мръсна. Доскоро смяташе, че това е само лека, безобидна лъжа, но сега се чувстваше безчестна и омърсена. Дълбоко в себе си съзнаваше, че страстният епизод е приключил. Не можеше да продължава да го мами, но нямаше сили да му признае истината.

Частити отново зарови глава във възглавниците, съзнавайки, че това е инстинктивен опит да скрие мислите си, сякаш мъжът, който дишаше равномерно до нея, можеше да ги прочете. Ако беше равнодушна към него, всичко щеше да е наред. Но тя не беше. Нямаше смисъл да се самозалъгва, че това е само един страстен епизод, бегла афера без обвързване. Тя се любеше с Дъглас не само за да задоволи капризите си. Тя го обичаше. Обичаше го целия, не само тялото му. Но тялото му обичаше до полуца. Сгуши се в него и го прегърна здраво. Поне тялото ѝ не го лъжеше.

Дъглас напусна леглото на Частити, когато на хоризонта се появиха първите червени ивици на зората. Частити усети, че той се отдели от нея, измърмори нещо протестиращо, но после се сгуши в топлата вдлъбнатинка, оставена от тялото му, и продължи да спи. Дъглас наметна халата си и излезе в коридора. Чувстваше се несигурен, изваден от равновесие, но не знаеше защо. Любовната им игра беше прекрасна, въпреки това той беше усетил някакъв фалшив тон и не можеше да се отърве от чувството, че Частити не беше съвсем честна, като му говореше за плановете на сестрите да оженят баща си за контесата. Всъщност това

изобщо не ме засяга, каза си решително той.

Изкъпа се спокойно, облече се и излезе навън. През нощта снегът беше престанал, въздухът беше свеж и студен, небето блестеше ослепително синьо. Разходката му продължи цял час. Докато затъваше в пресния сняг, той се опитваше да внесе яснота в мислите си. Имаше чувството, че е стигнал до повратна точка, в която грижливо обмислените му планове са загубили значението си. Замисли се за намерението си да се ожени за богата жена и си каза, че тази идея е абсурдна. Бездушна и егостична. Вече не можеше да си представи как доскоро е вярвал, че може да се задоволи с брак, почиващ само на взаимното уважение и хладната пресметливост. От друга страна обаче, той имаше спешна нужда от пари, за да осъществи смелите си планове, а емоциите бяха само пречка за осъществяването на целта му. Частити очевидно нямаше пари и онова, което изпитваше към нея, можеше да се определи само като емоционална обвързаност.

Дъглас спря пред замръзналото езерце и се загледа смръщено в ледената покривка. Защо да не назове чувството с истинското му име? Защо да не си го каже направо: той беше влюбен. И чувството беше съвсем различно от онова, което беше изпитвал към Мариан, която обожаваше с безумна отдаденост и покорство. Днес това обожание му изглеждаше повърхностно в сравнение с дълбокото чувство за взаимна принадлежност, когато се любеше с Частити. Тя се бе промъкнала незабелязано в сърцето му, беше го завладяла и той беше пленник на чувството си, омагьосан без надежда за спасение. Виждаше грешките ѝ съвсем ясно, както виждаше своите. У Мариан не беше виждал никакви грешки, докато тя не му ги показва изненадващо. Слепотата му направи шока и загубата на илюзиите още по-силни. Сега обаче не можеше да си представи, че Частити ще му причини неприятна изненада.

Когато огладня, той тръгна обратно. Сигурно домакините бяха вече будни, Частити също. Споменът за топлото ѝ тяло отново го възбуди и той ускори крачка. Стъпките му скърцаха в снега по входната алея. Хубаво чувство – да копнее да види някого, да изпитва потребност да е с него. В момента му беше достатъчно да се наслаждава на това чувство и да живее с настоящето. Скоро щеше да се наложи да вземе решение, но не сега. Не веднага.

Когато влезе в пустата зала и изтупа снега от краката си, на стълбата се появи Частити.

– Добро утро – поздрави Дъглас и усмивката изписа бръчици около очите му. – Добре ли спа?

– Сякаш не знаеш – отговори тя, щом стигна до него, старейки се да запази лекия тон. – Закуси ли вече?

Той поклати глава.

– Още не. Бях на разходка и съм гладен като ловец.

– Не смей да споменаващ лова. – Частити се запъти към стаята за закуска. – Татко моментално ще започне да се оплаква. Вчера изглеждаше примирен, но слънцето със сигурност ще промени мнението му.

– Е, поне ти можеш да продължиш дейността си на сватовница – отбеляза той с пронизващ поглед. – Ще го окуражиш да прекара сутринта с контесата.

Частити усети как по бузите ѝ избви червенина, но се опита да отхвърли забележката със смях.

– О, мисля, че не е необходимо особено окуражаване. Да отидем да закусим.

Дъглас бе забелязал изчервяването ѝ, освен това усещаше у нея напрежение, което доскоро липсваше. Смехът ѝ беше изкуствен, а радостта, с която поздрави закустващите, му се стори принудена. Той си взе бърбечета и яйца със сланина и гъби и седна в края на масата.

С напредването на деня Дъглас наблюдаваше със смес от възхищение и лек шок как сестрите Дънкан – все едно какво бяха замислили за контесата и баща си – преследваха и плановете си относно Лаура. Като непрекъснато се сменяха, те успяха да задържат Джордж Беринджър в къщата през целия ден. На масата за обед го настаниха до Лаура, направиха така, че двамата да са партньори на бридж, а след това ги помолиха да изпоят заедно няколко италиански дуета. Направи му впечатление, че лорд Дънкан от само себе си се стремеше към сближаване с контесата и не се нуждаеше от окуражаване – двамата постоянно бяха заедно и той ѝ кавалерстваше с галантност, която дамата приемаше с видимо задоволство.

Дъглас трябваше да признае, че ако Частити не му беше казала какво се готви, тайната дейност на сестрите Дънкан щеше напълно да му убогне. Какво обезпокояващо прозрение. Той разбираше отлично защо трите поощряват с всички сили поклъващия романс между Лаура и Джордж Беринджър. Ако баща им се оженеше за контесата, преди да са успели да отведат Лаура под венчило, щеше да се наложи да я търпят под покрива си. Никоя от тях не криеше мнението си за синьорината. Може би, помисли си той, Частити премълчаваше тъкмо този аспект от плана им, може би няма нищо друго. Въпреки това не можеше да се отърве от чувството, че нещо не е наред. Тя изглеждаше разсеяна, един

или два пъти я улови да го гледа втренчено. Когато се опитваше да задържи погледа ѝ, тя извърщаше глава или се заемаше с нещо друго.

След обяда Дъглас отиде в библиотеката, където намери Макс и Гидиън сред облаци цигарен дим и с чаши бренди в ръце.

– Елате да ни правите компания, Фарел – покани го Макс и посочи гарифите. – Опитваме се да избегнем една игра, която се нарича „убийство в мрака“.

– Пура? – Гидиън му предложи кутията с хавански пури.

Дъглас поклати глава.

– Благодаря, не. Не пуша, но с удоволствие ще изпия чаша бренди с вас. – Той се обслужи и се отпусна в едно от кожените кресла. – И каква е тази игра на убийство?

– Всъщност не знаем – засмя се Гидиън. – Но доколкото познаваме съпругите си, играта със сигурност е неподходяща за възрастни мъже. В известни ситуации дамите проявяват осъдителна липса на респект.

Дъглас пое дълбоко дъх и се наслади на финия аромат на коняка в чашата си. Отпи голяма глътка и попита любопитно:

– Знаете ли какво друго са измислили трите сестри?

– Зависи за какъв аспект от различните им скандални дейности намерявате, драги – отговори спокойно Макс.

– Имам впечатлението, че се опитват да тласнат Лаура в прегръдките на лорд Беринджър.

– Ах, това ли? – Гидиън свали краката си от перваза на камината и поsegна към чашата си. – Да, много е вероятно.

– Осмелявам се да твърдя, че Частити не желае да живее под един покрив със синьорината, ако контесата се съгласи да се омъжи за лорд Дънкан – рече Дъглас и разклати коняка в чашата си.

– Това е много сериозно основание – кимна Макс.

– Често ли се правят на сватовници? – осведоми се Дъглас.

Двамата му събеседници явно не бързаха с отговора. Най-сетне Макс изрече вразумително:

– И трите щяха да ви заявят категорично, че обръщат нещата с главата надолу само и единствено в интерес на висшето човешко благо.

– И вие им вярвате?

Двамата мъже вдигнаха рамене.

– И ние бяхме манипулирани от тях – призна с усмивка Макс.

– Прав си – съгласи се ухилено Гидиън. – Но все още сме убедени, че тази манипулация послужи на висшето човешко благо. – Той си наля втора чаша бренди. – Понесете го със самообладание, драги. Със

сигурност няма да ви заболи.

Дъглас се усмихна малко меланхолично.

– Разбира се, имате предвид Частити.

– Естествено – каза Макс. – Веднъж намислили нещо, сестрите Дънкан нямат спиране.

– Аха – промърмори замислено Дъглас. – Започвам да мисля, че е крайно време да поема инициативата.

– Аз пък си мислех, че вече сте го направили – отвърна Гидиън и отново се обви в облак дим. – Или инициативата беше на Частити?

– Ако е било така, не бива да се чувствате неловко – утеши го Макс. – Констанс ме прелъсти безсрамно точно в тази къща.

Дъглас премисли въпроса и поклати глава.

– Не – отговори убедено той. Страстта ги бе обхванала едновременно, освен това бе дошла съвсем внезапно. – Доколкото мога да си спомня, нямаше инициатива.

Събеседниците му кимнаха, сякаш бяха разбрали напълно.

– Аз бих го нарекъл божествена светкавица – обясни сериозно Гидиън. – Е, ако нямате желание за спокоен живот...

– Вече не си спомням много добре, но май и с мен беше така – промърмори замислено Макс. – Въпреки че аз исках точно спокоен живот...

Вратата на библиотеката се отвори и тримата мъже се обърнаха. На прага застана Сара с карти за игра в ръце.

– Ще играем на убийство в мрака – възвести тържествено тя. – Прю каза да дойдеш, татко. И ти, чичо Макс, и доктор Фарел.

– Още не се е стъмнило – възпротиви се баща ѝ, за да спечели малко време.

– На тавана е тъмно и играта ще се проведе там. – Сара отиде при баща си, хвана ръката му и го потегли да стане. – Хайде, татко. Ще бъде много весело. Даже мис Дела Лука и лорд Беринджър ще играят.

Гидиън се надигна със стон.

– Добре де, идвам – промърмори той. – Но не сам. – Това беше казано по адрес на другите двама мъже. Те също се надигнаха, макар и неохотно, и се запътиха към салона.

– Играта е много проста – обясни Прюдънс. – Който изтегли асо пика, ще бъде убиецът. Правилата са следните: Поп купа е детектив. Всички останали са потенциални жертви. Който пръв усети ръка на тила си, трябва да изкрещи силно. Тогава ще запалим светлината и детективът ще се опита да открие убиеца. Раздай картите, Сара.

– Как, по дяволите, успя да убедиш синьорината да участва в играта? – попита Дъглас, след като получи картата си и застава зад Частити.

– Не бях аз – обясни шепнешком тя. – Джордж Беринджър я убеди. Каза ѝ, че като дете много обичал коледните игри и много му се искало пак да поиграе. Той е много самотен, бедничкият.

– Затова ли искаш ла го събереш с Лаура? – В гласа му имаше недвусмислена подигравка.

Частити го погледна обидено и отговори:

– Аз не мога да ги събера. Решението е тяхно. Аз само им създавам удобни случаи.

– Забелязах го – отвърна той сухо. – За тяхно добро, естествено.

– Не вредим никому – каза Частити, ядосана от отбранителния си тон. Темата беше болезнена и нежелана. Затова посвети вниманието си на картата, която беше изтеглила.

– Готови ли са всички? – извика Прюдънс, която ръководеше играта. – Хайде да отидем на тавана! – Тя тръгна напред и останалите я последваха примирено.

В тъмния таван имаше много смехове и тропане. Неясни фигури ходеха насам-натам и се стараеха да не се докосват. Дъглас, който не беше изтеглил решаваща карта, стигна до извода, че може да се измъкне, без да развали играта. Точно навреме откри в един далечен ъгъл прастаро кресло и се отпусна в него с надеждата да не го открият. Там щеше да изчака края на убицеца.

Пронизителен писък в непосредствена близост го изтръгна от сладката дрямка. Нечий безгрижен глас заяви със смешен френски акцент:

– О-ла-ла! Махнете си ръката, мосю. Какво си позволявате?

Дъглас присви очи и се опита да различи нещо в мрака. И друг път беше чувал този фалшив акцент. Беше толкова изненадан, че ушите му забучаха.

– Нищо не си позволявам, скъпа съпруго – отговори възмутено Гидиън. – Просто се опитах да ви удуша.

– О... убийство... подло убийство! – изписка Прюдънс, забрави ролята на френска камериерка и падна в объятия на мъжа си. За минута се възцари хаос, после някой запали газените лампи и играчите си размениха изпълнени с очакване погледи. Прюдънс лежеше на пода. Обърканият, виновно оглеждащ се Гидиън стоеше над нея и стискаше в ръка асо пика.

– Мисля, че не постъпи добре, татко – укори го Сара. – Сега всички знаем, че ти си убиецът на Прю. Сам се издаде!

– Много съжалявам – промърмори Гидиън, наведе се и подаде ръка на жена си. – Мисля, че не съм разбрал съвсем добре за какво става въпрос в тази игра.

– Да опитаме още веднъж – предложи Прюдънс, като видя колко разочарована беше Сара. – Още една игра. Дайте ми картите си, ако обичате.

Частити й връчи картата си и се запита къде ли е изчезнал Дъглас. Беше сигурна, че се е качил с тях на тавана, но сега не го виждаше никъде. Може би си дремваше в някой ъгъл. Участието в игрите не беше задължително.

Когато компанията най-сетне слезе от тавана, Дъглас ги чакаше в салона. Беше се разположил удобно в дълбокото кресло и четеше стар брой на „Таймс“. Частити му занесе чаша чай и парче коледен сладкиш.

– Явно играта не ти е била особено интересна – отбеляза тя с усмивка и сложи табличката на малката маса до креслото. – Не мога да ти се сърдя. Но Сара се забавляваше отлично.

– Просто заспах – отговори той. Гледаше я много сериозно, с тъмни очи, почти черни и странно безизразни. – Утре ще взема първия влак за Лондон – добави той и си отчупи парче сладкиш. – Имам пациенти, които спешно се нуждаят от помощта ми.

– О... толкова скоро.

– Да. Съжалявам, но трябва да замина. – Дъглас неволно смачка сладкиша в ръката си.

– Остава ни само тази нощ – промълви Частити с принудена усмивка. – Последната.

Дъглас я гледаше с неразгадаемо изражение.

– Да. Последната нощ.

Частити кимна и се върна на масата за чай. Знаеше, че ще стане така. Винаги имаше последна нощ. Когато се върнат в Лондон, малкото им интермецо щеше да е приключило. Макар че тя се надяваше... не, не се надяваше, но още не беше готова за края. Не беше имала време да си подготви.

През тази последна нощ в страстта им имаше нещо отчаяно. Глад, който нямаше насищане. Като наркотик, помисли си Частити, докато милваше и целуваше всяка частица от тялото му. Опиянена от любов, тя не си разрешаваше да мисли, че с тази нощ любовта им ще свърши.

Тя го възседна и плъзна ръце по корема му. Връхчетата на пръстите

й опипаха ребрата му. Завладя устата му, мушна език между устните му. Той помилва корема ѝ и повдигна хълбоците ѝ, за да се премести по-нагоре и да проникне в нея.

Като го усети в себе си, Частити спря да диша. Остана неподвижна, за да се наслади на постепенното изпълване. Издиша бавно, изви се назад, опря ръце върху бедрата му и успя да удължи до безкрайност този сладостен миг на прага на екстаза. Дъглас се хвана здраво за хълбоците ѝ и изцяло ѝ предостави инициативата. Тя се изправи с ръце на талията и започна да се движи нагоре и надолу. Чувството се засилваше и се разпространяваше. Частити напрегна бедрата си до крайност. Той заби пръсти в хълбоците ѝ, затвори очи и се устреми нагоре към нея, за да се загуби в тялото ѝ. Тя го задържа в най-съкровената част от себе си, наслаждавайки се на усещането, че го притежава без остатък.

Когато всичко свърши, тя падна безсилно на рамото му, притисна устни към мишницата му. Косата ѝ се разпростря като червен облак върху голата му гърд.

– Как е възможно такава нещо? – пошепна замаяно тя.

Дъглас се забави с отговора.

– Не знам – отвърна най-после той и в тези прости думи прозвуча странна смесица от гняв, объркване и тъга. Частити ги чу съвсем ясно. Възприе ги като ехо на собственото си чувство за загуба и разочарование. Защо трябваше да се откаже от него? Той се отдели от нея съвсем бавно – въпреки това тя се почувства ограбена и се притисна плътно до него, за да не го загуби изцяло.

Двамата дълго лежаха неподвижно. Дъглас се вслушваше в дишането ѝ. Щом се убеди, че тя е заспала, стана от леглото и я зави с дебелата завивка. Остана още малко, загледан в лицето ѝ под слабата светлина на огъня. Намерението му беше да не казва нищо повече. Този любовен акт щеше да бъде последният – едно сладко и горчиво сбогуване, След това да си отиде мълчаливо. Но сега му стана ясно, че не може да го направи. Искаше тя да усети болката му, гнева и отчаянието, които го изпълваха. Когато Мариан го отблъсна, той страдаше мълчаливо, сякаш го беше заслужил, но сега имаше чувството, че трябва да прогони болката с помощта на жената, която го бе измамил.

Частити се събуди след по-малко от половин час. Стаята беше тиха, чуваше се само тихото прашене на огъня. Леглото до нея беше празно. Тя се надигна на лакти и се огледа. Облечен в халата си, Дъглас седеше в креслото до огъня и я гледаше. Тя срещна погледа на тъмните му очи и сърцето ѝ се сви от болка и страх.

– Ти си била – каза равнодушно той. – Посредницата... в Националната галерия. Ти си била.

– Да – отговори тя, обзета от мрачно примирение. Вече не можеше да се бори. Всичко беше изгубено. – Аз бях.

Той не каза нищо. Само я гледаше. Гневът му се долавяше съвсем ясно и тя неволно се запита дали пък именно той не я бе събудил. Но в очите му имаше не само гняв. Имаше тъга и – още по-лошо – разочарование. Частити изведнъж се почувства сбръчкана и изсушена като есенен лист.

– Как разбра? – попита тя, макар че това нямаше значение.

Той се изсмя безрадостно.

– Този абсурден акцент. Сестра ти го използва на тавана... на шега, предполагам.

– Не забелязах – прошепна Частити със същия глух тон. – Акцентът е ефективен метод за преправяне на гласа. Няма никакво значение дали звучи достоверно или не.

– Мога да си представя, че имате богат запас от подобни номера, за да си вършите работата, както трябва – отбеляза презрително той и стана. – Как иначе бихте могли да накарате клиентите си – ако изобщо ги наричате така, – да ви се разкрият докрай? Хора, с които се срещате ежедневно... познати... хора, които ви смятат за това, което не сте. Приятели, които ви се доверяват. – Още незавършил думите си, той се запъти към вратата. Сложи ръка върху бравата и я удостои с последен неразгадаем поглед. – Сбогом, Частити.

Вратата се затвори тихо зад него. Лекият полъх изтръгна сноп искри от цепениците в камината. Дъглас си отиде.

Какво да прави сега? Частити се отпусна на възглавницата и закри с ръка очите си. Зад здраво стиснатите мигли пареха сълзи. Сега разбра, че той я е обичал. Горчивината на болката му го бе издала. За него връзката им не е била най-обикновена афера, няколко откраднати любовни нощи. Дъглас също я е обичал, както тя него. И при най-добро желание не можеше да си представи как би могла да промени това.

Остатъкът от нощта беше дълъг като вечността. Частити лежа без сън, докато на хоризонта се появиха първите розови ивици на зората. Едва тогава потъна в неспокойна дрямка. Събуди се, когато навън беше вече блестящ ден с яркосиньо небе. Студената светлина на слънцето се отразяваше в снега и успя да я измъкне от леглото. Дъглас бе казал, че ще вземе първия влак за Лондон. Сигурно отдавна си беше отишъл.

Частити се облече и слезе на първия етаж. Посрещна я Дженкинс,

който излизаше от стаята за закуска с празна кана за кафе.

– Добро утро, мис Час.

– Добро утро, Дженкинс. Замина ли си доктор Фарел? – Частити успя да се държи като загрижена за гостите си домакиня.

– Преди около час Фред го откара с файтона на гарата – отговори Дженкинс и я огледа недоверчиво. – Всичко наред ли е, мис Час?

– Да, разбира се – отвърна небрежно тя. – Сигурно ще го видим отново, когато се върнем в Лондон. – Тя се усмихна и влезе в стаята за закуска, където бяха всички с изключение на контесата, която закусваше в леглото, и на Сара и Мери, които вече бяха закусили и излезли на разходка.

Лорд Дънкан вдигна глава от чинията си с бърбечета и шунка.

– Добро утро, скъпа. Какво ярко слънце, нали? Най-доброто време за лов. – Той въздъхна драматично.

Частити кимна разсеяно и седна между сестрите си.

– Жалко, че доктор Фарел трябваше да замине. Много мил човек.

– Какво се е случило с пациента му, Час? – попита остро Констанс. – Каза ли ти защо се налага да замине?

Частити поклати глава и се опита да се усмихне.

– Нали знаете, лекарят няма право да издава тайните на пациентите – отговори тя и си взе препечена филийка. Пръстите ѝ трепереха и тя побърза да остави хляба. Не посмя и да посегне към каната с кафе, за да напълни чашата си.

Констанс ѝ се притече на помощ.

– Пий – заповяда шепнешком тя, след като напълни чашата ѝ. – По вида ти личи, че имаш спешна нужда от кафе.

Частити ѝ кимна с празна усмивка, взе чашата си и отпи голяма глътка. Докато сестрите ѝ я наблюдаваха загрижено и безпомощно, тя изпи кафето си, без да разлее нито капка. Всички знаеха още от снощи, че Дъглас смята да си замине, и се бяха сбогували с него преди лягане, затова големите сестри не можеха да си обяснят тъгата и болката на Частити.

– Какво ще правим днес? – попита бодро Констанс и си намаза още една филийка.

– Мисля, че имаме нужда от чист въздух – отговори Макс. – От много чист въздух.

– Ще кажа на Дженкинс, че ще вземем пушките – оповести в най-добро настроение лорд Дънкан. – Може да отстреляме няколко патици на езерото... и една или две гъски. Е, какво ще кажете?

– Мъжете могат да правят, каквото си искат – отвърна Прюдънс. – Дамите ще се пързаят по леда. Обещах на Сара.

Гидиън я изгледа разтревожено.

– Сигурна ли си, че ледът е достатъчно здрав?

– Скъпи Гидиън, водата в езерцето за добитъка е дълбока само една стъпка – отговори Прюдънс с нежна усмивка. – Нали не смяташ, че ще пусна Сара в голямото езеро?

– Откъде да знам, че имате и езерце за добитъка? Селският живот ми е напълно чужд. Виждал съм само голямото езеро.

Частити изяде филийката си, благодарна, че в момента никой не ѝ обръщаше внимание.

– Лаура, ще дойдете ли да се пързаяте с нас? Или имате други планове? – попита Констанс.

Лаура се изчерви леко.

– Знаете ли, лорд Беринджър предложи да се разходим към къщата му, ако времето е добро. Разказа ми, че някога донесъл от Италия истински съкровища на изкуството, и аз много искам да ги видя.

– О, това е чудесно – зарадва се Констанс. – А майка ви?

– Контесата ще дойде с нас във фойтона и ще ни гледа, докато ловуваме – съобщи лорд Дънкан. – Казах ѝ още вчера, че ако времето позволява, ще излезем, и тя се съгласи, че всички имаме нужда от чист въздух. Дженкинс ще ни донесе обяда в павилиона край езерото.

– Много добър план – кимна Макс и стана. На минаване се наведе и целуна жена си по косата. – Ще се видим следобед.

Констанс се протегна и помилва китката му.

– Да. За чая.

Частити също стана.

– Още не съм облечена. Ще се приготвя бързо. – И се запъти към вратата с увереността, че сестрите ѝ ще я последват.

Щом се прибра в стаята си, тя седна пред огледалото, опря главата си на ръцете и се опита да премисли станалото. Всичко бе станало толкова бързо, сякаш животът ѝ бе понесен от торнадо, което бе разбъркало всичко, а после бе изчезнало и бе оставило след себе си само хаос. Очите ѝ в огледалото изглеждаха странно празни и безизразни, сякаш не отразяваха нито мисли, нито светлина. Тя не се помръдна и когато след очакваното почукване влязоха сестрите ѝ.

Прюдънс затвори вратата. Констанс отиде до тоалетката и сложи ръце върху раменете на малката си сестра.

– Какво стана, Час?

Частити пое дълбоко въздух и им разказа всичко. Гласът ѝ трепереше все по-силно и накрая пресекна.

– О, божичко! – уплаши се Прюдънс. – Как не помислих, че не бива да употребявам този глупав акцент! С Гидиън често си говорим по този начин... след процеса, когато го използвах за първи път. Много съжалявам, Час. – Тя погледна загрижено лицето на Частити в огледалото. – Много съжалявам – повтори безпомощно.

– Ти не си виновна, Прю – отговори Частити. – Аз знаех, че ще свърши, но не така...

– Защото го обичаш – установи Констанс.

– Да – призна беззвучно Частити. – И сега знам, че и той ме обича... че ме е обичал. Ако беше възприел връзката ни само като бегла афера, нямаше да покаже толкова болка, толкова обида и разочарование. Щеше да се разгневи, че сме го измамили, това да. Щеше да се почувства неловко, че ми е разкрил толкова много от себе си. Но той реагира много по-силно... много по-силно. – Тя опря лакти на масичката и скри лице в ръцете си. – Как можах да разваля всичко?

– Нищо не си развалила – възрази решително Констанс. – Просто обстоятелствата бяха такива.

– Права си – кимна Прю. – Сега трябва да решим какво ще правим, за да премахнем недоразуменията.

– Нищо не можем да направим – изхълца Частити. – Нищичко.

Дъглас сипа кофичка въглища в жалкия огън и се загледа мрачно в пламъците. Навън виеше леден вятър и чакалнята в Сент Мери Абътс беше много студена. От сутринта беше прегледал поне два случая на измръзване – много от пациентите му идваха с боси крака, увити в стари вестници или дрипи. В кабинета също беше студено и той не позволяваше на майките да събличат децата си. Спешно му бяха нужни нови, по-добри помещения, но дори да намереше нещо подходящо наблизко, нямаше да има пари за наема.

Пак се върнах на изходната точка, помисли си гневно той. Всъщност положението беше още по-лошо. Беше пристигнал в Лондон с ясен план за бъдещето. Богата съпруга, добре вървяща луксозна практика и бързо развиваща се клиника в беден квартал. Сега обаче първите две точки от този хубав план го изпълваха с непреодолимо отвращение.

Последната точка беше най-важната и той се стремеше да я изпълни с характерната си страст и пламенност. Макар че нямаше представа как ще постигне целта си. Беше очаквал много от брака по сметка, брак, почиващ върху принципите на разума и съответстващ на потребностите на двамата партньори. Вярваше, че ще намери щастието си именно в такъв брак.

Сега обаче знаеше, че няма да се задоволи с нищо по-малко от оно-ва, което, макар и за кратко, беше преживял с Частити Дънкан.

Едва сега забеляза, че все още клечи пред огъня с празната кофичка в ръка. Остави я на пода и се изправи. Влажният студ в помещението го пронизваше до кости и разводняваше мислите му. Може би беше време да се откаже от плана си, да напусне града и да се върне у дома, в Единбург. Клиниката там вървеше много добре. Работа имаше предостатъчно. Щяха да открият нови клиники в други квартали, да изградят още няколко отделения.

Не. Това означаваше провал. Означаваше бягство. Знаеше, че не може да го направи. Това не беше в природата му. То щеше да бъде бягство не само от Лондон, а и от Частити. Дълбок личен провал. Той я обичаше. Обичаше я дори по-силно отпреди. Гневеше се, но не само на нея, а и на себе си. Всеки път, когато си припомняше срещата в Националната галерия, му ставаше студено от смущение и презрение към самия себе си. За пореден път чу безчувствените си думи: „Единственото

качество, което очаквам от бъдещата си жена, е да е богата.“

Тогава поведението на забулената посредница, която дори не бе положила усилия да скрие презрението си, го ожесточи. Беше убеден, че тя няма никакво право да го осъжда, защото изобщо не може да си представи положението му. Днес съзнаваше, че се е държал осъдително арогантно.

Защо бе решил да се разкрие пред човек, от чиито услуги се нуждаеше и на когото щеше да плати? Спомни си как сестрите ѝ се постараха да му дадат да разбере, че семейството е без пари – тогава признанията им му се сториха абсолютно немотивирани, но сега изпитваше само смущение. Да не би да бяха повярвали, че той се стреми към сближаване с Частити само заради парите ѝ? Може би си мислеха, че е избрал нея, защото отговаря на представите му за богатството и общественото положение на бъдещата му съпруга? Какъв ужас...

Дъглас взе палтото си от куката до вратата, хвърли последен поглед към огъня с надеждата, че ще изтрае няколко часа, в случай, че някой бедняк потърси убежище в кабинета му в леденостудения януарски ден. Духна газената лампа и излезе на улицата. Беше време да влезе във втората си роля. Очакваше някоя си лейди Сидни, която идваше по препоръка на сестрата на лорд Бриджъм, за да потърси лек за гинекологичните си проблеми.

От доста дни вече не беше ходил в кабинета си на Харли стрийт. Градът все още беше безлюден и нямаше пациенти. Надяваше се това да се промени, когато започне сезонът. Когато зави по Харли стрийт, той видя пред къщата голяма покрита каруца, теглена от два силни товарни коня, които разтърсваха глави и дишаха тежко. От къщата излязоха двама мъже, едри и силни, с работни престилки, понесли масивно дъбово писалище. Това беше неговото писалище. Вцепенен от ужас, Дъглас проследи как мъжете натовариха тежката мебел на каруцата и се върнаха в къщата. Когато излязоха отново, носеха тежките кожени кресла от приемната му. Натовариха и тях на каруцата и отново изчезнаха в къщата.

Да не би да го изхвърляха? Естествено, че не. Беше наел кабинета за една година. Договорът беше подписан, наемът – платен. Дъглас забърза и като стигна до колата, видя, че вътре бяха натоварени мебелите и от двете помещения. Съседът му от партера излезе от къщата точно когато беше готов да се удари по главата.

– Добър ден, Фарел. – Доктор Талгарт сложи пенснето си, закрепено със златна верижка за жилетката, и го измери с приятелски поглед. –

Както виждам, решили сте да смените мебелировката. Много се радвам, когато наемателите се обновяват. С това печели къщата като цяло. – Той му махна за сбогом и понесе нанякъде дебелия си корем.

Дъглас изкачи стълбата на един дъх, но трябваше да стори място на носача, който влачеше огромна маслена картина. Мрачната ловна сцена, която висеше между прозорците в приемната. Вземайки по две стъпала наведнъж, Дъглас стигна до втория етаж и нахлу като вихър през отворената врата. Вътре беше топло. В камината гореше буен огън, газовите лампи бяха запалени. Помещението нямаше нищо общо с онова, което беше запомнил.

– *Dottore, dottore*, толкова се надявах да приключа преди идването ви. – Лаура излезе от кабинета, стиснала в ръце разкошна позлатена лампа с червен абажур с пискюли. – Трябва да поставя още само това... – Тя сложи лампата върху позлатена масичка край тапицирания с китайска коприна диван и се обърна към него с триумфална усмивка. – Не е ли хубаво? Не е ли съвършено, *dottore*? – Посочи с широк жест към претрупаната с мебели стая за чай, която до вчера беше лекарска приемна. – Толкова уютно... така утешително за болните.

Дъглас се огледа изумено. Тя беше направила точно това, което му бе обещала. Стените бяха порцеланово сини със светлорозови украси. Навсякъде картини с цветя. На прозорците дантела и китайска коприна. Креслата и диваните също тапицирани с китайска коприна. Килимът под краката му беше поле от рози. Той примигна, безпомощен срещу ярките цветове. Кимна замаяно и се запъти към кабинета си. Брокат, релефни тапети, отново огромни рози, още повече дантела. Кушетката за преглед беше скрита зад богато украсен параван.

Лаура го следваше по петите.

– Параванът е най-хубавата ми идея – отбеляза доволно тя. – Вълшебен и успокояващ.

Дъглас се взря стреснато в трите позлатени полета на паравана. Сцени на римска оргия... или може би беше пренасяне в жертва на весталка? Господи, лейди Сидни щеше да се появи всеки момент! Той потрелери. Нямаше сили да произнесе нито дума. Обърна се към Лаура с полуотворена уста, но не можа да издаде нито звук.

Тя улови ръцете му и ги раздруса.

– Знам, *dottore*, знам. Липсват ви думи... но не е нужно да ми казвате нищо. Обещах да направя това за вас, а аз държа на обещанията си. За мен беше удоволствие, истинско удоволствие, да вложа таланта си за такава добра цел. – Тя го удостои с горда усмивка. – Може би знаете, че

съм сгодена за лорд Беринджър?

– Моите сърдечни пожелания – проговори задавено Дъглас. – Хм...
– Огледа отново невероятната обстановка и разпери ръце. – Всичко това...

– Нито дума, *dottore!* – Лаура отново хвана ръцете му. – Нито дума на благодарност. За мен беше удоволствие. – Усмихна му се малко засрамено и обясни: – За мен това беше упражнение... малка подготовка. Скоро ще обнова цялата къща на милия лорд Беринджър. Следващият ми проект.

– Естествено.

– Е, добре... вече трябва да си вървя. – Лаура взе от дивана кожената си стола, увенчана с огромна лисича глава със стъклени очи, чантата и ръкавиците. – Сметките са на онази масичка, *dottore* – обърна се още веднъж тя. – Ще се учудите, като видите как съм се пазарила за всяка стотинка. – Запъти се към вратата, но спря, за да му посочи голямата позлатена палма. – Не мислите ли, че това дръвче е идеално за окачване на шапки? Много се зарадвах, като го видях, защото веднага разбрах, че е точно за вашата приемна.

Най-после вратата се затвори зад нея.

Дъглас се чувстваше като премазан от валак. Дори не посмя да хвърли поглед върху сметките. Напълно замаян, свали палтото си и понечи да го окачи на старата закачалка, когато изведнъж спря. Погледна палмата и очите му потъмняха. Палтото остана в ръцете му. Обърна гръб на златното чудовище и отиде в кабинета си. Хвърли палтото на един стол и запрати шапката си към перваза на прозореца. Отчаян, осъзна, че пациентката щеше да дойде всеки момент. Трябваше да излъчва надеждност и самообладание. Е, добре, той беше овладян. Приглади сакото си, подръпна сивата жилетка и се върна в приемната.

– Доктор Фарел, искате ли да... божичко, какво е това? – Помощничката на доктор Талгарт, чийто кабинет беше на долния етаж, се появи на прага и се огледа слисано. – О, божичко! – повтори глухо тя.

– Това е само временно, мис Грей – поясни Дъглас, старайки се да говори овладяно и уверено. Аз съм напълно спокоен, опитваше се да си внуши той.

– Да, да... естествено – заекна младата жена. Когато успя да се овладее, се покашля и попита: – Искате ли да ви донеса нещо, преди да е дошла пациентката ви?

– Не, нищо, много ви благодаря, мис Грей. Много мило от ваша страна, че се съгласихте да работите по обед. – Той я дари с усмивка,

надявайки се, че излъчва достатъчно увереност.

– Съседката ми винаги прави сандвичи за мама – обясни разсеяно тя, докато очите ѝ шареха по стаята и въртеше глава като марионетка. – В замяна на това аз ѝ купувам разни неща на връщане.

Дъглас стисна здраво зъби, за да се концентрира върху пациентката си. След като не можеше да промени обстановката преди идването ѝ...

– Много съм ви благодарен за помощта – изрече топло той. Това беше истината. Мис Грей беше истински късмет за него. Тъй като не можеше да си позволи помощница за цял ден, той прие с възторг предложението ѝ да работи за него, когато не е заета при доктор Талгарт. Вероятно и тя имаше нужда от пари, или не искаше да прекарва цялото си свободно време в малкото жилище на майка си на Бейсуотър стрийт. Освен това вършеше работата си много добре.

– Въведете лейди Сидни при мен, щом дойде – помоли той и се върна в кабинета. Изправи се пред паравана, огледа го, после се наведе да огледа и различните полета на тапетите. Внимателният оглед му показа, че сцените не бяха от оргия, нито от принасяне в жертва на девица, а от свещенодействие в римски храм. Но кой знае, може би тълкуването му не беше вярно.

Като по чудо лейди Сидни пристигна съвсем точно. Междувременно Дъглас беше проумял, че неговото време съвсем не е толкова скъпо, колкото времето на пациентите му. Беше длъжен да приема закъсненията им, без да им прави забележки. Засега. Когато станеше известен, утвърден лекар, щеше да изисква точност. Въпреки очакванията му, лейди Сидни веднага му стана симпатична. Неволно си припомни приятелите на Частити и прекрасната вечер в Ковънт Гардън, която сякаш беше преди цяла вечност – те също бяха симпатични младежи. Вероятно с времето щеше да обикне и сестрите Дънкан. Каква глупава мисъл. Той заби перото в попивателната и за първи път забеляза, че върху кожената подложка за писане бяха гравирани някакви руни. Лаура сигурно си мислеше, че йероглифите са древни рецепти и лечебни методи.

– Доктор Фарел... доктор Фарел?

Дъглас забеляза, че пациентката му го гледаше учудено.

– Казахте нещо за желязо.

– Да, естествено. – Дъглас се овладя и обясни: – Черен дроб и рибено масло. Трябва да ги включвате в менюто си поне три-четири пъти седмично. Бременните често са склонни към малокръвие.

– Не понасям черен дроб – отговори със смръщено носле младата жена.

– Нали искате да родите здраво дете. – В гласа му звънна острота. Нямаше как в този момент да не си припомни десетките жени, които не можеха да си позволят добра храна, за да имат нормална бременност.

Лейди Силни го погледна объркано.

– Да, естествено. Ще направя всичко необходимо, доктор Фарел.

Той се усмихна с надеждата да смекчи остротата на тона си.

– Убеден съм в това. Ще се видим отново след един месец. Бихте ли се уговорили с мис Грей за деня и часа?

Тя стана, посегна към чантата си и му подаде ръка.

– Кабинетът ви... мисля, че обстановката е необикновена. Искам да кажа, за лекарски кабинет. Не, че не е красиво... дори много – прибави бързо тя.

– Предшественикът ми е имал необичаен вкус – излъга гладко той и стисна ръката ѝ.

– Сигурно под влияние на жена си – кимна с разбиране лейди Сидни.

– Мисля, че сте права – отговори глухо Дъглас. Пациентката си отиде, а той остана зад писалището си, загледан в паравана и червените абажури на лампите, от които висяха пискюли. Мис Грей влезе с купчини папки и картони на пациенти и се огледа учудено.

– Къде е шкафът, докторе? – попита тя. – Не го виждам никъде.

– Може би и той се е преобразил като закачалката за шапки.

– Как ли е станало това – промърмори младата жена и в гласа ѝ звънна смях. – Много съм любопитна... наистина. Съжалявам, докторе, но... – Тя не можа да се сдържи, остави картоните на писалището и избухна в смях. Дъглас се зарази от смеха ѝ и също се разсмя. В тази абсурдна ситуация това беше най-добрата реакция. Помещението се оглаши от бурния им изблик.

– О, господи – изрече задавено мис Грей и изтри очи с кърпичката си. – Нямам представа какво ми стана, докторе. Не си спомням някога да съм се смяла така.

– И на мен ми се отрази добре – отвърна задъхано той. Наистина му се бе отразило добре, и то не само в едно отношение. Чувстваше се пречистен. Никаква горчивина, никаква жажда за отмъщение, нито следа от обида. Сега знаеше съвсем точно какво иска – всъщност, знаеше го отдавна, но сега беше наясно и какво трябва да направи, за да го постигне.

Изчака мис Грей да избърше сълзите си и да си отиде, извади от чекмеджето лист хартия и потопи перото в мастилницата. Написа няколко реда с печатни букви и се подписа с абсолютно нечетлива

драсканица. Изсуши мастилото, сгъна листа и го пхна в плик, на който със същата грижливост изписа с печатни букви адреса на магазинчето на мисис Бейдли.

– Имам чувството, че никога няма да се науча – оплака се Прюдънс, докато чукаше с два пръста по клавиатурата на пишещата машина. – Вместо В винаги удрям Н.

– А аз не съм сигурна дали мислите ми ще се изливат така бързо, както с перото – каза Констанс и дръпна стола си назад, за да огледа новата редакция на „Мейфеър Лейди“.

– Трябва да свикнете с новата техника – отбеляза Частити и гордо натисна лоста, за да премести ваялка. – Мисля, че вече се справям доста добре. Така отговарям много по-бързо на писмата за утеха и съвет. Може би защото не съм интелектуалка като вас.

– Ама че глупост – отсече Констанс. – Просто ти се приспособяваш по-добре от нас.

– Съмнявам се – промърмори Частити, вдигна рамене и продължи да трака на машината.

Констанс се протегна и раздвижи скованите си пръсти и китки.

– Време е за обяд – оповести тя. – Сега сме работещи жени и имаме право на обедна почивка.

– Правилно – подкрепи я Прюдънс и веднага стана. – Ще отидем в онова хубаво малко кафене на Флийт стрийт. Там обядват главно хора от вестниците. Много искам да видя как ще реагират на появата ни.

– Не бива, Прю – възрази Констанс. – Ще направим твърде силно впечатление. По-добре да идем в „Лебеда“.

– Вие вървете – каза Частити, без да престава да пише. – Аз не съм много гладна. Искам да довърша това писмо, а после ще взема омнибуса и ще отида при мисис Бейдли. От една седмица не сме вземали пощата.

Тя говореше, без да се обръща, и сестрите не виждаха лицето ѝ.

– Трябва да хапнеш нещо, Час – възрази Констанс.

– Нали ти казах, че не съм гладна – отвърна упорито Частити. – Вие вървете.

Прюдънс прехапа замислено долната си устна. Дали да не пробият със сила непробиваемата защитна стена, която Частити беше издигнала около себе си? Не, това беше лоша мярка. Тя погледна Констанс, голямата сестра ѝ кимна и взе палтото си от закачалката.

– Искаш ли да ти донесем нещо, Час? – попита тя. – Може би малко

супа?

– Не. Смятам да хапна нещо сладко при мисис Бейдли – отговори Частити, без да се обърне. – От цяла вечност не съм си бърбила с нея.

– Е, хубаво. До следобед. – Прюдънс и Констанс излязоха от редакцията и мълчаха, докато не се озоваха на улицата.

– Много съм загрижена за нея – призна Констанс.

– И аз – кимна Прюдънс. – Но не виждам какво бихме могли да направим.

– И аз – въздъхна Констанс.

Частити написа отговора на писмото и с въздишка се облегна назад на твърдия стол. Раменете ѝ бяха сковани. С пишещата машина се работеше по-бързо, отколкото на ръка, но чисто физически работата беше по-тежка. Може би трябваше да се упражнява повече и да не се напряга толкова.

Имаше нужда от почивка и разходката до спирката ѝ се отрази много добре. Крачеше бодро, увита в дебел шал, нахлупила филцовата шапка над очите и пъхнала ръце в джобовете на палтото. В последно време не си позволяваше да мисли, поне за неща, които не се отнасяха до редактирането на „Мейфеър Лейди“ и до напредващата връзка между баща ѝ и контесата. Нощем обаче я измъчваха копнеж и разкаяние и тя не знаеше какво би могла да предприеме срещу тези пристъпи.

Слезе на Кенсингтън Хай стрийт и се запъти към магазинчето на мисис Бейдли. При това неволно оглеждаше минавачите и се питаше дали няма да види някъде Дъглас. Но той надали идваше вече насам. Кабинетът му беше доста далече, а жилището му се намираще в другия край на Уимпол стрийт.

– О, отдавна не съм ви виждала, мис Час – посрещна я сърдечно мисис Бейдли. – Желая ви всичко хубаво за новата година. Как прекарахте Коледа?

– Много добре, благодаря ви, мисис Бейдли – отговори Частити и с божа усети колко фалшиво прозвуча гласът ѝ. – Беше студено и имаше много сняг – допълни тя и се опита да изрази въодушевление. – Сара беше много щастлива.

– О, това е прекрасно – отговори весело мисис Бейдли.

– Радвам се, че малката най-после е прекарала истинска Коледа. Имате поща. – Тя вдигна капака и пропусна Частити зад тезгяха.

В топлата, уютна кухня миришеше примамливо на прясно опечен сладкиш.

– Имам руло с мармалад – обясни мисис Бейдли. – Трябва да

хапнете едно парченце с пудинг, мис Час. Ей сега го извадих от фурната. Пудингът също е съвсем пресен.

Пудинг за обяд – колко подходящо за настроението ми, каза си Частити. Не беше длъжна да яде месо и зеленчуци преди десерта.

– Да, ще хапна, мисис Бейдли – кимна решително тя и свали шала и шапката си. Съблече палтото и се настани на едно дървено столче.

– Ето ви пощата. – Мисис Бейдли свали от етажерката снопче пликове и ги сложи пред Частити. След това отрязва голямо парче руло и го заля с гъст яркожълт пудинг.

Частити хвърли бегъл поглед на пликовете и ги прибра в чантата си, за да се посвети изцяло на пудинга. Мисис Бейдли ѝ разказваше за децата и внуците си и не чакаше отговор. От време на време излизаше да обслужи някой клиент. Частити изяде сладкиша до последната трошичка. Така поне ще си възвърна някои закръглености, които изгубих през последните месеци, каза си тя.

– А как е лорд Дънкан? – попита мисис Бейдли, когато се върна в кухнята.

– О, много е добре – отговори весело Частити. – Има си приятелка.

– Сериозно ли? – извика въодушевено жената. – Много се радвам, наистина. Винаги съм казвала, че дори след най-добрия брак трябва да последва нов. Който е имал нещастieto да загуби партньора си, не бива да се затваря за живота.

– Много добра максима, мисис Бейдли. Мама би се съгласила с вас.

– Тя беше прекрасен човек. С голямо и добро сърце.

– Наистина. – Частити се усмихна тъжно. – Само че вече я няма. – Облече палтото си, нахлупи шапката и се уви в шала. – Беше великолепно, мисис Бейдли. Бих могла да остана цял следобед при вас, но трябва да вървя.

– Идвайте по-често – покани я с обич жената. – И поздравете мис Кон и мис Прю.

– Разбира се. Те също ви поздравяват. – Частити целуна румената буза на мисис Бейдли и смело излезе навън в студа. Рулото с мармалад и топлият пудинг са много подходящи, когато трябва да се опълчиш срещу ледения януарски вятър, каза си тя и за момент се развесели.

Сестрите ѝ вече се бяха върнали от обяда. Прюдънс се занимаваше със счетоводството, докато Констанс пишеше злобна статия за новогодишното празненство у Елизабет Армотејдж.

– Как е мисис Бейдли? – попита Констанс и за миг вдигна глава от пишещата машина.

– Изпраща ви сърдечни поздрави. – Частити окачи палтото си и извади пликовете от чантата. – Има няколко писма.

– Яде ли нещо? – попита Прюдънс, опитвайки се да говори безгрижно. – За всеки случай ти взехме един сандвич.

– Погълнах огромна порция руло с мармалад и пудинг – отговори през смях Частити. – Не е добро за фигурата, но е балсам за душата.

– Няма нищо лошо да си хапнеш сладко – успокои я Прюдънс. – Хайде да прегледаме пощата.

Частити остави писмата на голямата маса в средата и сестрите ѝ придърпаха столовете си. Прюдънс си служеше умело с ножчето за отваряне на писма.

– Тук има няколко души, които се нуждаят от утеха. Те са за теб, Час – каза тя и подаде писмата на сестра си. – А пък това е протест срещу статията ти за новата книга на Фройд, Кон.

– А, да... „Три трактата за сексуалната теория“ – спомни си Констанс и посегна към писмото. Прочете няколко реда и изсъска отвратно: – Какъв лицемер! Някакъв си закостенял селски свещеник, който смята, че публикации като нашите трябва да обслужват нежните чувства на жените, не да ги нараняват.

– Ще му отговориш ли? – попита разсеяно Частити, докато четеше едно от писмата, които ѝ бе дала Прюдънс.

– Вие как мислите? – осведоми се Констанс.

Частити се усмихна автоматично.

– Това писмо е за брачната агенция. Странно... написано е с печатни букви.

– Може би той – или тя – не може да пише другояче – предположи Прюдънс.

– Мисля, че е той. – Частити ѝ подаде писмото. – Но не съм съвсем сигурна.

Сестрите ѝ прочетоха краткото писъмце.

– Който чете нашия вестник, пише свързано и гладко – отбеляза Констанс. – Струва ми се, че този човек не иска да се разбере кой е.

– Става все по-странно – цитира Прюдънс. – Кой ще се срещне с тази загадка?

– Аз, разбира се – отговори без въодушевление Частити. – Рубенсовата зала в Националната галерия е утвърдено място за срещи. Ще му предложи да носи издание на вестника като опознавателен знак.

– Сигурна ли си, че искаш да поемеш тази задача? – попита Констанс. В Рубенсовата галерия Частити се бе запознала с Дъглас и нова

среща там можеше да отвори стари рани.

– Сигурна съм – отговори Частити с малко изкуствена усмивка. – Първите срещи с клиентите са моя задача. Знаете, че си върша работата с удоволствие. – Тя взе писмото и седна отново пред пишещата машина. – Днес е петък, значи ще му предложи следващия четвъртък. Така ще има достатъчно време да се подготви за randevuto.

Следващият четвъртък беше ясен и студен. Частити прекоси Трафалгар Скуеър и отново хвърли зърна на гълъбите. Сияещият зимен ден беше пробудил жизнеността ѝ, но тя знаеше от опит, че тази приповдигнатост няма да трае дълго. Щом дойдеше вечерта, щом пред нея се изправеше дългата самотна нощ, отново щеше да я обземе вече добре познатата потиснатост.

Както обикновено, тя носеше широко, безформено палто, а лицето ѝ беше скрито зад плътен воал от шифон. Беше упражнила добре френския си акцент, макар че само при мисълта за него ѝ ставаше лошо. Изкачи външните стълби, прекоси фойайето, качи се по стълбата към атриума и зави наляво. През цялото време държеше в ръка издание на „Мейфъър Лейди“, така че да се вижда добре от всички страни.

След като прекоси Рубensoвата галерия, тя седна на кръглата пейка в средата на помещението, както бе съобщила в писмото си, и отвори вестника, като титулната страница беше отвън. Клиентът на посредническата агенция не можеше да не я види.

И той, разбира се, не я подмина. Дъглас влезе в галерията и веднага откри крехката фигура със забулено лице. На лицето му заигра усмивка и той се приближи с енергична крачка.

– Е, мадам „Мейфъър Лейди“, ето че отново се срещнахме – заговори весело той.

Частити вдигна глава и го зяпна невярващо.

– Дъглас?

– Същият. Позволяваш ли да седна? – Без да чака отговора ѝ, той седна до нея на пейката. После протегна ръка и вдигна шифонения воал, който скриваше лицето ѝ. Завърза го внимателно от задната страна на шапката и отбеляза небрежно:

– В случая е напълно излишен, нали? – Вдигна вежди, но в очите му светна усмивка. – Вече нямаме тайни един от друг.

Частити не беше способна да реагира. Първата ѝ мисъл беше, че срещата им е случайна, втората – че изобщо не е случайна. Веднага попадна под властта на близостта му, на аромата и усмивката му, на бръчиците в ъглите на очите, на големите ръце, които сваляха ръкавиците. Изразителните му очи бяха съвсем черни, остро изсечената брадичка беше както винаги енергична. Изобщо, целият Дъглас изглеждаше така,

сякаш е взел важно решение.

– Ти ли си писал на посредническата агенция? – попита тя и веднага се укори: какъв глупав въпрос.

– Обзаложих се със себе си, че именно ти ще ми отговориш, а не някоя от сестрите ти – призна Дъглас. – Искам да дойдеш с мен. – Взе ръката ѝ и я дръпна да стане.

– Къде искаш да отида? – Частити искаше да протестира по-енергично, но гласът ѝ изневери.

– Скоро ще разбереш. Искам да видиш последствията от действията си. – Без да пуска ръката ѝ, Дъглас я изведе от галерията.

Частити не се възпротиви и когато минаха по дългия коридор, слязоха по великолепно стълбище и излязоха навън под ярката светлина на следобед. Здравата хватка на пръстите му беше достатъчна да замае сетивата ѝ. Ако искаше, можеше да се изтръгне от хватката му, но тази мисъл изобщо не ѝ мина през ума. Нямаше представа каква игра играе той и какво е замислил. Беше ѝ достатъчно, че той върви до нея и че очевидно се е освободил от студения гняв и от болката, които бяха белязали сбогуването им.

Дъглас махна на един файтон. Когато файтонджията спря пред тях, той бутна Частити вътре и се качи след нея. Тя отвори уста да протестира, но размисли и я затвори. Начинът му на действие не я притесняваше – защо тогава да протестира? Той улови отново ръката ѝ и безмълвно я стисна, очевидно доволен, че двамата пътуваха един до друг в люлеещия се файтон.

– Къде отиваме? – попита най-сетне тя.

– На Харли стрийт.

– И защо?

– Ще видиш. – Той се усмихна отново, все така тайнствено. Не ѝ каза нищо дори когато слязоха пред сградата, в която беше кабинетът му, и се изправиха пред стълбището.

– На втория етаж – каза кратко той и посочи нагоре. Частити вдигна рамене и тръгна пред него по стълбата.

Веднага ѝ се натрапи разликата между тази внушителна постройка и паянтовата къщурка в Сент Мери Абътс – сравнението направо я шокира. Сигурно му е много трудно постоянно да преминава от единия свят в другия, каза си тя, когато спря пред единствената врата на втория етаж.

Дъглас се наведе над рамото ѝ и отключи. Отвори ѝ вратата и Частити влезе. В следващия миг спря като вцепенена.

– Всемогъщи... – пошепна задавено тя. Дъглас застана до нея и тя обърна глава към него. – Лаура? – пошепна въпросително тя и в гласа ѝ трепна неподправен ужас. – Тя ли е направила това?

– Точно така – кимна Дъглас и направи широк жест. – Влез и се огледай. Това не е всичко.

Частити направи една крачка, после още една. Обърна се към него и кафявите ѝ очи потъмняха.

– Има ли и Буда?

Дъглас поклати глава.

– Не. Поне с това ме пощади. Но има палма. – И ѝ показва окачалката за шапки.

Като я видя, Частити неволно вдигна ръка към устата си.

– Майчице...

– Надявам се, ясно ти е, че ти и само ти носиш отговорност за това, което виждаш тук – изрече заплашително той. Облегна се на вратата, скръсти ръце под гърдите си и в очите му блесна смях.

– Аз? Но... но... как така?

– А кой друг? Ти изпълни ролята на посредницата. Ти се опита да ме събереш със синьорина Дела Лука.

– Да... обаче... никога не съм ѝ предлагала да обзаведе кабинета ти – опита се да се защити Частити.

– И аз не съм ѝ предлагал – отзова се все така сухо той.

Частити отново огледа приемната и колебливо се запъти към кабинета. Обиколи го мълчаливо и се обърна съкрушено към Дъглас.

– Съжалявам... безкрайно съжалявам.

Той отиде при нея, улови лицето ѝ с две ръце и я погледна с усмивка, в която имаше и лека тъга.

– И аз, любов моя. И аз съжалявам.

Частити се вкопчи в китките му.

– Не знаех какво да правя – призна тихо тя. – Не знаех как да я спра. Нещата излязоха извън контрол.

– Знаем, знаем. – Той я целуна, отначало меко, после все по-настойчиво. – Аз те нараних. Прости ми.

Думите му погалиха устните ѝ, докато палецът му нежно очертаваше контурите на брадичката.

– Аз те излъгах. Сигурно е било много лошо за теб. – Тя вдигна ръка и помилва бузата му.

– Така беше, но аз сам съм си виновен. – Той целуна ъгълчетата на устата ѝ. – Какъв глупак съм бил – да си въобразявам, че бих могъл... –

Вдигна глава и се загледа гневно в стената над главата ѝ.

– Обичам те – рече нежно тя и докосна устата му с връхчето на показалеца си. – Обичам те, Дъглас.

Гневът изчезна от погледа му. Той я притисна до гърдите си, устата му отново намери нейната. Устните му бяха твърди и властни, езикът му се втурна навътре. Частити усети как тялото му се втвърди, усети влажния отговор в слабините си и се засмя от радост.

– Къде? – попита гърлено тя и с нежна настойчивост засмука горната му устна.

Той я отнесе до голямото писалище, украсено с огромна попивателна. Тя се отпусна на гладката повърхност, вдигна крака и ги уви около хълбоците му. Зарови пръсти в гъстата му коса и впи устни в неговите, докато той вдигаше полата ѝ. Повдигна се леко, за да свали панталонките ѝ, и увеличи натиска на бедрата си, вдъхновена от твърдото дърво под гърба си. Когато го усети в себе си, нададе тържествуващ вик. Той мушна ръце под дупето ѝ и я хвана здраво. Ускори тласъците, без да отделя уста от нейната. Вдигна глава и погледна в широко отворените ѝ очи.

– Обичам те, Частити – произнесе задавено той и проникна още по-дълбоко в нея. Тя се устреми насреща му с дива страст и заби пети в гърба му. Двата стигнаха заедно до върха и избухнаха в тържествуващ смях. Когато отново започнаха да възприемат света около себе си, отново се засмяха: на абсурдната си поза, от облекчение, от чисто, неподправено щастие.

– Дано не очакваш пациенти – пошепна задъхано Частити и улови протегнатите му ръце, за да седне на писалището.

– Не. Обикновено уговарям часовете си предвидливо – отговори той и пусна ръцете ѝ, за да прибере ризата в панталона и да се закопчее. – Днес не е изключение.

Частити скочи от писалището.

– Виж ти! Всичко е било планирано, така ли?

– Е, не съвсем – отговори той с дръзка усмивка. – Но хранех известни надежди.

Частити също се постара да се приведе в приличен вид и се обърна към него.

– Искам да запазиш това писалище – каза тя. – Вече го обичам.

– И попивателната ли? – Той посегна към нея, обхвана раменете ѝ и я целуна по челото. – Но какво, по дяволите, ще правя с останалата част от тази... тази... – И безпомощно зарови пръсти в косата си.

– Върни всички мебели – посъветва го Частити. – Нали сметките са у теб?

– Да – кимна той. – Сметки за пет хиляди фунта. – И отвори чекмеджето.

Частити изкриви уста.

– Винаги съм се учудвала колко скъп е лошият вкус. – Прегледа набързо сметките, които той ѝ подаде, и изведнъж се засмя. – Прю ще се справи. Тя е истински експерт във връщането на закупени вещи. Някога баща ни често поръчваше неща, които не можехме да си позволим, и тя винаги успяваше да ги върне.

– Не е редно да въвличам семейството ти – промълви нерешително Дъглас и протегна ръка за сметките.

Частити ги остави на писалището.

– Не си прав – възрази решително тя. – Ти си част от семейството, което означава, че сестрите ми са длъжни да ти помогнат. – Тя го огледа с присвити очи. – Освен ако не си играете безсъвестно с мен, доктор Фарел, и нямате никакво намерение да направите от мен почтена жена.

Дъглас се поколеба само една секунда.

– Нима ме питате дали искам да се ожена за вас, мис Дънкан?

– Но разбира се, сър. – Тя направи грациозен реверанс. – Доктор Фарел, ще ми окажете ли честта да станете мой съпруг?

– Честта ще е изцяло моя – отговори той с церемониален поклон.

– Ето че успях! – Частити избухна в смях. – Значи, не възразяваш Прю да върне мебелите. Можеш да бъдеш сигурен – тя така ще обработи търговците, че те буквално ще я умоляват да им върне нещата. Бъди спокоен, няма да има проблеми.

– Но това означава да седа в празен кабинет – възрази той.

– О, решението е много просто... разбира се, ако не държиш на нови мебели. – Тонът ѝ издаваше, че хората, които се обзавеждат с нови мебели, не са наред с главите.

Дъглас енергично поклати глава.

– Не... съвсем не.

– Сега ще ти кажа какво ще направим. На тавана в къщата ни на Манчестър Скуеър и в Роумзи Мейнър има толкова много непотребни мебели, че... – Като видя изражението му, тя млъкна стреснато.

– В Роумзи Мейнър задряхах в едно кресло, което миришеше на куче – отговори той, старейки се гласът му да звучи неутрално.

– Е, не всички са такива. – Тя отиде при него и го прегърна. – Сключихме мир, нали?

– О, да – пошепна той в косите ѝ. – Истински, траен мир, любов моя.

Много по-късно, в блажения мрак на късната вечер, Частити се протегна сладостно в леглото на Дъглас – намираха се в жилището му на Уимпол стрийт – и каза:

– Знам, че не е добре да разравяме старите рани, но въпреки това би трябвало да обсъдим как да набавим пари за твоята клиника. Нали знаеш, аз не съм богата...

– Е, надявам се, че капризите ти няма да ми струват много – отговори засмяно той.

– Не, разбира се, че не. И аз, и сестрите ми сме финансово независими – отговори възмутено тя.

– Тогава всичко е наред... щом няма да се налага да те издържам. – Той я притисна до себе си и плъзна пръсти по бузата ѝ. – Освен това ти притежаваш необходимите връзки и ще ми осигуриш десетки богати пациенти, нали?

– Ще се постарая – отговори нежно тя. – Нищо чудно да се намери някой филантроп, който да спонсорира клиниката. Това би било чудесно, не мислиш ли?

– Да, сигурно – отговори сериозно Дъглас. – Но в момента ще ми помогнеш много повече, ако повдигнеш малко хълбоците си... да, точно така, стига толкова. – Той се заби дълбоко в нея и въздъхна доволно. – Частити, любов моя, щом си до мен, мога да постигна всичко, което искам.

Частити се засмя доволно в мрака.

– Заедно можем да преместим планина – заключи уверено тя.

ЕПИЛОГ

– Спомняте ли си – говореше възбудено Частити, – че само преди година изобщо не подозирахме за съществуването на Макс, Гидиън и Дъглас, а сега... не мога да повярвам. – Тя вдигна крак на стола и опъна копринения чорап по бедрото.

– Да не забравяме татко и контесата – засмя се Констанс и подаде на сестра си красиво избродирания жартierer.

– Жартiererите са много по-романтични от обикновените ластици, затова са напълно подходящи за първата брачна нощ – кимна доволно Частити и закрепил жартиера на мястото му.

– Абсолютно си права – съгласи се Прюдънс и й подаде втория жартierer. – Жартiererите са неотменна част от тоалета на жена, която ще се омъжи за „Летящия шотландец“.

Частити избухна в смях.

– Сигурно имаш предвид влака със същото име, Прю?

– Намекът ми беше двузачен – призна ухилено сестра й.

– Е, влакът заминава утре в десет, затова ще прекарам първата си брачна нощ в сватбения апартамент на хотел „Кларидж“. – Частити обуфини обувчици с цвят на слонова кост. – Нямам представа откъде Дъглас е намерил пари да го плати.

– Не бива да го питаш. Не е дипломатично – предупреди я Констанс, вдигна от леглото роклята от ябълково зелен шифон и я нахлузи през главата й.

– Не съм чак толкова глупава – отвърна сърдито малката сестра, но гласът й бе заглушен от шумоленето на коприната. Тя разпери ръце, за да могат сестрите й да закопчечат тесните ръкави. – Не е ли прекрасна?

– Възхитителна – кимна сериозно Прюдънс. – За разлика от дъщеря си контесата има отличен вкус. Подаръкът й е великолепен. Тази жена изобщо не се държи като мащехата от приказките.

– Лаура знае ли какво е станало с купените от нея мебели за кабинета на Дъглас? – попита Констанс, след като закопча и последното копченце.

– Не – отговори с усмивка Частити. – Оттогава не е идвала на Харли стрийт. Изцяло е заета с преустройството на дома на Джордж.

– Това не го смущава – отбеляза с кискане Констанс. – Той я обожава.

– Всекиму своето – заключи философски Прюдънс. Някой почука енергично на вратата.

– Мисис Фарел – извика Макс, – мъжът ви започва да става нетърпелив.

– Кажй му, че някои неща траят дълго, Макс – нареди строго Констанс. – Час не може да излезе от къщи по фуста.

– Той сигурно не би имал нищо против – засмя се Макс. – Но добре, отивам да му предам думите ти.

– Наистина трябва да побързаме – каза Частити и сложи на шията си кехлибарената огърлица. Промъкналият се в стаята лъч на залязващото слънце позлати огнените опали на пръста ѝ. – Колко умно от страна на Дъглас... Знае, че само родените през октомври могат да носят опали. – Тя вдигна ръка към светлината. – Вижте как светят.

– Великолепни са. Като обиците. Сложи и тях. – Прюдънс ѝ подаде чифт опалови обици.

– Остават вечерната чантичка, ръкавиците и палтото – изброи Констанс и когато сестра ѝ се облече напълно, кимна с обич. – Изглеждаш прекрасно, скъпа. Още от сутринта.

Частити пое дълбоко дъх и в кафявите ѝ очи блеснаха сълзи.

– Знам, че това не е краят на всичко, но въпреки това имам чувството, че нещо свършва.

– Не, мила, това е начало – възрази убедено Прюдънс. – За всички нас. Хайде, върви най-после при твоя летящ шотландец. – Тя бутна Частити към вратата, но после я привлече към себе си и я целуна по челото. Очите ѝ заблестяха предателски.

Констанс прегърна двете си сестри и няколко секунди трите се държаха здраво една за друга. Частити се отдели първа.

– Стига толкова – прошепна с треперещ глас тя. – Готова съм.

Сестрите ѝ слязоха първи по стълбата. Гостите чакаха в залата, за да се сбогуват с новобрачните. Дъглас гледеше втрънено младата си съпруга. На минаване Констанс прошепна в ухото му:

– И да я пазиш добре, летящи шотландецо.

В първия миг той я погледна неразбиращо. В следващата минута обаче Частити се озова до него и той забрави всичко друго. Омагьосан от красотата ѝ, не можа да се съдържи, улови ръката ѝ и под аплодисментите на развеселените гости я целуна страстно по устата.

– Колата чака, сър – оповести Дженкинс. – Мисис Фарел, моля, приежете благопожеланията на персонала.

– За пръв и последен път ти позволявам да ме наречеш така,

Дженкинс – промълви трогнато Частити и го целуна по бузата.

– На вашите заповеди, мис Час – отвърна засмяно той и се поклони.

Дъглас мушна ръката ѝ под мишницата си и двамата минаха през шпалера от гости. Лаура, която стоеше до лорд Беринджър, ги посипа с бели листенца от рози.

– Това е италиански обичай – обясни пискливо тя. – Такава култура...

Частити ѝ благодари с усмивка, силно впечатлена от културните розови листенца, които красяха косата ѝ.

Лорд Дънкан и съпругата му чакаха на вратата, която Дженкинс държеше отворена. Лорд Дънкан прегърна дъщеря си и я притисна до сърцето си.

– Последната – промълви той. – Майка ти щеше да се гордее с дъщерите си.

Частити го целуна и пошепна в ухото му:

– Преди една година ти беше загубил надежда, че ще омъжиш поне една от нас, татко. – Целуна го отново и той се засмя.

– Нали знаеш, никога не съм бил особено добър в предсказанията – призна той и се обърна към новия си зет: – И да се грижите добре за малкото ми момиче, Фарел.

– Ще се грижа, сър – обеща тържествено Дъглас. – Освен това отук до Уимпол стрийт са само пет минути път пеша.

– Ще се радваме да ни посещавате винаги когато имате време – намеси се контесата с майчинска усмивка. – Права ли съм, Артър?

– Да, скъпа моя, както винаги. Идвайте по всяко време на деня и нощта. – Лорд Дънкан погледна с любов жена си. – Но да не забравяме, че младите хора живеят свой живот.

Дъглас потегли Частити към вратата и двамата слязоха бавно по стълбите. Тя се обърна и с усмивка махна на гостите, излезли да ги изпратят. После се подчини на ръката, която я поведе към колата – красив открит екипаж с двойка бели коне.

– Сега ще ме вдигнеш, за да ме сложиш вътре, нали? – попита тя с примирена въздишка.

– Така повелява обичаят – отговори той и очите му засвяткаха.

– Това е езически обичай. Младоженецът пренася булката през прага, не я хвърля в колата – възрази тя.

– Нали знаеш, че в моите вени тече немало езическа шотландска кръв – напомни ѝ той и я прегърна. Преди да я качи в колата, попита все още неразбиращо: – Какво каза преди малко сестра ти за някакъв си

„летящ холандец“?

– Ами – вероятно е било намек, че шотландците са езичници – обясни с усмивка тя. Без да задава повече въпроси, Дъглас я вдигна високо във въздуха и под аплодисментите на изпращачите я настани на кожената седалка в екипажа.

КРАЙ

© 2004 Джейн Фийдър
© 2007 Ваня Пенева, превод от английски

Jane Feather
The Wedding Game, 2004

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание:
Джейн Фийдър. Брачни игри
Издаелство „Ирис“
Редактор: Христина Владимирова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11591>]